

ROCK IN FORM

Rockzenei szaklap

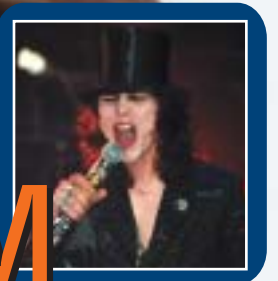
94. szám

Blink-182

Staind

**BLACKMORE'S
NIGHT**

HIM

Tool
Tudósok
Megadeth
David Wayne
AsianDubFoundation
Jamiroquai

U2

Sziget 2001

X. évfolyam 7. szám 2001. szeptember Ára: 305 Ft

MERRELL
www.rockinform.hu

Tartalom

A következő számunk október 4-én jelenik meg!

Csak röviden...	4-7
Staind	8-9
Megadeth interjú	10-11
Lemeztelenítés	12-21
Stonehenge interjú	22
Blueslemez-bemutató	24
Blackmore's Night	25
U2 koncert, Gastroblues Fesztivál, Hegyalja Fesztivál	26-29
Tool interjú, Mind1 interjú	30-31
Jamiroquai, Rejtvények	32-33
Szigetelés 2001	34-45
H.I.M. interjú	46
Terjesztőink, Eredményhirdetés	47
David Wayne interjú	48-49
Videólesen, H.I.M. rejtvény	50
Karrier: Blink 182	52-53
Tudósok interjú, NCW interjú	54-55
AsianDubFoundation interjú, Puppet Show interjú, The Flower Kings koncert	56-57
Börze	58

Rockinform az interneten: www.rockinform.hu

Országos Rockzenei Szaklap

Kiadó/Főszerkesztő: Hímer Bertalan

A szerkesztő munkatársai: Perényi Dénes, Vadászi László

Koordinátor: Horváth Tibor

Főmunkatársak: Dr. Heidrich Balázs, Szakács Gábor, Bánfalvi Ákos

Munkatársak: Nemes Nagy Péter, Váradi Ferenc, Simkó Péter, Jakubecz András, Fehér Antal, Fehér Tamás, Olasz Sándor, Lukács Attila Zsolt, Sebestyén László, Rakk László, Tolnay Ferenc, Gyurcsán Szabolcs, Dr. N. Pap Gábor, Tamasi Norbert, Spirkó Károly, B. Németh Balázs, Kresák Gergely, Szabó Gábor

Figyelem: A Rockinform újságban és a honlapján található képek, cikkek, illusztrációk szerzői jogvédelem alá tartozó termékek, ezért azok teljes, illetve részleteinek közlése, felhasználása csak a Rockinform kiadójának írásos engedélyével történhet!

Fotósok: Mocsári László, Becskerekí Dusi, Dávid Zsolt

Postacím: 3523 Miskolc 23. Pf.: 58.;

E-mail: rockinform@chello.hu és rockinform@matavnet.hu

Szerkesztőség: Miskolc, Görgey A. u. 42/A, 2/4.

Telefon/üzenetrögzítő: 46/561-586, 561-587, 561-588, Mobil: 20/9665-205,

Telefon/fax: 46/315-341

Arculat és nyomdai előkészítés: MediArt Stúdió - Ágatha Péter 20/31-31-954,

Levélgyűjtés: Micropress DTP Studio 46/311-301, Nyomda: Micropress Kft.

Kötészet: Papír Stúdió BT. 46/389-609

Terjesztői: a LAPKER RT., Bp-i Hírlapker Rt. és alternatív terjesztők

ISSN 1216-2949

Figyelem! A Rockinform előfizethető az ország összes postahivatalában. Féléves előfizetés: 1.525 Ft, egyéves: 3.050 Ft.

röviden...

Júliusban, egy a Zöld Pardonban megtartott ingyenes koncerttel tért vissza a színpadra a **Kim-nowak**, ahol az eddigi albumok legsikeresebb dalait adták elő Pribil Gyuriék. Jelenleg az új lemez dalait írják, a stúdiómunkákra várhatóan még ebben a hónapban sor kerül. Az album tervezett őszi megjelenését követően megújult koncertprogrammal lép fel a zenekar.

Az **Offspring** zenekar újabban egy magyar underground csapat zenéjére pörög? Így van, és ezt a nyilvánosság előtt sem titkolják... Noodles a zenekar gitárosa a legutóbbi turné beszámolójába említésre méltónak találta "the deadbeats" nevű magyar csapat frontemberétől kapott "So Punk... EP" demo CD-t. A kommentárt bárki megtekintheti, aki ellátogat a zenekar hivatalos honlapjára - www.offspring.com - és a most aktuális turnénapló bejegyzés végét elolvassa. (<http://www.offspring.com/journal/journal.html>)

A **Búvópatak** zenekar márciusban elkészült promóciós CD-je a kiadói megkeresések után több cég tetszését is elnyerte, sőt egy nagy kiadóval már komoly tárgyalásokon van túl a csapat. Jelenleg előmunkák folynak Dióssy D. Ákos zenei rendezése mellett. A banda egyébként minden fontosabb nyári fesztiválon szerepelt. www.extra.hu/buvopatak Koncertszervezés: Hartványi Balázs 20/322-6428

A klasszikus heavy metal legismertebb honi képviselője, a nagy múlttal rendelkező **Ossian** új albuma "Titkos ünnep" címmel szeptember 14-én jelenik meg a Hammer Records gondozásában. A kb. negyvenöt perc hosszúságú lemezen az Intro-val és az angol nyelvű bónusz dallal együtt tizennégy szám található, melyek között a gyors metalzúzások, a közép-tempós dallamos metal himnuszok és a szép lírai dalok is megtalálhatóak. A hangfelvétel és a mastering Törökbálinton a "P" Stúdióban készült. Hangmérnök: Kürönya Miklós, zenei rendező: Paksi Endre. A lemezbemutató és egyben tizenöt éves jubileumi koncert a Petőfi Csarnokban lesz 2001. november 3-án.

A Pepsi Szigeten már kapható volt a kaposvári **Fekete Sereg** második albuma, melynek címe Halott vidék, mit jártam. Az anyag a Nail Records gondozásában jelent meg, s folytatja az Első hadjárat című debütalbumon megkezdett utat, vagyis súlyos, sokszor borongós, máskor harcos hangulatú heavy metalt tartalmaz. A csapat Mátyás király híres-hírhedt elit hadtestéről vette nevét, ami szövegekben és image-ükben is tükröződik. Az Edge Records-nál jelent meg, szintén a Szigetre, a **M.Á.K.** új albuma, ami a 2001g címet kapta. A srácok dallamos punk-rockot nyomnak a jobbik fajtából, és hírese forró hangulatú koncertjeikről.

A norvég **Theatre Of Tragedy** jelenleg új, egyelőre cím nélküli, ötödik albumának dalait írja a próbaterebben. A produceri teendőket ez alkalommal az egyre jobb nevű Hiili Hiilesmaa (Him, Apocalyptica, Moonspell, Bush, The 69 Eyes, stb.) fogja el-

látni. A felvételek a Finnvox Studiosban és egyéb Helsink-hez közeli helyeken folynak majd, szeptembertől novemberig. Ez lesz az első stúdiófelvétel, amin az új tag, Vegard Thorsen is szerepel. Ha minden jól megy, januárban jön ki az első kislemez, amit februárban követ majd az album. További info: www.theatreoftragedy.com

A **The Kovenant** még mindig új albumán dolgozik. Az anyag munkacíme S.E.T.I. - (The Search For Extraterrestrial Intelligence), ami a NASA azon űrprogramjának az elnevezése, aminek célja a földönkívüliekkel való kapcsolatfelvétel. Íme néhány szám-cím: "Planet of the Apes", "Hollow Earth", "GenTech Ranch", "The Perfect End" és "Camp Narssiscius". Az albumra felkerül egy The Doors nóta, a "Strange Days" feldolgozása is, amit a csapat még a Zeromancerrel közös turnén kezdett el játszani. Hamarosan teljeseen kész lesz a www.kovenant.com címen a hivatalos honlap is.

A német gothic/dark rock királya, a **Lacrimosa** a Nuclear Blast-hoz szerződött, így Németország, Lengyelország, Brazília, Japán és Korea kivételével szerte a világon a Nuclear Blast-nál fog megjelenni hamarosan a csapat következő digipack EP/single-je és új albuma. Emellett újra kiadják bakeliten az utolsó három albumot. A single augusztus 6-án jelenik meg.

Megjelent a **Magyar Taraj** punk fanzine 4. száma. A tartalomról: Jello Biafra, TSOL, Good Riddance, Angry Samoans, Prosectura, CszizmáSKAndúr, C.A.F.B., Bambi Molesters, Overflow interjúk, Ramones, Dead Kennedys és Therapy? sztorik, cseh punk/hardcore/ska

színtér riport, lemezkritikák, koncertbeszámolók, koncertprogram. Az újság már kapható Budapesten a Wave, NemArt, Rockworld lemezboltokban, országsszerte a Hammer üzletekben és más rockosabb lemezboltokban, valamint 260 forintért postai utalványon megrendelhető az alábbi címen is: Sarkadi Balázs, 1162 Budapest, Kendermag utca 1.

A **Twilight** magazin ezentúl az Interneten is megtalálható. A régi magazinok archivált interjúi mellett, csak itt olvasható exkluzív interjúk és friss koncertbeszámolók is fellelhetők. Hetente történő frissítéssel, Hírek és Fórum rovattal, játékokkal. Cím: www.twilight.hu Info: twilight.hu@freemail.hu

Elkészült a **Shock! rock-magazin** régen várt, idei első száma. A címlapról a Nevermore gárdája köszön vissza, a belső oldalakról pedig olyan külföldi interjúk, mint a Theatre Of Tragedy, a The Quiet Room, a Skyclad, a Dimmu Borgir, Devin Townsend, Halford. A magyar csapatok közül szóhoz jut a Cadaveres de Tortugas, az MZ/X, az Ektomorf, a Közel 10, a Neck Sprain, az Ossian, vagy a Without Face, s természetesen nem hiányozhatnak a lemez- és demórecenziók sem. Ezenkívül bemutatkozik a Peron Music, olvashattunk a III. Shock! Rockfesztivárról, egymásról. Levél cím: Bakó Csaba, 4275 Monostorpályi, Kossuth u. 9. Tel.: 30/219-28-18 E-mail: shock@freemail.hu Homepage: <http://www.extra.hu/shock>

Egy időre ugyan szem elől tévesztettük a norvég és svéd tagokat felvonultató **Clawfinger** gárdáját, de a srácok új

A közelmúltban került a boltokba **Almási Enikő és a zenekar** második albuma, "Tizenhárom" címmel. Lemezbemutató koncertjük 2001. szeptember 15-én lesz a Wigwamban. A több mint egy órás koncertanyag egy rajongói vélemény szerint nem más, mint hetvenhat perc szex középhaladóknak. A hallgató, randevúja alkalmával meglepetésként, Enikő és zenekarának új lemezét választotta aláfestésként. Estéje mondhatni, tökéletesre sikeredett. A lány "bekapta" a horgot. A lemez hetvenhat perce alatt megtörtént "a dolog" a dalok segítségével. A szövegek (Még mélyebben, Vekőzz tovább, Jöjj közel...) és dalok nagyban hozzájárultak az egyáltalán nem szexmentes éjszakához! Figyelem! Kezdeknek nem ajánlott, a hetvenhat perces zeneanyag elsőre sok is lehet... Irány a Wigwam!!!

Újra összeáll a legendás **Syrius** együttes és 2001. szeptember 7-én, este 7 órakor a Margitszigeti Szabadtéri Színpadon a következő felállásban lép fel: Jackie Orszáczky - piccolo basszus, basszusgítár, ének; Ráduly Mihály - fuvola; Pataki László - Hammond orgona; Veszelinov András - dob; Tátrai Tibor - gítár.

A Syrius a magyar és a kelet-európai rock-történetben elsőként egy évet angolszász nyelvterületen, Ausztráliában koncertezett - nem mint vendég-látós zenekar, hanem saját zenéjét játszó együttes, amely abban az időben teljesen progresszív és egyedi stílusjegyeket tudott felmutatni. 1971-ben kelet-európai zenekarként elsőként jelentettek meg angol nyelvterületen nagylemezt.

A Syrius zenekar két tagja - Ráduly Mihály, aki 1973 szeptemberében, valamint Orszáczky Jackie Miklós, aki a következő év tavaszán hagyta el Magyarországot - eldöntötte, hogy soha többé nem játszanak együtt, mert nem kapták meg azt a megbecsülést az ország kulturpolitikai vezetésétől, amit megérdemelt volna. A zenekar fűvosa, Ráduly Mihály 1970-ben a Montreaux-i jazz-fesztiválon szólólistaként elnyerte a fődíjat. Jutalmul a bosztoni Berklee jazziskolára nyert felvételt, amit el is végzett. A szaxofon információink szerint húsz éve tette le végleg. A Syrius 1973 őszétől más, gyakran változó felállásban játszott, de a progresszív iránytól egyre inkább eltávolodott.

A Syrius előtt Tátrai Tibor és Orszáczky Jackie szeptember elején megjelenő közös nagylemezének élő bemutatójára kerül sor. Tátrai Tibor ez év februárjában Sydney-ben, három hétig új lemezének anyagán dolgozott. Elkészítette első külföldi lemezét régi barátjával Jackie Orszáczkyval és Jackie zenekarával. A stúdiómunkát megelőzően Sydney egyik legszebb szigetén, Palms Island-en töltöttek együtt négy napot a zenészek. Ez alatt a rövid idő alatt, napi tizennégy óra gyakorlással és zeneírással szinte a teljes lemezanyagot elkészítették. Ezután Sydney egyik legjobb stúdiójában, a Megaphone Stúdióban Sahme Fahey hangmérnök vezetésével felvették az anyagot, kizárólag analóg technikát alkalmazva. Jackie Orszáczky valószínűleg Ausztráliában is kiadja a lemezt, melynek magyarországi megjelenését e lemezbemutató-koncert készíti elő. A lemez és a koncert a jelenlegi angolszász zenei élet groove stílusát ötvözi Tátrai Tibor rhythm & blues világával.

Bővebb információ Naszály Györgynél a 06-20-9218-312-es telefonszá-

albumukkal ("A Whole Lot Of Nothing") újra megpróbálnak visszakúszni a csúcsra. Ennek érdekében már ki is hozták legújabb videoklipjüket az "Out To Get Me" számukra. Az ehhez tartozó maxi CD-n a címadó felvétele kívül helyet kapott még lemez tételként a "Burn In Hell", illetve egy egetverő meglepetés: a Pink Floyd "Shine On You Crazy Diamond"-jának feldolgozása. Senki ne ijedjen meg, az átírat rap mentes, de mindenesetre metalos!

A legjobb hazai alternatív rockzene karnak kikiáltott, külföldön is szép sikereket elérő **Rémember** folyamatosan kényeztetni rajongóit. Nem sokkal azután, hogy kihozták bemu-

tató albumukat, előrukkoltak egy újabb maxival. Ez a vállalkozás a "Ne keress" címre hallgat, s hét különlegességet tartalmaz. Először is, a "Ne keress" az albumról ismert "Seek Me In Your Head" magyar nyelvű változata, másodszor ezen darab - az eredetivel kívül - négyféle remixként is fel lett dolgozva, s végezetül rákerült még a kiadatlan, amúgy atmoszférikus "21st Century Explorers" instrumentális, elektro-rockos tétele is. A ritkaságokat gyűjtők számára kihagyhatatlan!

Botrány! Merthogy beférkőzött a Rockinform oldalaira a Kid Rocktól megfertőződött **Ganxsta Zolee és a Kartel**. Ők azok, akik "Mi va-

gyunk azok" címmel jelentették meg legfrissebb maxi CD-jüket, hiszen erre a dalra készült el aktuális klipjük. Amúgy a mostanság rock and roll felé hajló gengszter rap brigád az anyagra felnyomta a "Mi vagyunk azok" három változatát (kísér a Gorilla zenekar!): az albumosat, a háromkodásmentest, valamint a május 1-jei, PeCsa-beli koncertezőst. Ráadásulként (mert erre is szükség van) a mániáku-soknak ott van még a hozzáférhetően "Pokoli Lecke" című tétel, illetőleg a "Döglégy for Prezident" szintén kiadatlan Fish Remixe. Magyar gyártmány...

Elmarad a szeptember 28-ra, péntekre tervezett **Iced Earth** koncert! A zenekar az egész Európa-tornét későbbre tolta, előreláthatólag 2002 februárjára. A szervezők már tárgyalnak az új dátumról... A régi jegy NEM lesz érvényes az új bulira, viszont a vásárlás helyszínén visszaválthatók szeptember 15-ig!

Elkészült a debreceni **Karc** együttes honlapja (www.extra.hu/karcmania), és a csapathoz kapcsolódó további hírek még, hogy felállásuk időközben - Tas Kata basszusgitáros illetve Papp Krisztina billentyűs/vokalista csatlakozásával - négytagúra bővült. Ezenkívül elkészült új anyaguk, a "Fehér Holló", melynek négy dala alapján egy erősebb, gyorsabb, és nem utolsósorban lendületesebb anyagra számíthatunk. Szövegviláguk változatlanul gondolati, ráadásul a CD elkészül angol változatban is, csak hogy minden teljes legyen.

Szeptember 30-án, vasárnap, 20 órai kezdettel a Wigwam Rock Klubban lép fel az amerikai **Leadfoot** és a **Raging Slab**, a hazai színeket pedig a **Mood** képviseli.

"**Budapest Metal Meeting**" címmel kétnapos, "két helyszínes" metal parádéra kerül sor. Október 11-én, csütörtökön, 18 órai kezdettel az E-klubban lép fel a Tristania (N), a Rotting Christ (GR), a Finntroll (SF), a Vintersorg (S), valamint a Madder Mortem (N). Október 12-én, pénteken, 18.30-tól a PeCsa színpadán folytatódik a buli, amelynek keretében a Gamma Ray (D), a Sonata Arctica (SF) és a Vanishing Point (AUS) lép a világot jelentő deszkákra. Összevont jegy rendelhető mindkét rendezvényre, kedvezményes áron, augusztus 20-ig: www.concerto.hu Jegyek szeptember 1-től a boltokban. További infó: www.concerto.hu

2002 januárjában a legendás **Dissection** egy koncert videót, DVD-t és albumot fog kiadni. Az anyagok címe 'Live Legacy', s az utóbbi öt év első Dissection kiadványai lesznek. Emellett a csapat agya, Jon jelenleg is nagy erővel dolgozik az új dalokon a börtönben. Tehát a Dissection él!

Elkészült a svéd **Godgory** nevű gothic/death metal csapat új albuma, aminek "Way Beyond" a címe. Az album borítóját újra Kristian Wahlin festette. Megjelenés: augusztus 20. Interjú az októberi számban!

A Nuclear Blast a **Grave Digger** révén újabb klasszikus bandát szerződtetett le. A metal legenda, Chris "The Reaper" Boltendahl és Sírásói október 22-én jelentetik meg új mesterművüket. A "The Grave Digger" című anyagon mutatkozik be az új gitáros, Manni Schmidt, és minden bizonnyal fellelkesíti majd a világ metalosait agy-zúzó metal dühöngésével.

Az **Immortal** szeptemberben vonul stúdióba, hogy Peter Tägtgren segítségével felvegye soron következő albumát. Az anyag várhatóan jövő februárban jelenik meg, márciustól pedig az Immortal turnézni fog, még hozzá a Hypocrisy és a Warhammer társaságában. Jövő év augusztusának végén pedig az Abtsgemund-i Summer Breeze festival-t fogják főbandaként porig rombolni.

A Metal Királyai, azaz a **Manowar** tagjai a 'Hell On Earth' home video rég várt második részén dolgoznak, ami az első résszel együtt, kedvezményes árú DVD-n is megjelenik.

A hatalmas sikereket hozott Európa-torné és néhány nagy fesztiválós fellépés után a német metal commandó, a **Primal Fear** már be is fejezte a következő album új dalainak megírását. A Wacken fesztivál, az amerikai Milwaukee Metal Festival és a Summer Breeze Open Air után a csapat fellép Brazíliában, Argentínában és Mexikóban is. Majd pedig decemberben vonulnak stúdióba, hogy nekilássanak a 4-es számú album összekalapálásának. A munkacím 'Black Sun'. Emellett nem sokára kijön egy színes 7"-es kislemez a bakelitörülteknek, rajta az "Out In the Fields" és a "Breaker".

A **Sinergy** augusztus eleje óta dolgozik a Fredman stúdióban a 'Suicide By My Side' című készülő új album előzetes demóján. A Kimberley Goss énekesnő és Alexi Laiho (Children of Bodom) gitáros által vezetett csapat egy igazán kiemelkedő, örökérvényű power metal albumot szándékozik készíteni!

A norvég **Emperor**, a black metal stílus egyik legelőreemutatóbb, leg-progresszívebb csapata október 22-én (Németországban, Ausztriában, Svájcban a Nuclear Blast-nál) fogja megjelentetni utolsó albumát, a "Prometheus: The Discipline of Fire and Demise"-t.

A Hey Joe-től a Királyi mardárig címmel 2001. október 12-én 20-24 óráig a József Attila Művelődési Központban (Bp., XIII., József Attila

röviden...

tér) Radics Bélára és Jimi Hendrixre emlékeznek a következő zenekarok: Jimi Hendrix Memorial, Aréna, továbbá fellépnek Radics Béla egykori zenésztársai is.

A helyszínen megvásárolható lesz a februári Radics Béla Emlékkoncerten rögzített kazetta és CD, melyet a Radics Béla Emléktársaság ad ki. Az estet az Emléktársaság és a József Attila Művelődési Központ közösen rendezi.

A **Stonehenge** vendégeként a Szigeten fellépett a svéd Pain Of Salvation énekese, Daniel Gildenlöw - ám a közös szereplés nem merült ki enniben. BZ ugyanis írt egy dalt az ex-bőgős, Soma esküvőjére, amit Daniellel közösen énekelt fel a HSB-ben, Hidasi Barna zongorajátékával kísérve. A dal letölthető a csapat honlapjáról - goto/stonehenge -, ahol immáron a "Between" klipje és mp3-ak mellett fellelhető a Daniellel közös "Angels" koncertvideója és a Summer Rocks-on felvett video, illetve Summer-es és szívetes fotók, dalszövegek magyarul stb. Emellett elkészült az Iron Maiden tribute albumra a "Flash of the Blade" átirata is, természetesen Stonehenge módra, amely állítólag nagyon súlyos

2001. szeptember 25-én lát napvilágot **Deák Bill Gyula** ma már klaszszikusnak számító 'Bill Kapitány Blues Cirkusza' című nagylemeze, mely ezidáig példányszámú kazettán és bakelitlemezen volt hozzáférhető. A Sony Music jóvoltából, most digitálisan remaszterizált formában - CD-n először - lát napvilágot az album, melynek nem egy dala - "Bill Kapitány Blues I.", "Kocsmadala", "Bill Kapitány Blues Cirkusza" - azóta is koncertfavorit. Az eredetileg 1986-ban a Kormorán tagjaival és két Blues Company muzsikussal (Todor Todorović, Thomas Feldman) közreműködésével rögzített album a törökbálinti P Stúdióban Ottó Tivadar keze alatt nyerte el az újrakiadásnak hallható végleges változatát. Az exkluzív kivitelű album borítója részletes történeti áttekintés mellett sehol máshol nem publikált fotókat is tartalmaz. A lapzártaok még javában készül anyagon a kiadó tervei szerint legalább egy ritkaságnak számító koncertfelvétellel is helyet kap majd.

lett!

Szeptember elején jelenik meg **Szakács Gábor** a Gesarol és a P. Mobil történetét bemutató könyve **"Maradsz, aki voltál (?)"** címmel. A kiadvány a boltokban kapható, és Szaki címen (1163 Bp., Sasvár u. 52. Tel.: 1/403-10-86) 2.400 Ft-os áron (+ pkg. kb. 180 Ft) megrendelhető. Információknk szerint a szerző következő - a Tunyogi Rock Band működéset öszszefoglaló kötete - karácsonyra kerül a boltokba. Ezek után csak Ian Astbury (Cult) felhívásárahoz csatlakozhatunk: "Ebben az elfajzott világban egyet ajánlhatunk az emberiségnek. Olvasson könyvet!".

A **Mantra** szent céljával tűzte ki, hogy a Rockinform egyetlen számából sem hajlandó kimaradni. Ennek jegyében már el is készítették második albumukat, a tizenegy "felvonásos" "Életről életre"-t. A sokat dallamosodott zenei anyag mellé, egy rendkívül látványos multimédiás rész is társult koncertklippekkal, fényképek hegyekkel, valamint egy személyes bemutatkozással. Recenzió a következő számunkban!

Ugyan csúszik a **Hollywoodoo** funk királyainak lemezmegjelenése, viszont "Örvényes" maxijuk már jó ideje beszerezhető. Mit beszerezhető? Be kell szerezni, mert a hiperslágeres, hipervidám címadó dalon kívül csak ezen fülélhető le annak Neo által készített mixe, meg az ex-Liquid Limbs-es Batty minimal mixe (na ez alapján aztán rá sem lehet ismerni az eredetire!). Ha pedig még gusztusunk támadna valami funky-s kis elborulásra, magunkévá tehetjük a betépcs "Mély, zöld zóna"-t, vagy lefigyelhetjük az "Örvényes" videoklipjének eredeti változatát, melyben Gery G. énekest egy rendőrvallatja. Veri az élet, very happy...

Szeptember 7-8-án, különlegesen szép környezetben, a Bodrog-folyó partján kerül megrendezésre a III.

"Bodrock party" Amatőr Rockfesztivál. Íme a program: 09. 07. (18-24 h-ig) Blackfire, Hurkától, Oregon, Eleven Hold. 09.08. (16-24 h-ig) Frogshow, Daybreak, Stone Cold, F.É.K, Ölveti Blues Band, Bugs. A kemping a Bodrog-híd lábánál található, a napijegy ára 400 Ft, illetve 600 Ft-ért kétnapos bérlet is váltható.

További infó: 30/296-8854, e-mail: latokor@mailbox.hu, honlap:

www.latokor.exp.hu ill. www.tar.hu/latokor

Megjelent az **"Iron What"** c. Maiden-fanzine 13. száma. A5, f-f., 28 oldal + 4 oldal diszkográfia. A tartalom: Maiden-sztori 1999, turnénaplók, dalszövegfordítások. Megrendelhető postautalványon. Ára 200 Ft/db (pkg-gel együtt). Cím: Kollár Viktória, 9023 Győr, Kodály Z. út 33.

Nyolc év után a népes sztárokat felvultató - Fred Durst, Kid Rock, Sugar Ray, Everlast, Method Man, Nas - 'Crown Royal' c. új lemezzel hmlat magáról a New York-i **Run DMC** triója. Az eddigiektől eltérően több nőtában valódi hangszer - dob, gitár - is hallható, emellett rengeteg régi daluk alapját használták fel újra. Egyébként hadarásuk az eltelt hosszú évek alatt mit sem változott, ugyanúgy nyomják a vakert, de ezt a Szigeten is bizonyították már...

2002 májusára csúszott az **Edda** szeptemberre tervezett Guinness rekordkísérlete. A huszonegy órás, maratonni zenélés színhelye a Petőfi Csarnok lesz. Továbbá: a zenekarvezető Pataky Attila betöltötte ötvenedik életévét.

A Lee Dorrian irányítása alatt működő **Cathedral** az Earache-tól a Dream Catcher kiadóhoz szerződött. Hogyanokról és miértekről később...

Valószínűleg a nézők fele hamis jeggyel élvezte végig **Lerch István** februári koncertjeit. A Kongresszusi Központban tartott két előadásra kö-

zel háromezren mentek el, az elszámolás mégis azt mutatta, csak ezernegyszázán váltottak jegyet. Így kb. négymillió forint hiányzott a kasszából, mint ezt korábbi számunk interjújában már közreadtuk. Ez a szakmában nagyon sokszor megtörtént már, de mindig "házon belül" oldották meg a problémákat. Lerch most azért fordul a nyilvánosságához, hogy mindenre fény derüljön. A zenész kijelentette: tudja, ki áll a háttérben, azonban kellő bizonyítékok szeretne gyűjteni,

A szeptemberi háromhetes nyugat-európai turnéját követően pihenőre vonul vissza a győri **Auróra** legénysége. A következő hónapokban új lemezük munkálataival lesznek elfoglalva, koncertet egyáltalán nem terveznek. Az anyag a jövő évben kerül a boltok polcaira. Ide tartozó hírünk még, hogy a tervezett dél-amerikai koncertsorozat jövő február-március magasságában kerül lebonyolításra, előtte azonban kiadnak ott egy osztott kislemezt az argentin Argies-zal, melyen négy új nótá is helyet kap majd. A felvételek egy meg nem nevezett, hazai stúdió mélyén zajlanak majd.

mielőtt a bíróságához fordul. Inter-netes honlapján ezért keresi mindazon nézőket, akik megőrizték jegyüket, vagy emlékeznek arra, hogy hol ültek.

E-mail: office@hungaroton.hu, honlap: www.mediastorm.hu/lerch

Szeptember 21-22-én 18.00 órától az Almásy Téri Szabadidőközpontban kerül megrendezésre a **Fekete-Fehér Fesztivál**. A rendezvény célja a roma és a magyar fiatalság egymáshoz közelebb hozása napjaink legnépszerűbb zenei irányzataiból kikerülő neves fellépők közreműködésével. A felhőtlen mulatozásra és a kulturált, igényes szórakozásra garanciát nyújtanak a koncertek, filmvetítések, mindemellett pedig a rendezvény egész időtartama alatt egy kiállítás és a Diákújság.com Kuckó teszi színesebbé a programot. Fellépnek: 09. 21. - Világfa, Szilvási Gypsy Folk Band, Ando Drom, Boban Markovic Orkestar, Besh o drom; 22. - Sajnos Batár, Műszaki Hiba, Pál Utcai Fiúk, Quimby, Korai Öröm, Dj Jansky (Turjanszki György), a Pál Utcai Fiúk basszusgitárosa) Napijegy: elővételben: 1600 Ft, a rendezvény napján a helyszínen: 1900 Ft. Kétnapos belépő: elővételben: 3000 Ft, a rendezvény napján a helyszínen: 3500 Ft. További info: tel.: 20/943-54-64, fax: 1/277-09-21, honlap: www.feszt.hu/fff

A **Pókháló** szeptembertől minden hónap első hetében a Nógrád megyei Ipoly Hírnök független hetilapban is megjelenik mint önálló rovat. Minden hónapban bemutatásra kerül egy

2002 tavaszára várható, egy **C.A.F.B.** feldolgozásokat tartalmazó lemez megjelenése, melyen tizenegy C.A.F.B. dal átdolgozása szerepel majd - mindegyik az adott zenekar stílusában -, valamint egy vadonatúj C.A.F.B. szerzemény. Az albumon szereplő csapatok névsora még nem végleges, de a tervekben szerepel a Neck Sprain, M.A.K., Land of Charon, Bomber, The DeadBeats, Suckerpunch, SuperButt, Punk-Tum, FűrgeRókaLábak, Lecsá-Punk és a Pedros Amigos. A lemez előreláthatólag, az Edge Records-Hammer kiadásában lát majd napvilágot. Az 1999-es, "Minden-Ható" című C.A.F.B. album újrakiadása (csak CD-n) pedig, 2001 késő őszére várható. Az új verzió egy, az 1999-es kiadáson nem szereplő dal is helyet kap majd.

punk zenekar, egy lemez- vagy egy demókritika, valamint friss hírek olvashatók a punk, rock, HC, ska világból. A Nógrád megyén kívül élő érdeklődők egy normál méretű, felblyegzett válaszbörítékért cserében postai úton juthatnak a hírlevélhez, a havi punk-rock koncert kalendáriummal együtt, vagy előfizethető fél évre 200 Ft-ért. Cím: Torjay Attila, 2660 Balassagyarmat, Zeke K. u. 46/1. Bővebb információ: 35/312-443

A napokban jelenik meg a **Tűzkerék XT** zenekar koncertlemeze, amely a februárban megrendezett Radics emlékkoncert legjobb pillanataiból válogat. Többek között három Tűzkerék xT nóta is felkerült a lemezre. Az Anda Bálint (ének, szólógitár), Gelethey "Fucken" György (dob), Kassai Zoltán (ritmusgitár), Tóth Tamás Béla (basszusgitár) felállású csapat több nyári fesztiválon és motoros találkozón vett részt, ősszel pedig klubparttyára indul. Jelenleg gőzerővel készülnek a friss "A lövedék" című lemez dalai, amelyen csupa saját nóta lesz hallható, abban a letisztult (blues, rock and roll, hard rock) zenei formában, amely mindig is a csapat erőssé-

ge volt. Kontakt: Tóth Tamás 20/463-23-56, levélcím: 2501 Esztergom, Pf. 177.

"Szeresd a testem, baby"-turnéra indul ősszel a **Cool Head Clan**. Szeptember 7-én Gödöllőn, 9-Tatabányán, 14-én Érden, 15-én a Wigwamban, 21-én Szombathelyen, 22-én Kaposváron, 28-án Gyöngyösön, 29-én Kazincbarcikán játszik a zenekar.

Jó hír a **Virgin Steele** fanatikusk számára, hogy Jack Starr bábáskodásával, a Metal Blade gondozásában újra megjelenik a csapat immár klasszikussá nemesült első két albuma. A korábban CD-n még soha ki nem adott 'Virgin Steele' és a 'Guardians Of The Flame' dupla formátumban, természetesen bónusz-felvételekkel megspékelve lát napvilágot.

Augusztus közepén került piacra az **Ozzfest 2001: The Second Millennium** c. album, amelyen egy-egy koncertfelvétellel az idejlesztivál fellépői szerepelnek. A kínálatból: Black Sabbath (The Wizard), Slipknot (New Abortion), Pap Roach (Blood Brothers), Linkin Park (With You), Zakk Wylde's Black Label Society (Superterrorizer) stb. Összesen tizenhat dal kapott helyet a CD-n, ezzel összesen hatvanöt perc tiszta örület csempészve a rockerek otthonaiba.

Megjelent a szeptember 12-én, a Depeche Mode vendégeként a Kisstadion színpadján fellépő **Fad Gadget** zenekar best of albuma, melyen harminc dal kapott helyet. Az eddig négy albumot megjelentetett ('Fireside Favourites' - 1980, 'Incontinent' - 1981, 'Under The Flad' - 1982, 'Gag' 1984.) és - a Human League, a Cabaret Voltaire, a The Normal mellett - az elektronikus forradalom előfutáraként számon tartott Fad Gadget a '70-es évek végén, a '80as évek elején dobogó, szintetizátor alkalmazásával jó pár, ma már klasszikusnak számító kislemezt jelentetett meg, melyek zenei világa abban az időben abszolút unikumnak hatott.

Megjelent a Tom-Tom Records kiadásában **Hrutka Róbert** és

Jamie Winchester It's Your Life maxi CD-je, melyen a már jól ismert mobil telefon reklám - nagyon el(ki)talált - zenéjét hallhatjuk eredeti ill. több verziós (mix) formában. Helyet kapott még az albumon a "rövidke" Here Today, Gone Today c. lírai szerzemény is. Ezt a vonalat követve várjuk a fiúktól a folytatást!

Szeptember 11-én jelenik meg a **Yes** új, Magnification című stúdió lemeze, melyet szimfonikus zenekar bevonásával készítették. Ezt követően indul a Yesymphonic 2001 turné Európában, amint az a címből sejtethető szintén nagyzenekari támogatással. Sajnos kishazánkat elkerülik ezúttal, legközelebbi helyszínek: Bécs (okt.25.) és Prága (nov.11.) Ide kapcsolódó hír, hogy az együttes gitárosa, Steve Howe új, Natural Timbre című szóló lemezével is jelentkezett.

Szintén szeptember 11-e a megjelenési ideje a **Dream Theater** 3 CD-s koncert albumának, mellyel a következő stúdió lemezükig (tervezett megjelenés továbbra is 2002. jan.) igyekeznek rajongóikat megörvendeztetni. Az album anyaga közel azonos a tavalyi PeCsa-beli koncertével: teljes Metropolis 2, plusz sztenderdek, megtoldva egy ráadás, teljes A Change Of Seasons felvétellel. Egyúttal újra kiadják a szinkron hibák miatt visszavont Metropolis 2000 Európai PAL rendszerű DVD változatát.

Közben a tagok szóló, és egyéb projectekben való tevékenysége is jelentős: James LaBrie - Megjelent a Mullmuzler 2. című szóló lemeze, valamint Trent Gardner - Leonardó, The Absolute Man művében mint fő- és címszereplő hallható. John Myung - szintén Trent Gardner-rel (Magellan) dolgozik az Explorers Club újabbopuszán. Tettestárs még Terry Bozzio. Jordan Rudess - új szóló albumán "Feeding The Wheel", igen tekintélyes névsor jött össze: Bill Sheehan-bass, Terry Bozzio-dobok, Steve Morse & John Petrucci-gitárok. Megjelenés októberben. John Petrucci - G3 Tour után Rudess album. Mike Portnoy - Transatlantic 2. - lásd alább.

Október 8-án boltokban a **Transatlantic** második stúdió lemeze Bridge Across Forever címmel. A kiadó InsideOut most is megjelentet "Limited Edition" változatot, a második CD-n interjúkkal, valamint egy-egy Pink Floyd (Shine On You Crazy Diamond) és Deep Purple (Smoke On The Water) klasszikus előadásával. Neal Morse (Spock's Beard, Transatlantic) második szóló lemeze "It's Not Too Late" szintén augusztusi kiadvány.

"The Rainmaker" címmel ad ki új stúdió albumot a **Flower Kings** - Roine Stolt (mégegy Transatlantic tag) anyazenekara. Érdekesség az új

EREDMÉNYHIRDETÉSEK

A Rockinform 2001. június - 1/2 júliusi számában megjelent **Manic Street Preachers** rejtvény megfejtése a következő volt:

1. Az új lemezük címe: Know Your Enemy.
2. 1999/2000 szilveszterén Cardiff-ban játszott a zenekar.
3. 1995-ben Richey Edwards tűnt el nyomtalanul egy szállodából.

Az **Sony Music** által felajánlott pólokat a következő helyes megfejtők nyertek: Balogh Gábor - Debrecen, Gányi Zita - Miskolc, Szabadka Judit - Kunhegyes.

A Rockinform 2001. június - 1/2 júliusi számában megjelent **Paul McCartney** rejtvény megfejtése a következő volt:

Az új Paul McCartney album címe: Wingspan: Hits And History, mely 2001. május 8-án jelent meg.

A **EMI** által felajánlott Paul McCartney pólokat és "sárkányt" a következő helyes megfejtők nyertek: Kárpáti Levente - Miskolc (pólo), Szabó Zoltán - Hevesaranyos (pólo), Vizler Éva - Csorna (pólo), Herter Tamás - Várpalota ("Süsü").

A Rockinform 2001. június - 1/2 júliusi számában megjelent **Rockworld** rejtvény megfejtése a következő volt:

A HétköznapI CSALÓDÁSOK albumai időrendi sorrendben: Szép az ország, Vakáció a Balkánon, Vörös Front, Nyáljátok ki!, A terrorista visszatér, A legjobb picás, Isten hozott nálunk Johnny, Hangulatjelentés, Ludd tábornok, avagy a két műszak fűszag, Szélsődal, SzűlínaPunk - ezredvégi prolibuli, Archiv + (a zkr. 1-2-3 albumainak válogatott - továbbá sehol nem szereplő - számaikat tartalmazza).

A **Rockworld Bt.** által felajánlott HétköznapI CSALÓDÁSOK pólokat a következő helyes megfejtők nyertek: Mészáros Győző - Tatabánya, Eisenmann István - Pécs, Rédei Dávid - Hatvan, Kálmán Hajni - Kunmadaras, Németh Lajos - Mihályi. (A nyereményeket a Rockworld Bt. postázza!)

A Rockinform 2001. június - 1/2 júliusi számában megjelent **Scorpions** rejtvény megfejtése a következő volt:

1. A '70-es évek Scorpions lemezei: Lonesome Crow, Fly To The Rainbow, In Trance, Virgin Killer, Taken By Force, Tokyo Tapes, Lovedriver.
2. Az 1999-ben megjelent album címe: Eye To Eye.
3. Az Acoustica lemez anyagát Lisszabonban vették fel.(c)

Az **Warner Music** által felajánlott Scorpions pólokat a következő helyes megfejtők nyertek: Abonyi Gergő - Albertira, Balogh Péter - Tapolca, Dombi Zsuzsanna - Budapest, Harmath Lajos - Polgárdi, Szabó Viktor - Tiszafüred.

A nyerteseknek gratulálunk, a nyereményeket postázzuk!

A '90-es évek elején a "metal" csúnya szónak számított. Néhány előadó (pld. Metallica) megőrizte ugyan nagyságát és koronáját, de a legtöbben illegalitásba vonultak. Ahogy az idők változtak, az évszázad végére a metal újra ultrakomoly fegyvertényvé vált, és ebbe a korszakba csöppent bele a feltörekvő Staind is, akiket korszakuk jelképének kiáltottak ki. Legújabb albumukkal, a "Break The Cycle"-lel pedig csak még inkább megerősítik ezen pozíciójukat.

A Staind sztorija 1993-ban, New Englandhez közeli szülővárosukban, Springfieldben kezdődött, amikor Aaron Lewis énekes és Mike Mushok gitáros találkoztak egy karácsonyi partin. Beszélgetésbe elegyedtek, de ennek váratlanul véget kellett vetniük, mivel ahogyan Mike feldízte, "amikor a részeg háziga átfejelte a falat, mindenkit kirúgott a házából". Duóknak közös zenei vállalkozásba kezdett, s ezután már csak napok kérdése volt, hogy Mushok rábíri a csatlakozásra Jon Wysoc ki dobost, Lewis pedig kapcsolatai révén szerzett egy basszusgitáros (az ő utódja lett a jelenlegi bőgős, Johnny April), s ezzel teljes is lett a korai felállás, mely első koncertjét '95 februárjában adta New Englandben.

Debütáló albumukat, a "Tormented"-et saját kiadásban hozták ki 1996 októberében, s a következő két évben az anyagból több mint négyezer darab talált gazdára, pedig csak koncerteken illetve a helyi lemezboltokban lehetett beszerezni. Az idők folyamán stabilizálták helyzetüket, terjedelmes turnékon szerepeltek más hasonműködő metal bandákkal, illetőleg kivívták a lehetőséget a bizonyításra, elvégre készen álltak a nagyobb dolgokra. "Így amikor a Sugarmilk-es haverjaink meghívtak minket, hogy játsszunk velük és a Limp Bizkittel Hartfordban, beleugrottunk a dologba" - mesélte Mike.

1997. október 23-án tehát a kemény munka megtérült. A találkozó a már ismertebb Limp Bizkit tagságával jól sikerült, de a nagy áttérés mégsem ment annyira könnyen. Fred Durstot felkavarta a Staind saját kiadásban kihozott CD-jének bűnös borítója (mely egy véres késsel átdöfött Bibliát, valamint egy keresztől fejjel lefelé lógó Barbie-t ábrázolt), s egy heves párbeszéd során próbálták tisztázni, hogy a Staind tagjai amúgy nem sátánimádók. "Fred Durst egy vallásos fickó - mondta ezzel kapcsolatban Mike. A CD-nket elhajította a szobájában, és majdnem lerúgott bennünket. Már azelőtt utált minket, hogy egyetlen hangot is hallott volna tőlünk." Durst tehát erélyesen visszaadta a discet a társulatnak, és tovább állt, de szerencsére sikerült meggyőzni arról, hogy hagyja a bandát felépni. Negyvenöt perccel később Fred már máshogyan viszonyult hozzájuk. "Amikor lejöttünk a színpadról, azzal állt élénk, hogy régóta nem látott olyan jó csapatot, mint mi, és hogy szeretne bemutatni az új kiadójának." Erre Staindék adtak egy demót Frednek, ezt aztán Fred bejátszotta a telefonba Jordan Schurnak, a Flip Records elnökének, majd egy sikeres koncertet követően összehozott egy személyes találkozót a két fél között, és 1998 februárjára a Staind-et már szerződtek is. Ezzel biztosították a lehetőséget számukra, hogy elkezdhesenek dolgozni a "Dysfunction"-ön.

Az 1999. április 13-án kihozott albumuk producerének Terry Date-et (Deftones, Pantera, Soundgarden), tárproducerének pedig Fred Durstot választották, és a mű tipikusan a kor termékeinek számított. Kivertünk egy rakás ígéretes dolgot muta-

tott a lemezen, annak ellenére, hogy a Staind nem rendelkezett sem egy különösebben kivehető image-dzsel, sem egy adott zenei stílussal. Mégis, valahol summázták a '90-es évek underground metalját, az Alice In Chains-tól a Toolon át egészen a Kornig. Nem feltétlenül bizonyult egy könnyű hallgatnivalónak az avatatlank számára, de az alternatív metalon felnőttek könnyedén fedezhették fel a fentebb említett családi vonásokat, illetve szemet szúrhatott az is, hogy mennyire könnyedén váltogatták a tempókat, meg a hangulatos zenei színezeteket. Mindezek finom gyönyörök, élvezetek benyomását keltették.

A Staind tehát szép lassan felépített egy sikereiben gazdag történetet. Albumuk három rock rádiós/videós slágert termelt ki, százezreknek játszottak mások előtt, meg persze a Family Values Touron a Limp Bizkittel és a Kornnal. Ez utóbbin énekesük, Aaron Lewis előadott egy akusztikus dalt, az "Outside"-ot, ami felkerült a "Family Values Tour '99" koncertalbumra. Mindennek hatására a "Dysfunction" egymillió eladott példánnyal 2000. június 18-ára platinává vált, s az olyan neves szakmai magazinok olvasói, mint a Hit Parader vagy a Guitar World szavazták meg őket a 'Kedvenc Új Zenekarnak', továbbá főzenekarként játszhattak az MTV Return Of The Rock turnéján. Ezt követően szinte rögtön neki is láttak harmadik albumuknak. "Úgy érezzük, hogy rengeteg embert nyertünk meg a koncertjeink során - ismerte el Mike. Aztán mikor befejeztük a turnézást, mindössze egyetlen hetet pihenhettünk, s máris kezdődtek a lemez felvételei." Mike bevallotta, hogy emiatt érzett is némi kényszert. "Az egész dolog ott lógott a fejem felett. Egy csomó ötletem volt, de a csapattal közösen nem komponáltunk, és nem is próbáltunk több mint másfél éve. Még akkor sem, ha ezalatt az idő alatt együtt laktunk. Turné közben nincs másra erőd, csak hogy kiállj a színpadra, és játssz." Végül a négyes összehangolta munkáját, pár hét múltán a nyomás alább hagyott, és minden szempontból - zeneileg, szövegeileg és a címválasztásban - a "Break The Cycle" előbbre jutott annál, amit a Staind a "Dysfunction"-ön művészi-leg megvalósított.

A sötétsége ellenére is meglepően élettel teli "Break The Cycle" megjelenési dátumának május 22-ét tűzték ki. A produceri teendőket ezúttal Josh Abraham (Coal Chamber, Orgy) végezte, míg a keverést Andy Wallace-re bízták, s ez a gárda egy szinte tökéletes alkotást tett le az asztalra, amelyet még a kritikák is túláradó lelkesedéssel fogadtak: "Fájdalmas dallamai és szívvel jövő szövegei hatására a Staind komor generációjának legdalközpontúbb bandájává növekszik, miközben csöppög a keserűes kórusoktól, valamint a nyugtalan gitár riffektől." Az album igazán súlyos pillanatai ellenére, kacsintgat a finomabb, kellemesebb hangzás és harmóniak felé is, s míg a "Dysfunction"-ön a szerzemények még inkább csak önelemzők voltak, addig itt még magasabb fokon sikerült kifejezni

mérgüket és haragukat. Illetve a remény és a megértés is jelen van. Bizonyításra kerül az is, miszerint nincs még egy olyan, a Staindhez fogható heavy rock csapat, amelyik agresszív és disszonáns hangzását ilyen minőségű zeneiséggel és

szépséggel lenne képes átátatni. "Az elmúlt években sokat tanultam magamról és az életről. - méltózt el Aaron. Határozott fejlődés figyelhető meg a "Tormented"-től a "Dysfunction"-ön át a "Break The Cycle"-ig, lényegében huszonnyolc évembe került, hogy rájöjje, igazán mit is akarok mondani. Olyan ez, mintha végre látnék egy kis fényt a huszonnyolc éves alamut végén. Remélem, hogy amit írtam, segítségére lesz a srácoknak, és könnyebb lesz megérteniük bizonyos dolgokat a saját életükkel kapcsolatban." Aaron Lewis ezen teljesítményével kivívta, hogy a modern metal műfaj egyik legkifejezőbb hangjának bir-tokosaként könyveljék el, és a CD harmonikus illetve kemény elemei tökéletesen passzoljanak heves, szenvedélyes előadómódjához. Ennek legkésebb bizonyítéka a "Can't Believe" hőseink legsúlyosabb szerzemé-nye, méghozzá - Aaron szavaival élve - korántsem hétköznapi énektémákkal: "pár perc énekelés, majd Anselmo-s üvöltés". A "Waste" szintén egy intenzív dal, egy öngyilkosságot elkövetett rajongóról. "A srác mamája eljött egy det-roiti koncertünkre, megállt a buszunk mellett, és sírni kezdett. Beszélni akart velem, hátha válaszokat tudok adni neki. - szakította fel a sebeket a frontember. A nótában felteszem a kérdést, hogy miért kell mindennek ilyen rossznak lennie, elkese a srác boldogtalan-sága, és egyszerre fájdalmas meg dühítő,

szépséggel lenne képes átátatni. "Az elmúlt években sokat tanultam magamról és az életről. - méltózt el Aaron. Határozott fejlődés figyelhető meg a "Tormented"-től a "Dysfunction"-ön át a "Break The Cycle"-ig, lényegében huszonnyolc évembe került, hogy rájöjje, igazán mit is akarok mondani. Olyan ez, mintha végre látnék egy kis fényt a huszonnyolc éves alamut végén. Remélem, hogy amit írtam, segítségére lesz a srácoknak, és könnyebb lesz megérteniük bizonyos dolgokat a saját életükkel kapcsolatban." Aaron Lewis ezen teljesítményével kivívta, hogy a modern metal műfaj egyik legkifejezőbb hangjának bir-tokosaként könyveljék el, és a CD harmonikus illetve kemény elemei tökéletesen passzoljanak heves, szenvedélyes előadómódjához. Ennek legkésebb bizonyítéka a "Can't Believe" hőseink legsúlyosabb szerzemé-nye, méghozzá - Aaron szavaival élve - korántsem hétköznapi énektémákkal: "pár perc énekelés, majd Anselmo-s üvöltés". A "Waste" szintén egy intenzív dal, egy öngyilkosságot elkövetett rajongóról. "A srác mamája eljött egy det-roiti koncertünkre, megállt a buszunk mellett, és sírni kezdett. Beszélni akart velem, hátha válaszokat tudok adni neki. - szakította fel a sebeket a frontember. A nótában felteszem a kérdést, hogy miért kell mindennek ilyen rossznak lennie, elkese a srác boldogtalan-sága, és egyszerre fájdalmas meg dühítő,

szépséggel lenne képes átátatni. "Az elmúlt években sokat tanultam magamról és az életről. - méltózt el Aaron. Határozott fejlődés figyelhető meg a "Tormented"-től a "Dysfunction"-ön át a "Break The Cycle"-ig, lényegében huszonnyolc évembe került, hogy rájöjje, igazán mit is akarok mondani. Olyan ez, mintha végre látnék egy kis fényt a huszonnyolc éves alamut végén. Remélem, hogy amit írtam, segítségére lesz a srácoknak, és könnyebb lesz megérteniük bizonyos dolgokat a saját életükkel kapcsolatban." Aaron Lewis ezen teljesítményével kivívta, hogy a modern metal műfaj egyik legkifejezőbb hangjának bir-tokosaként könyveljék el, és a CD harmonikus illetve kemény elemei tökéletesen passzoljanak heves, szenvedélyes előadómódjához. Ennek legkésebb bizonyítéka a "Can't Believe" hőseink legsúlyosabb szerzemé-nye, méghozzá - Aaron szavaival élve - korántsem hétköznapi énektémákkal: "pár perc énekelés, majd Anselmo-s üvöltés". A "Waste" szintén egy intenzív dal, egy öngyilkosságot elkövetett rajongóról. "A srác mamája eljött egy det-roiti koncertünkre, megállt a buszunk mellett, és sírni kezdett. Beszélni akart velem, hátha válaszokat tudok adni neki. - szakította fel a sebeket a frontember. A nótában felteszem a kérdést, hogy miért kell mindennek ilyen rossznak lennie, elkese a srác boldogtalan-sága, és egyszerre fájdalmas meg dühítő,

hogy nem volt ereje át-menni ezeken." Na és persze ott van a dermesztő "Outside" is, amit Aaron Fred Dursttal kettesben, akusztikusan adott elő egykor, a Family Values Touron. "Ez tényleg egy véletlen tünemény. - árul-ta el Aaron. A zenekar pályájának az elején, minden pénzünket visszafordítottuk a bandába, így hetente kétszer vagy háromszor akusztikus koncerteket adtam, hogy pénzt csináljak, meg hogy megélhessek. Az "Outside" volt az egyik ilyen tétel, amit játszottam, de sohasem fejeztem be igazán, ezért állandóan más szövegekkel adtam elő. Azután majdnem feltettük a "Dysfunction"-re, majd egy éjszaka, a Family Values Touron, tíz perccel a színpadra menetel előtt eldöntöttük, hogy megcsináljuk. So-hasem gondoltunk arra, hogy valaha is kiadjuk." Viszont a dalnak akkora sikere lett, hogy Staindék elhatározták, felveszik zenekari verzióját harmadik lemezükre.

A "Break The Cycle" első kislemezének mégis a szikrázó, szellemes gitártémákat bűn-bánó, töredelmes szövegekkel, és egy emlékezetes dallammal kombináló "It's Been Awhile"-t választották. Ezen tételük abban a kitüntetésben részesült, hogy a Billboard mindhárom rock listáján (Alternatív, Mainstream és Active Rock) első helyezett lett, mellesleg klipjét Fred Durst rendezte.

Egy nappal a megjelenése után a "Break The Cycle" a Billboard Top 200-as albumlis-tájának élére került, és rögtön az első héten hétszázötvenhatezer példányt talált gazdára belőle. "Messzebb jutottam, mint valaha is képzeltem volna. - vallotta be az éne-kes. Egyszerűen csak élvezem ezt a fajta úgynevezett utazást. Mindannyiunk számára a zenélés a legfontosabb. Ezért választottuk, hogy ezt csináljuk, mert szeretjük a zenét, és nem a csajokért, meg hogy a roksztárok életét éljük. Ez nem annyira kib.***tul csillogó dolog, mint ahogy azt mindenki képzei. Állandó-an úton vagy, gyötör a fáradtság, folyton rohansz a semmibe. Amiért megéri az egészség, az a színpadon lét."

összeállította: Bánfalvi Ákos

rockzene Amerikából....

Staind
Break The Cycle

WARNER MUSIC HUNGARY

megjelent cd + mc

P. BOX

újra nyitva ...

MEGJELENT!
MEGJELENT!
MEGJELENT!

az újjáalakult P. Box bemutatkozó MAXI CD-je.

Kapható a jobb CD-boltokban, vagy megrendelhető:
E-mail: pbox@matavnet.hu
SMS: (+36-30) 9459-941
Levél: P. Box HANGSTÚDIO
4029 Debrecen, Kőlcsey u. 24.
honlap: www.pbox.hu

Az album várható megjelenési ideje: 2001. december!

Ijesztő nevű úriemberek

MEGADETH

A szinte teljesen megújult Megadeth friss albumának megjelenését követően világkörűli turnéra indult, és - sajnos még mindig szinte fehér hollóként - Budapest is bekerült a menetrendbe. A koncertről előző számban tudósítottunk, most a buli délutánján a csapat főnökével, az énekes-gitáros Dave Mustaine-nel történt kötetlen beszélgetés leglényegesebb pillanataiba avatjuk be a tisztelt olvasót...

Dave Mustaine - Hosszú, kb. kétórás koncerteket adunk ezen a turnén. Régóta készülünk rá, mivel eddig néhány japán bulit leszámítva nem nagyon volt módunk egy este húsz-huszonnégy számot eljátszani. Nem is viszünk magunkkal előzenekart, mert azt akarjuk, hogy csak Megadeth rajongók jöjjenek el a koncertekre, ám nekik minden igényüket ki akarjuk elégíteni. Azt szeretnénk elérni, hogy egyfajta Megadeth-otthonná váljanak ezek a bulik, ahol mindenki baráti légkörben, igazán otthonosan érezheti magát.

Az is jó, hogy teljesen új háttérrel indulhattunk turnéra, elkészült a friss lemez, új a kiadónk és a menedzsmentünk is.

- A Capitol Punishment volt a tizedik lemezetek. Várható még újabb tíz album?

D.M. - Isten ments! Ezeknek a lemezeknek az elkészítése tizennyolc évembe került, és mire a huszadik korongot adnák ki már ötvenhét éves lennék. Bár az is igaz, hogy a Rolling Stones mind a mai napig aktív, tehát nem lehetetlen hatvanévesen is zenélni. Mi viszont koncertbanda vagyunk, így nem a lemezek és nem is a pénz a fontos számunkra, hanem az élő fellépések, amiket egy bizonyos életkor felett már nehezen lehet folyamatosan csinálni...

- Már harmadszor jártok Magyarországon. Hogyan emlékszel vissza a korábbi fellépéseitekre?

D.M. - Az első maradt meg bennem jobban, akkor a Cult társaságában játszottunk - no, meg a Metallica-val... (Deni) -, és nagyon jó koncert volt. Arra már nem emlékszem, hogy hol volt a buli, de a szállodát nem fogom elfelejteni soha. Életem legrosszabb szállása volt! Az akkori turnémenedzserünk azt megelőzően még sosem járt Magyarországon, nem ismerte a terepet, nem voltak megfelelő ismeretségei, és így a tanulópenzt mi fizettük meg.

Természetesen ebből nem vontam le messzemenő következtetéseket Magyarországot illetően, mivel egy kellemetlen benyomás alapján nem ítélték meg egy teljes országot. Újra itt vagyunk, és ezúttal olyan körülmények között ülhettünk le beszélgetni, amelyek minden igényt kielégítenek. Ma reggel tettem egy sétát Budapest belvárosában, és lenyűgözött a szépsége, rengeteg gyönyörű épületet, szobrot, teret stb. láttam.

- Az új lemezen minden szöveget Te írtad, és egy szám kivételével - amelyet az új gitárossal, Al Pitrelli-vel együtt követtél el - a zenét is kizárólag Te szerzed. Mégis leginkább arra lennék kíváncsi milyen volt az újdonsült taggal a közös munka, azaz a zeneszerzés és a stúdiófelvétel?

D.M. - Annak idején, amikor a 'Rust In Peace'-en dolgoztunk - ez volt az első lemez, ame-

lyet Marty Friedman-nal készítettünk -, Marty egyáltalán nem játszott fel ritmusgitarásokat, és nem is szerzett zenét. Ezzel szemben Al már első Megadeth lemezén, a 'The World Needs A Hero'-n szerzőként is bekapcsolódott a munkába, és a saját ritmusgitarás részeit is feljásztotta a gitárszólók mellett. Tehát mindjárt az "első körben" sokkal inkább a csapat részévé vált, mint elődje.

Marty idejében, amikor még a régi házamban, a saját stúdiómban dolgoztunk, úgy folyt a munka, hogy kitaláltam egy gitár részt, majd megkérdeztem, hogy egy-egy adott hang hangnemileg megfelel-e vagy sem. Mivel Mr. Friedman afféle zeneprofesszor, kapásból megmondta, hogy igen vagy nem. Tehát az is cél volt, hogy betartsunk minden "játékszabályt". Most viszont az Al-lel folytatott közös munka során, teljesen más volt a módszer. Attól függetlenül, hogy egy hang esetleg nem illeszkedett egy adott skálába, megtartottuk, ha úgy tetszett jobban az adott riff.

Al-lel sokkal lazábban mennek a dolgok, ő egy igazi macho, nagyon szeret az új zenekarában játszani. Két hete volt arra, hogy megtanulja a koncertműsorunkat, és már indultunk is az első koncertjére a kanadai Vancouver-be. A buli után Dave Ellefson azt mondta Al-nek, hogy két hét után jobban ismeri, mint ahogy megismerhette Marty

Friedmant tíz év alatt. Ezzel én is így vagyok, ami részben jó érzés, másrészt viszont - visszatekintve az el-

mult évtizedre - kicsit kiábrándító is. Persze az előbbi a hangsúlyosabb, mivel úgy érezzük magunkat, mintha egy igazi "geng" lennénk. Fantasztikus négyünk összetartása, és együvé tartozása.

- Milyen érzéssel készítettétek a 'Capitol Punishment'

válogatásalbumot?

D.M. - A szerződésünkben foglaltak szerint még egy lemezt a Capitol Records-nál kellett megjelentetnünk, és ez alól nem bújhattunk ki. Kényszerpályán mozogtunk, mert a kiadó egész egyszerűen nem tudta, hogy mit kezdjen velünk, légüres térben voltunk, ezért muszáj volt váltanunk, de előtte még mindenképpen meg kellett jelennie a válogatásnak, amire ők két új dalt, a "Kill The King"-et és a "Dread & The Fugitive Mind"-ot akarták feltenni. Mi csak egyre, a "Kill..."-re gondoltunk, a "Dread..."-et már a Sanctury-nél napvilágot látó anyagra szántuk. Erre azt választottuk, hogy ha nem kerül fel ez a szám is az ő kiadványukra, akkor nem engednek el az új céghez. Erre azt választottuk: Vigyétek!

Érdekeségként felkerült a lemezre egy "Capitol Punishment" c. egyveleg is, amelyben a pályafutásunk során meghatározóvá vált dalaink egy-egy részlete hallható. (Ez csak a Japánban megjelent CD-n található meg, amelyen bónuszként a még "Wake Up Dead" is helyet kapott! - Deni)

Ezzel a CD-vel sikerült lezárunk egy hosszú fejezetet a zenekar történetében, ami egyben azt is jelentette, hogy mindent tiszta lappal akartunk kezdeni. Tehát megváltunk a régi menedzsmentünkötől is, amit igyekeztünk azért gentleman módjára intézni, már amennyire ez lehetséges volt. Megtehetjük volna, hogy egyszerűen felhívjuk a menedzsert, hogy ki van rúgva, de úgy éreztük, hogy ennél jóval többet érdemel ő és a csapata. Így aztán annak ellenére, hogy meglehetősen hosszú és kényelmetlen út volt, elutaztunk Los Angeles-be, és korrekt módon, személyesen intéztük el a dolgot. A szakításra csak azért került sor, mert ők is és mi is máshogy képzeltük el a Megadeth jövőjét.

- Előnyösnek bizonyult a váltás?

D.M. - Egyértelműen igen! Alig hat hete jelent meg a friss korong, és világszerte már most több fogyott belőle, mint a tavaly kiadott 'Capitol...'-ből, amely ugye a legjobb dalaink gyűjteményét tartalmazza. És ez annak ellenére is így van, hogy a válogatásalbumok általában jobban fogynak, mint a sorlemezek. Ebből is látható, hogy jelenlegi kiadó és menedzsment sokkal hatékonyabb munkát végez... Emellett több országban a 'Risk'-et, sőt a 'Cryptic Writings'-ot is lekörözte.

Mi azok közé a zenekarok közé tartozunk, akik folyamatos és stabil eladásokat produkálnak. A turné pedig mindig rásegít erre, mert amelyik városban épp játszunk, ott mindig megugrik az érdeklődés irántunk, ez pedig a lemezvásárlási kedvre is pozitívan hat.

- Az USA-ban a rock rádióadók nagyon "nyomnak" Titeket...

D.M. - Szerencsére ez így van. Gyakran adunk élő rádiós-koncerteket, rejtvényműsorokban és vetélkedőkön is szerepelünk. Természetesen megpróbálunk újabb "területekre" is bekerülni, de ez nem könnyű a nevünk miatt. Számos helyen csak azért nem adják le a számainkat - annak ellenére, hogy tetszik a szerkesztőknek a zenénk -, mert megítélésük szerint a Megadeth név riasztóan hat a hallgatóik számára. Tiszta hülyeség, nem?!
De visszatérve a minket támogató adókra..., nemrégiben tizenhat akusztikus show-t adtunk, amellyekkel a rádiók munkáját akartuk megköszönni. Ezekre a bulikra csak az adók nyereményjátékainak a nyertesei juthattak be, jegyeket nem lehetett venni. Be is indult a feketepiac, egy rajongó hétszáz dollárt fizetett ki egy ilyen nyeremény jegyért. Megáll az ember esze! Ha nekem adja azt a pénzt, kapásból elhívom a saját házámba, hogy csak neki játszunk egy este! (Nevet...)

- Al-nek mennyiben okoz problémát az, hogy több gitáros szólóit is játszania kell koncerteken? Esetleg átvállaltál néhányat Te is?

D.M. - Nem, én csak a sajátjaimat játszom. Al zseniális gitáros, meg tudja oldani ezt a problémát. Persze nem arra törekszik, hogy mindent hangról-hangra, szolgálai játszson, hanem egyes részeket a saját stílusához igazít, ám a meghatározó dallamvezetésű részeket hűen vezeti elő. Azt is mindenképpen el kell mondanom, hogy a dalaink élőben sosem hatottak ilyen jól, mint most...

Tegnap este jól nevettem az öltözőben, amikor Dave és Al a vokálrészeket gyakorolták. Ők persze azt hitték, hogy nem jó, amit csinálnak, és kiröhögöm őket - nem is nevettem, inkább csak folyamatosan vigyorogtam -, de aztán elmondtam, nekik, hogy szenzációsan jók. Korábban Marty-val ez sosem állt így össze, Jeff Young esetében sem, Chris Poland nem is akart énekelni. Most még a dobosunk, Jimmy DeGrasso is beszáll a vokálózába...

- Elég direkt a lemez címe - A világnak egy hősré van szüksége -, de kíváncsi vagyok, hogy hordoz-e mögöttes gondolatot, mondanivalót is?

D.M. - Csak szét kell nézni magunk körül, és egyértelmű, hogy szükség lenne egy hősré, aki rendbe tenné a dolgainkat. Az mindegy, hogy ki ez a személy, de annyi szenvedés, háború, betegség van a Földön, hogy az észbontó. Ez a valaki nem csak egy valóságos ember lehet, hanem egy mentális, akár spirituális lény is.

...Van egy barátom, akitől kaptam egy e-mailt, amelyben arról ír, hogy nemrég egy ismerőse rákban meghalt, és a temetésén felolvasták a hozzá közelállókna írt levelét. Ebben arról ír, nem bánja, hogy a "Sötétség Úra" most magához szólítja, mert jó életet élt. A kedvenc zenekara a Megadeth volt, legértékesebb tulajdona pedig egy dedikált képünk, amely közvetlenül a felésége fotója mellett állt. Miközben haldoklott ezeket nézte, ebből merített erőt. Ez olyan megrendítő hatással volt rám, hogy azonnal azt ki-

Bánfalvi Ákos
LIMP BIZKIT
könyvének
kiadási joga
ELADÓ!
érdeklődni lehet:
06-20-966-92-78

06-28 432-436 INFO@TRAFUCLUB.HU
www.trafoclub.hu
TRAFUCLUB
GÓDOLLO
PALOTAKERT
Adatbázis: Szeptember
07. - Pójosok 21h Empire
Cool Head Clan
14. - Pójosok 21h Rosszszont
Falcongate
Moronique
16. - Vasárnap 19h Hold X True
Falcongate + Coup de Grace
Good Clean Fun
21. - Pójosok 21h Barackca
Hatoságok Trilona
The Snobs + Semmi komoly
Bez Panike
28. - Pójosok 21h Newborn
Kamaszok
05. - Pójosok 21h
Ektomorf + Replika
Cavaleres De Tortugas

**ÚJDONSÁGOK, KIADVÁNYOK
AZ AURORA GONDOZÁSÁBAN!**
records

PITTBULL RAJONGÓK FIGYELEM OKT 1.-TŐL
KÉS VILLA ANÁL VADONAT ÚJ ALBUM !!!!
[ÚJRA KAPHATÓK A KÖVETKEZŐ ALBUMOK]

AURORA 1988. MC.	AURORA VISZLÁT IVÁN. CD / MC.
AURORA WIZO MEMORIALIS PUNK. CD / MC.	AURORA KESERŐ CSUHOR. CD / MC.
AURORA ELŐRE NÉZŐK GENCSETEREK. CD / MC.	AURORA FELTÁMADÁS. CD / MC.
AURORA MENNY KARÁCSONY. CD / MC.	AURORA ILLEGÁLIS BÁL. CD / MC.
AURORA VÁLOGATÁS 1988-1999. CD / MC.	AURORA BALKÁN EXPRESS. CD / MC.
RÓZSASZÍN PITTBULL NE LETÉ MÚ GENTO ADD KOCSÓN A HCSAPÓPORT. MC	
PUNK ROCK VÁLOGATÁS MADE IN EUROPE. MC	

INFO: 9011 GÖR PF 17. www.aurora.hu TEL: 06/ 70 222-0034.
A TÁRSASÁGOK VÁLLALKODÁSÁI SZÁMÁRA ÉRDEKLŐDNI LEHET.

Lemez telenítés

Bent:

Programmed To Love EMI

Az angol dance színtér úgy látszik, mégsem csak a garage recsegésétől hangos, ékes bizonyíték erre a Bent tavalyi bemutatkozása. Habár a dance és a hangos nem feltétlenül a legtalálóbb kifejezések ebben az esetben, mert a Programmed To Love kimondottan nyugis, ücsörgős zene, divatos kávézóba, reklámügynökségek halljába való ízléses dekoráció. Ugyan az én ízlésemnek egy ablak nélküli bunker valami súlyos dübörgéssel jobban megfelel, de ez valószínűleg a mostoha gyerekkor számlájára írható. Az a legnagyobb gond ezzel a lemezzel, hogy bármennyire is szeretne, nem tud olyan szellemes lenni, mint az Air a legjobb pillanataiban. Hiányzik belőle az az unalmat is bátran vállaló következetesség, ami mondjuk Kid Loconak sajátja. Nem mintha nem lenne unalmas, persze.

73'46"

-norbitam

Alien Ant Farm: ANTHology

Dreamworks/Universal

Ismét egy hangyás brigád, távol az H-Blockx-tól, legalábbis ahogy vesszük. Mert mindketten "crossoverkednek", nyomják BMV (benne minden van) rockjukat. Ha csak az Alien Ant Farm nevét nézzük (Földönkívüli Hangya Farm), attól egyből hanyatt vágódunk, ám a muzsikájuk már más reakciót vált ki belőlünk: beletörődést. Öt évvel ezelőtt még újtókként üdvözölhet-

tük volna őket, ma már csak követők, hangos, divatos szabta és formálta zajkeltők. Modern rockerek, akik egy új generáció elvárásainak igyekeznek megfelelni, ugyanakkor ők maguk is tagjai ennek a csoportnak, csak hát nem a legnagyobb tehetségek. Miután a sztárságba repített Papa Roach társulata vette az ANF-ot (rovar)szárnyai alá, és hajtotta ki lemezszerződésüket, nem nehéz megjósolni, hogy az "ANTHology" sikerlemez lesz, vagy minimum lesz körülötte (ha már nincs) némi felhajtás. Végül is az összetevők nem hibáznak: nagyon enyhe punkos lendület, melankolikus dallamos témák, lazábbra vett, modern metalos megkö-

zelítés, alternatív rockos elemek, minimális hiphopos ütemek, némi psychocore-os adalék, és nagy adag depresszió. Eddig rendben is lenne, de a koktél összességében nem durran akkorát. El is laposodik a végére az album, különösebb meglepetések nélkül követi egymást a tizenhárom szám, s egyre csak erősödik bennünk a felismerés, miszerint a korai Deftones, illetve a Tool (vagy akár A Perfect Circle) egy jelentéktelenebb keveréke bontakozódik ki, valamivel szelídebb, emészthetőbb formában. Minden bizonyonnyal még maga a kvartett sincs teljesen meggyőződve önálló szerzeményei erejéről, s ezért dolgozhatták fel Michael Jackson "Smooth Criminal"-jét. Legyen azért egy ismert dal, amit - mézesmadzag gyanánt - el lehet húzni a fiatalok orra előtt. Na húzzunk innen!

Internetes hangyairtózás=
<http://www.alienantfarm.com>

55'46"

Bánfalvisméltódó

Korom Attila Zene- kara:

Szerelemgyerek
Hungaroton

Misplaced Childhood. Volt egy ilyen-történetesen legjobb-lemeze a Marillion-nak. Először ez ugrik be Korom Attila új albuma kapcsán. Persze ez semmi köze az angol progresszív zenekarhoz. A cím azonban ta-

láló rá. Nem hajlandó felnőni.

A zenéje nagyon is érett, de könnyed, hallhatóan örömből született. Ráadásul rövid idő alatt elég spontán módon zajlottak a felvételek, ahogy erre utal is a borítón. Nem arról van szó, hogy valamiféle tinédzser albumot játszott volna fel. Egyáltalán nem, de szövegeinek többsége abból az érzésből táplálkozik, hogy komolyodás ide vagy oda az igazi értékek, kapcsolatok abból a korszakból valók. Ezt hol visszasírja, hol nem.

A lemez fricska a jelenlegi trendeknek és zenei kötöttségeknek. Az album ars poeticája a Ki vagyok én? (Superman) című szám, ahol önmagát ironikusan jellemelve csak ennyit mond: "Egy villanykörtét sem tudok becsavarni, de ha a WC-n olvasok nem illik zavarni."

Zeneileg is egy pimaszság a lemez. Nem akart direkt slágert írni az albumra és "csakazértisből" rajta hagyott dob- és más

szólókat, amelyek legalábbis nemkívánatosak manapság. Kicsit a Novák Péternél (Kimnowak) tapasztalt, művészileg megengetett pókhendiség jellemzi az albumot. Nem akar simulékony lenni. A zenében nagyon is érződik az általa (ti. K.A.) említett tizenhét év, amióta dalokat szerez. Hígdadt, letisztult akusztikus zene, mely nem akarja, hogy valahová is sorolható legyen. Ennek sokféle lenne piaca. Mert sajátos ürt tölt be. Az itthoni viszonyok miatt azonban szkeptikus vagyok. Azért szurkolhatunk neki.

53'33"

Balage

Stonehenge: Angelo Salutante

Nail Rec./Hammer

Lesz még egyszer ünnep a világon - írta Arany János a Vén cigány című versében. Persze ő nem arra értette, amire én. Nevezetesen arra gondoltam, hogy talán csak kinővi magát az az újabb rock generáció, amelyek az utóbbi években az éppen aktuális divathullámnak megfelelően minden koncepció nélkül váltogatta saját stílusát. Nos, a Stonehenge esetében váltogatásról nem beszélhetünk, hiszen elsőlemezesek, de az ünneplésre már most minden okunk megvan. Bár nacionáléjük szemérmesen csak annyit ír, hogy "vannak hatásai", én meg is nevezek hármat. A zongora futamok a Dream Theater kezdeti lépéseit, az ének helyenként James Hetfieldet (Metallica), a "Rambling" basszusa a Yes világot vetíti elénk. Mindez csak jelzése annak a hihetetlenül magas mércének, amit az öt srác magának állított. És ez még nem minden, mert a "Full Moon" keleties hangzást, a "Whisper" pedig még egy hegedűt is megszólaltat. Kifogástalan hanganyag, méltó utóda a nagy elődöknek. Továbbmegyek, a Dream Theater technikailizálódásával szemben a Stonehenge az emberről szól. Nagyszerű dallamok és legalább olyan profi hangszeres betétek kísérik végig a CD-t. Nem csak a kezdők, de a már befutott 'öregék' figyelmébe is ajánlható. Web:<http://go.to/stonehenge> Mail:stonhenge@go.to
61'21" Captain Cook

Holy Moses: Master Of Disaster

Century Media/Record Express

Újabb kultikus banda tér vissza a metal életbe. A Hét nagylemezt megért alap német csapat a Holy Moses a kilencvenes évek útkereső és sikertelen korszaka után, most ismét a régi. Brutális, féktelen thrash-t nyomnak újra visszatérő mini CD-jükön, ahogy azt a "World Chaos" lemez óta nem hallottuk tőlük.

Ami kiemelkedővé tette a csapatot 1986-ban az első "Queen Of Siam" lemez idején, az

Sabina Classen énekesnő volt. Nem is a nemét illetően mondom ezt, hiszen úttörőnek a Warlock és a Zed Yago számított e téren, hanem az az embertelen hang, amivel megáldották őt a thrash metal istenei. Black metal hősközt megszegényítő kőragása mára sem kopott meg, zenei elképzelései pedig visszatértek a nyolcvanas évek végét jellemző stílushoz. Az ősidőket idéző reszelős-terkerős thrash-tól, a '90-es lemezt idéző moshig megkapjuk a Holy Moses lényegét öt bombán keresztül (egy sem éri el a négy percet. Lélegzetet sincs idő venni, úgy taglóznak le a nóták. A nyitó címadó, söprő lendületű hurrikán után, jön a Taste My Blood, ami ha lehet, még fokoz a tempón és az agresszió. A Hand Of Death kissé lelassulva utálja a világot (úgy "World Chaos" módra), és minden és mindenkit, aki csak létezik. Szörnyű harag és gyűlölet jön a dalból a pengeéles gitárokon (brutkó-prímók riffek, eszemtel szólók, stb...), no és persze Sabina néni kegyetlen orgánáman keresztül. Végig hörög, rikácsolja, sikítja, nyüzszíti az öt nótát. Félelmetes... Ezután még másik két agypusztító "dalocska" jön, és vége is mind a tizenhét pernek. Ez azért kevés, még akkor is ha ebből sokkal többet nem is nagyon lehet befogadni egyszerre.

A német thrash kedvelőinek újabb örömhír, még egy démon találta meg az utat, vissza erre a síkra. Bár eddig csak próbálgatja erejét, azért én várom a többfrontos támadást egy nagylemez formájában. Remélem azért nekik több sikerük lesz, mint a többi visszatérő lemezzel is földre állt csapatnak.

17'33"

Greg

Amon Amarth: The Crusher

Metal Blade/MusicDome

A svéd viking death metalban utazó Amon Amarth negyedik anyagához érkezett. Eddig nem voltak a zenei világ fókuszában. Sem a szakma sem a rajongók nem mutattak különösebb érdeklődést irányukban. Hogy

miért is nem arra pedig van ésszerű magyarázat.

Nincs, ami kicsit is kiemelné az Amon Amarth-ot a többi hasonzorú, pláne a nagy múltú zenekarok közül. Mert hiába a nagyszerű megszólalás (Az albumot most is az Abyss-ben rögzítették, szól mint állat.) a

gyönyörű borító - Thor kalapáccokkal harci sisakokkal - minden lemeznél, a külsőségek maximalizálása nem elég a sikerhez. A lényeg mindig a zenén van, legyen az akármilyen borítóba csomagolva. Az pedig hiába kifogástalan a kivitelezés terén, ha nincs benne semmi önálló, előremutató, izgalmas momentum. Lehetne sorolni a svéd death/viking metal nagyjait, amelyek által megkezdett úton halad a banda, felesleges lenne. Hiszen nem történe más, csupán hasonlítgatni lehetne, és megállapítani, hogy melyik téma honnan ismerős. Éppen ezért nem teszem. A zenekar korrektil lenyomja a kilenc vadiúj nótát, hol a durvább, gyorsabb death vonalat követve (Bastards Of A Lying Breed), hol a lassabb, egy viking hajó evezőlápjainak monoton ritmusára emlékeztető tempóban (As Long As The Raven Flies), esetleg a monumentalizmusra törő koncept hármast (Annihilation Of Hammerfest, The Fall Through Ginnungagap), semmi izgalmasat nem nyújtanak a nóták. Hiába a Possessed klasszikus Eyes Of Horror pozitív átírata is, ez sem lendít sokat a banda szekerén.

Egy korrekt, nagyszerűen megdörrenő, de már milliószor hallott témákat tartalmazó album az Amon Amarth új lemeze ismét. Szép, jó, de semmi érdekes.

48'36"

Greg

Firebird: Deluxe

Music For Nations/MusiCDome

Minden változatlan a Firebird házatáján. Úgy is fogalmazhatnánk, hogy megállt a trió körül az idő, még valamikor a '60-as évek végén, '70-es évek magasságában. Bill Steer gitáros (ex-Carcass) az arra utaló jelek szerint megtalálta azt a világot, ami mostanában igazán boldoggá teszi, kielégíti, ez pedig az előbb felemlített korszak rockzenei törekvése. Nyersre, egyszerűre kevert "idejétmúlt" hangzás köszön vissza a kettes sorszámú "Deluxe"-ről, amolyan vissza a természethez hozzáállás, és máris megidéződnék lelki szemünk előtt a nagy öregek, a legendák: a Humble Pie, a Deep Purple, vagy éppen a Grand Funk Railroad, hogy csak néhány név szerepeljen kedvenceik, példaképeik listájáról. Ha Bill először állna elő egy ilyen mentalitású hanghordozóval, valószínűleg kezdet csokolnánk nekik, de tavaly már megtette ezt a Firebird azonos című bemutatkozásával, úgyhogy a megsejtetés elmarad. A tisztelet persze még itt bujkál bennünk (ahogy bennük is, csak a "célzemélyek" mások...), azonban hiányoljuk a fejlődés jeleit. Tény, hogy valamivel pszichedelikusabbak lettek darabjaik, ám ezenkívül nagyobb változásokat keresve sem találhatunk. Egyetlen fegyvertényük a hitelesség, illetve a korhűség, mert ennek megcáfolása egyenlő a lehetlennel, mégsem hoznak izgalomba ős hard rockos, vagy ha úgy tetszik retro rockos írományaik. Elhallgatjuk őket, esetleg még be is mozdulunk egy-egy ismerősébe (mondjuk a Hendrix-es ízü "Dirt Trap"-et) pillanatra, de ennyi, s tűz tovább. Internetes unalomba fulladás=

<http://www.music-for-nations.co.uk>

40'18"

Bánfalvismerős

New Found Glory: New Found Glory

MCA/Universal

Négy gitáros fickó a levegőben, a dobos a szerelése mögött - a punkok nem bírnak két lábbal megmaradni a földön. Állandóan ugrálnak, repkednek, energikuskodnak, s ezt a "bölcösséget" nemcsak a floridai New Found Glory azonos című CD-jének hátsó borítójának fotói alapján sikerült leszlernöm.

Még észbe sem kapunk, és máris a negyedik számmal ("Hit Or Miss") tart a lejárás, azt bizonyítván, hogy a feltörekvőben lévő New Found Glory sem bonyolítja túl a dolgokat. Feltékerik az erősítőiket, és nyomják a rock and rollt. Pontosabban a punk 'n' rollt. Mindenféle egyénieskedés, báminemű újra való törekvés nélkül. Egy kaptafára íródott, lendületes, ámde egymásba folyó, dallamos post-punk muzsikát kapunk az arcunkba, akik pedig ezt tolmácsolják, a

Goldfinger vagy a Blink-182

36'18"

Bánfalvifonti

Train: Drops Of Jupiter

Columbia/Sony

Amerikai gitárzene. Ezzel mindent el is mondtam? Azért nem olyan fekete-fehér a világ, még innen Európából sem. De a Train

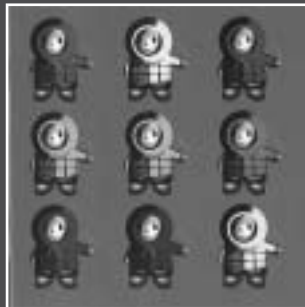
második albuma valóban minden előnyt és hátrányát magán hordozza a tengerentúli jellegzetes rockzenéjének.

A zenekar 1994-től zenél és létezik ilyen felállásban.

Saját bevallásuk szerint keves

Marillion: Anoraknophobia

Szerzői/EMI

Úgy bizony! A prog-rock harcedzett profijainak mostanra telt be a pohár. Eszükbe jutott, hogy milyen is lehet széllel szemben pisilni. Az Anoraknophobia felvételeire ugyanis a rajongók adták össze a pénzt. Megjegyzem könnyedén! Mi mindenre jó az Internet és a fan club. Egrészét szomorú, hogy egy Marillion szintű csapat ide jutott (Mert azért biztos nem brahírból találták ki az egészet), másrészt öröm, hogy a haldegen taposó gépezet mellett is lehet még sétálni. Miután a csapat és a rajongók ennyire egymásra találtak, az EMI is besegített/besegít. Az új maxit már hajlandó lett volna kiadni, de ha már így belejötték a fiúk az ötletelésbe és újkérésébe, akkor nem adják olyan olcsón a bőrüket.

Az Anoraknophobia lehet, hogy a furcsa készítmény miatt, de könnyedebb, mint az elmúlt évek Marillion albumai. Talán kevésbé szűrték a hirtelen ötleteiket. Rögtön a nyitó Between You And Me újat hoz hangzásában, akárcsak az azt követő Quartz. Eddig a dobok programozása nem igazán volt jellemző a fiúkra. Az meg végképp nem, hogy Rothery amúgy Cure-osan pengessen egy darabig, mint teszi azt az utóbb említett szerzeményben. A Map Of The World az album nagy slágere. A legszebb hagyományaikra épít, úgy a Holidays In Eden jegyében.

Szerencsére azt sem felejtették el, hogy kell igazán drámai darabokat írni, úgy hogy azok fürdenek a szépségben. (When I Meet God) Hogarth pedig továbbra is az egyik legnagyobb énekművész a rock palettán.

Az Anoraknophobia az elmúlt évek legfelszabadultabb Marillion lemeze. Nem forradalmian új, de régen nyitott hozzá saját stílusukhoz ilyen szabad kézzel. Ez meg, mint általában, jól szokott tenni. A nagyszerű zeneszék úgyis adva vannak, hadd örüljenek annak, amit csinálnak.

63'40"

Balage

egyenes leszármazott-jaiként tündökölnék. Ideig-óráig, majd elfelejtjük őket, túllépünk édeskés, slágeres punk rockjukon. Állandósult jellel keressük az újat, a különcöt, de ehelyett egy New Found Glory kerül az utunkba, akik bár nem tehetségtelenek, de nincs bennük semmi plusz sem. Mókásan közelítenek a műfaj felé, semmit sem vesznek komolyan, ilyen irányultságúak írományaik, szövegeik (pld. a "Sucker"-ben, a "Boy Crazy"-ben, vagy a "Ballad For The Lost Romantics"-ben) is, viszont ez kevés az üdvözüléshez. Esetleg a tinik, az MTV-re gerjedő fiatalok fejét elcsavarhatják percekre, de minket nem szédítenek meg. Na kérem, ez a tapasztaltság... Tapassz te is! Internetes találgatás= <http://www.new-foundglory.com>

olyan rock klub illetve kocsmában, ahol ne fordultak volna meg. Úgyhogy nem egy lánymagazinok számára összerakott bandáról van szó. A végeredmény, hogy '99-re egymillió ment el bemutatkozó albumukból, főleg a Meet Virginia slágernek köszönhetően.

Na most azóta is turnéznak, hiszen alapvetően koncertzenekarnak tartják magukat. Ebből a mókuserkekből szálltak ki néhány hétre, hogy felvegyék a Drops Of Jupiter-t. Az album producere az a Brendan O'Brian, aki olyan viszonylag ismert együtteseket segített már munkájával, mint a Pearl Jam, illetve a Stone Temple Pilots. Na ezt a hatást sem lehet letagadni a lemezen.

Az album érdekeségei és várható befutó slágerei a címadó dal és egy korábbi EP-jükön már megjelent Hopeless. A zenekar egyik húzóembere kétségtelenül Pat Mona-

han. Talán nem véletlenül játszották fel a Doors Tribute lemezre (Stoned Immaculate) a Light My Fire-t. Sőt Monahan a VH1-on énekelte a Love Me Two Times-t Ray Manzarek-vel, Robbie Krieger-rel és John Densmore-ral. Ők meg elég autentikusak Doors ügyben.

Kár tovább ragozni a lemezt, július végére platina lett az Egyesült Államokban. Jelenleg a Matchbox Twenty-vel turnéznak arra felé. Lásd írás eleje. No comment...

48'37"

rich

Sergent Garcia: Sin Fronteras

Virgin/EMI

A francia Sergent Garcia projekt története a névadó Bruno Garcia-éval párhuzamos, aki 1983 óta zenél különböző stípus, rap, dub és reggae zenekarokban. Apok kiképzésen esett tehát át az "örmester". Idővel a Los Locos del Barrio-val közös munkái során - akik jelenlegi zenekarát is alkotják - megfertőzték őt az afro-kubai, latin-amerikai zenék ritmusai és dallamvilága is.

A Sergent Garcia második lemeze is ennek a "szerelemnek" a gyermeke. Tizenkét tagú multi-kult csapat veri, fújja, pengeti, húzza-vonja, nyomja a fergeteges, szabad és fesztelen talpalávalót. Már a dalcímek útba igazítanak: Que Traigan La Salsa, Salsamania, Rumba Sin Fronteras. Az első ezek közül előkotortatta velem - egy apró zenei rész hasonlósága okán - a Matt Bianco tizenöt évvel ezelőtti bakelitjét, de mondanom se kelljen: ég és föld a különbség. De jelzi mindez a csapat slágerességét, hiszen az "Adelita"-t és a "Por Ti"-t sem tudom kiverni a fejemből, jönnek velem, mint a jó kutyus. A francia (na jó ez esetben franciaspanyol-stb.) zenekarok jó szokásához híven jártak nálunk idén nyáron egy elsőprő táncmulatságot produkálva a Zene Ünnepekn.

A zenéjük lényegében olyan mintha jól összekevernének az Afro Cuban All Stars-t (salsa, rumba, son), Jamaika-t (reggae, ska) és a Les Negresses Vertes-t és a Mano Negra-t (a jó kis francia "hagyományost"), csak egy-egy laza szkreccs jelzi Garcia DJ múltját. A végeredmény ellenállhatatlan és fülbemászó tánc-és koncertmuzsika. Gigante!!!

68'29"

-Luka-

The La's: The La's

Go! Discs/Universal

"Mi befejezzük azt, amit a The La's elkezdett." - nyilatkozta Noel Gallagher 1994-ben. A '84-ben alakult Liverpooli négyesnek most újra kiadták egyetlen lemezt, s mivel nem mindenkinek csengeth ismerősen nevük (valljuk be: ez hazánkban egy egylemez, a kilencvenes évek elején eltűnt brit banda esetén nem meglepő), csak egy-egy címet említenek: There She Goes. Igen, ez az a dal, amit a Sixpence None The Richer két-három éve újra elénekelt, nem kis sikerrel. S annak ellenére, hogy a Lee Mayers vezette kvartett sohasem tudta megismételni eme bizonyos dalnak a sikerét, a szigetországbán mégis kultuszzenekarként kezelik őket. Szerintem akár a Beatles reinkarnációja is lehetnének, ill. lehetek volna. S a hangsúly ezen a volna szócskán van, hiszen a tehetségüket eltérő-

zolt zsenikről van szó, s hogy ezt nem csak én mondom, arra bizonyítást szolgál a már fentebb említett Noel Gallagher idézet mellett egy másik, Eddie Vedder-től, aki a Pearl Jam egy manchesteri koncertje alkalmával így szól Lee Maversről, mielőtt elénekelték egyik dalát, a Timeless Melody-t: "Városok egyik nagyszerű dalszerzője írta ezt, akinek keresztneve nem Gallagher". A bibi csak az, hogy ezt Manchesterben mondta, nem pedig Liverpoolban. Mavers valóban remek dalszerző volt, de tökéletességre való törekedése rögeszméjévé vált, s egy időre (máig is?) a heroin rabja lett. A tagok állandóan cserélődtek mellette, s ennek olyan zenekarok "látták hasznát", mint a Cast (John Power révén), vagy a Lightning Seeds (Paul Hemmings). Mivel sokakat befolyásolt zenéjük, ezért ez a lemez a brit hangzás kedvelőinek úgymond kötelező darab.

35'09" *szabóé*

Jacob's Dream: Theater Of War Metal Blade/MusicDome

Új a felállás, más a logo és jelentős átalakuláson ment keresztül a zene is. Tömören így summázhatnám az Ohio-i Jacob's Dream '94-es fennállása óta frissiben megjelent második albumát, amely a tavalyi debütálást követi. Ez utóbbi, egyszerűen csak "Jacob's Dream"-re keresztelt anyagot a legtöbben progresszív power metalnak állították be, amelyben a komplex dalszerkezeteken túl a szintetizátor jelentős befolyása is szerepet játszhatott.

Most pedig úgy tűnik, mintha a világ fordult volna egyet. Szinte rá se ismerni a csapat muzsikájára, amely talán annak köszönhetően is vett új irányt, hogy mind dobos, mind gitáros poszton tagcserek történtek. Jelentősen leegyszerűsödtek a témák, a hangzás karcosabb, ugyanakkor keményebb is lett, és számomra csak David Taylor operába hajló hangja igazít el a téren, hogy még mindig az amerikai brigádot hallgatom. Már a nyitó Sancturay szigorúra vett power riffje biztosít arról, hogy dallamos, "spontán" metállal van dolgunk, és evezünk más vizekre (mondjuk az első anyaghoz), ha kifinomult struktúrákra vagy erőteljes billentyűs betétekre vágyunk. Ez utóbbi nem veszett ki teljesen a zenéből, ám John Berry gitáros jóval félelkebben és kimondottan színező jelleggel használja ezt a hangszert, mint régebben. Egyébként az említett dal a személyes kedvencem, talán azért, mert a stílus egyszerűsödése ellenére még ebben történik a legtöbb minden. Például tetszik, ahogy David Taylor a Virgin Steele-es Defeis-t is megidézve játszadozik a hangjával (egyszer torokból szakít, majd visszafogva, érzékenyülve énekel), és talán itt található a korong legfogósabb ének dallama is. Van még egy nótá, amelyet min-

denki meg fog majd különböztetni a többi, tempójában és hangvételében egymáshoz szorosan köthető számtól, hiszen a Sarah Williams egy piciké hosszúra nyújtott ballad a .

Urban Tale: Urban Tale Frontiers Rec.

A klasszikus AOR muzikában a szűkebb műfaji keretektől kifolyólag nem annyira jellemzőek a kirobbanó teljesítmények (noha a Kansas klán zenészei, mint Billy Greer vagy Terry Brock idén már rendesen túlteljesítették a normát), inkább a megbízható minőség dominál a többségnél. Ez mondható el a finnek most debütáló, és zenéjében a klasszikus, nagyjából másfél évtizedre visszamenő Toto/Journey örökséget ápoló Urban Tale zenekarról is. Ősi "földjeink" eleinte mint csak feldolgozásokat játszó banda szuperáltak, aztán rákaptak a dalszerzős izére is, és innentől már nem volt megállás a legerősebb, és legtöbb hasonló kaliberű muzsikát megjelentető Frontiers kiadóhoz. Egyébként napjainkban már maga a finn származás garancia szokott lenni arra nézve, hogy zeneileg egy hihetetlenül magas színvonalon álló produkcióhoz van szerencsénk, légyen az rock vagy metal. Szóval szakképzett előadók alkotják az Urban Tale-t is, megjelenítve a billentyűs hangszerekre kielezett klasszikus melodikus rock felállást. Végig nyugalmat árasztó, végtelenül dallamos, lágy hangszereles muzsikát várhatnak az érdeklődők enyhé progresszív töltéssel, amelyben még nincs meg az az eredeti arculat, amely a Journey-t a Schon-Caïn szerzőpáros zsenijének köszönhetően annak idején a trónra emelte, de ebben a többnyire kiszámítható műfajban ez legyen a legkevesebb gondunk. Néhány kőszá megoldás erejéig felvillan az új évezred elektronikus hangzásvilága is, de nagyrészt ez még mindig a '80-as évek Amerikájának kellemes rock muzsikája, úgy, ahogyan azt akkor megszerettük. (Már csak azt nem értem, hogy a zenei tisztaságra ennyit adó emberek hogyan voltak képesek a még tervnek is elnagyolt és számítógéppel összehajcsolt borítóra rábólintani).

56'51"

Simkó

Ez megmutatja, hogy a Dream-nek ehhez is van érzéke, bár én nem a lemez közepén helyeztem volna el, mert megtöri annak lendületét.

Ha a Jacob's Dream korábbi munkásságát jellemezve a Queensryche neve merült fel a legtöbbször, most jóval inkább ajánlás az Iron Maiden vagy az underground szinthez mérten a Steel Prophet analógiát használni. Nem mondom, a lemez fákó hangzásából többet ki lehetett volna hozni, és zeneileg az én szívemhez közelebb is állt a technikásabb debüt, ám a "Theater Of War"-t zenészi erényei és a szokásosnál erőteljesebb hangulata egyértelműen a minőségi áruk közé sorolják.

45'01"

Simkó

Whippersnapper: The Long Walk Lobster Rec.

Nem kimondottan friss az Atlantai Whipper-

snapper második lemeze, lévén az már két éve megtalálható a boltok polcain. Ám mi mégis annak apropóján számolunk be az anyagról, hogy néhány hete Budapesten is népszerűsítették az albumot a Punk Holiday Fesztivál keretein belül, ahol még hazai ol-

dalról fellépett a Bankrupt, a Fűrgerokálábak, a Newborn és a Macskanadrág is.

Szóval a tengerentúli ötösfogat lemezén dallamos HC-new school punk zenét hallgathatunk, különösebb meglepetés nélkül. A Whippersnapper olyan együttesekkel szokott koncertezni, mint a Lagwagon,

Down By Law, Good Riddance vagy a Blink 182 (igen, ők is elrejtve a többi "közkatona" között, hiszen az info '99-

es datálása idején még nem lehetett sejtetni, milyen világhírnévek néznek elébe az akkordkirályok). Ebből a névsorból könnyen kiolvasható, hogy a fiatalok nem a művészi tökélyre törekednek, hanem a minél dallamosabb, egyszerűbb, könnyen megjegyezhető dalokra, na

és arra, hogy ezeket a nótákat előben is hatalmas szuggesztíóval tudják felvonultatni. Éppen ezért ennek a muzsikának az otthoni hallgatása nem kíván különösebb előkészületeket, mert énekelhet a nyílt ablaknál a dalospacsirta, döröghet Bud Spencer ökle a televízió hangszórójából, vagy nyikoroghat a villamos, én ugyanúgy fogom venni és érteni azt, amit a zenekar játszani és üzeni akar. Nem mondom, néhány kiemelkedő, amolyan neo-punkos slágert (amiből a Green Day-nek vagy pont a Blink 182-nek szakajtónyi van) elbírt volna a lemez, mert így teljesen azt lehet hinni, a banda ugyanannál a számmal ragadt le több mint félórán keresztül, de ebben a stílusban ez még így sem olyan rossz produktum. Élőben, a pesti fellépésen bizonyára még nagyobb energiák szabadultak fel, amik itt az albumon a picit erőltet konzerválásnak köszönhetően némileg a palackban maradtak. A stílus hívei biztosan ott voltak, és elsősorban nekik érdemes figyelmet szentelniük a "The Long Walk"-ra is.

35'17"

S.P.

Volcano: Violent Mascot Rec/MusicDome

Úgy tűnik egyre jobban kezdenek betörni a japán bandák az európai piacra. Szintén már nincs is olyan hónap, hogy ne érkezne egy-két lemez a felkelő Nap országából. Bár ezek legtöbbször nem igazán az egyéniségükről híresek, és nem ütök meg azt a szintet, ami-

hez nagy általánosságba véve hozzá vagyunk szokva, ez a horda most nagyot alkotott. A Volcano nem egy anya-zenekar, hanem négy másik banda projectje, és nem valószínű, hogy több lemezük is lesz, ám ez mit sem változtat a tényen, hogy a "Violent" egy igazán remekbe szabott mű.

Meghatározni a zenekar stílusát elég nehéz lenne, és nem is igazán fontos, azt azonban meg kell jegyezni, hogy, ami a heavy metaltól a legdurvább thrash-ig jellemző a stílusra, az benne van a Volcano zenéjében. A Fredrik Nordström által a Fredman stúdióban kevert album olyan intenzitással bír, és nem csak a penge és extra tömény sound miatt, ami példa értékű. A neo-zöld thrashre jellemző, kegyetlen erejű riffel induló Kill All of Me tömény thrash metálja után következő kiabáló kórusú, kicsit Overkill-es, kicsit Testament-es Ghost, a féktelenül csapkodó Brain Dance, vagy a borzasztóan lehengerlő Devil-May-Care-Boy példái hozzá a zene töménységét, keménységét és durvaságát. Eszemintül brutális riffek uralják ezeket az energiabombákat, melyek felérnek egy nehézsúlyú profi ökölvívó K.O. erejű ütésével. De itt nem csupán egy Defleshed kaliberű monoton sópréről van szó. Animalet gitárosa, SHE-Ja klasszikus gitározáson alapuló játéka az, ami különlegessé teszi a lemezt. A tömény heavy-power thrash riffek közé virtuóz szólókat és extravagáns gitárdallamokat ékel. Félelmetes precizitással és óriási hangulattal játszik. Néha az az érzése az embernek, hogy legitározza a napot a japcsi zászlóról. Ez nem túlzás, és nem elfogultság, ez a fickó nagyon tud. Az ének a megszokott japán akcentus (Nekem mindig Minoru Nihara jut eszembe.), bár a stílusnak megfelelően Nov hangja elég rekedt, kicsit emlékeztet Chris Boltendahl-ra. A lemez csúcspontjának egyébként a névadó, Volcano számít a nyolcvanas éveket idéző kapkodós thrash metáljával, egy nagyszerű refrénnel és a középrész szimfonikus (!) betéjével, valamint az ehhez viszonyuló klasszikus szólórészlettel. Egy sokrétű, energetikus metal lemez a "Violent" nagyszerű megszólalással, és zeneszakkal. Mondhatni unikumnak számít a kor hasonló stílusú bandái között.

39'29"

Greg

Suns Of Arqa: Solar Activity 1979-2001 EMI

Ez a fajta "nap-tevékenység" az én értelmezésem szerint: bevezetés a virtuális világzénébe. Ez a meghatározás teljesen új. Most találtam ki.

A formáció, projekt, stúdiózenekar, vagy nem tudom, minek nevezem, szóval: a csapat, amely a válogatással előállt, nálunk leginkább Hortobágyi László révén lehet ismerős. Az eddigi két közös album megszületését eredményező kapcsolatot e dupla albumon négy felvétel reprezentálja. Ezek esetleges ismeretében könnyen kiszámítható a Suns Of Arqa "csapásiránya": alapként a hazai felhőzatalban talán kevésbé preferált indiai muzsika szolgál, amelyet itt-ott kissé belassítottak, hozzáadtak néha ezt-azt: kis balkánit, kis franciát, spanyolt, irt, mikor mit, és az egészet több-kevesebb dub-bal, valamint hasonló "fűszerekkel" hintették meg. Kivételek persze, vannak, és a fűszerezés is

változatos a könnyebb fogyasztás érdekében.

Félreértés ne essék, itt ez nem eredményez felhígulást, minőségcsökkenést. A Suns of Arqa - a saját stílusán belül, Hortobágyival vagy anélkül - egyike a legigényesebbeknek, a legjobbaknak.

Az összefoglaló válogatás nem csak a party-animálók kedvence lehet, hiszen hallgatni is élvezet. Csak úgy, amikor az embernek olyan kedve van.

62'02", 62'24"

olasz

Virgo:

Virgo

SPV/Record Express

Két títán, ha egyesíti erejét... Kicsit talán erős a kifejezés, de tény, hogy az underground világ két jeles személyisége fogott össze - alkalmi jelleggel - Virgo fedőnév alatt. Név szerint a brazil Angra torka, André Matos (egykoron Viper), valamint a német Heaven's Gate gitáros/producer, Sascha Paeth. Kapcsolatuk már régre nyúlik vissza, hiszen az Angra Hamburgban már készített albumokat Sascha produceri irányítása mellett, és ahogy az a mesékben is lenni szokott: a gitáros felfigyelt a kitűnő adottságú frontemberre, leküzdötték a távolságokat, és formába öntötték elképzeléseiket.

Most, ha azt vesszük, hogy az Angra dallamos, Halloween hatású power/speed metalt játszik (amolyan Queen, Queensryche és Virgin Steele keveréket), a Heaven's Gate pedig dallamos power metalt, már elviekben is következtethetünk bemutatkozó hangzóanyaguk tartalmára. Jó pár kellemes meglepetés ér azonban a tizenegyszámos - szó szerinti - kirándulás során, hiszen az anyag tényleg sokszínűre sikeredett. Az alap meghatározás ugye lehet a klasszikus heavy rock, de ezen belül a "Street To Babylon"-ba a vonós hangminták mellé a funky-s, már-már diszkós basszustémát is beférnek. Hasonló változatosságot mutat a lírai "No Need To Have An Answer" (amiben hol egy nagy létszámú kórus, hol egy latinus gitárbetét, hol vonósok, hol zongora váltják egymást), a "Baby Doll" melodikus hard rockjával, vagy a "River" balladája a gospel kórusaival. A "teremtés koronáját" pedig a "To Be", esetleg a komorabb "Crazy Me?" szimfonikus, már-már progresszív darabjai (a Dream Theater és a Queensryche között valahol félúton) helyezik fel a két zenészt fejére. Mindez a fantáziadússág, társulva Matos, Michael Kiskéré (ex-Helloween) és Geoff Tate-re (Queensryche) emlékeztető orgánumával, meg Paeth gazdag hangszerelési törekvéseivel teszi izgalmassá az albumot, és nemesíti azzá, ami.

Internetes Virgo-nckodás=
<http://www.spv.de>

49'42"

Bánfalvirgonc

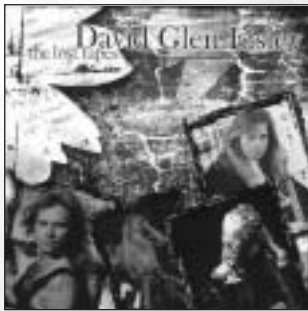
David Glen Easley:

The Lost Tapes

Frontiers

A torok, azaz David Glen Easley válogatott. Méghozzá rég elfeledett, kedvenc szerzeményeiből, melyeket más zenészekkel, korábbi zenekaraival komponált, s amelyek - vala-

milyen rejtett okból kifolyólag - sohasem lettek világszlágerek. Pedig David két évtize-

den át a dallamos hard rock élet legjobb neveivel dolgozott: tehetségét első ízben a Giuffria-ban bontakoztatta ki (ahol az első két nagylemezen volt hallható), majd a Phantom és David Bowie hajdani gitárosával, Earl Slickkel feltámasztotta az egyetlen bakelitet megélt, mocskosabb hangzású Dirty White Boy-t. Még leírni is jó ezeket a zenekarneveket, nemhogy viszonthallani egyes felvételeiket.

A '80-as évek melodikus, amerikai hard rockjának legjobb pillanatai köszönnek vissza a "The Lost Tapes"-ről, korhű dokumentumok az összes akkori közhyell és értékekkel. Mert természetesen annak a korszaknak is megvoltak a bevált, hatásos fogásai, megoldásai, kezdve a kommerszebb hangvételtől ("Don't Turn Away From Love"), az éneklős kórusokon ("Shot Down In Love") át az elmaradhatatlan szerelmes balladáig ("The Ballad"). Buli volt az élet, a megfelelő nyersséggel és lazasággal, s ez a party feeling valamennyi - itt elhangzó - dalból árad.

Kissé elfogultan hozzám a még átlagosnál is nyersebb, Dirty White Boy dirty rockos darabjai férköznek közelebb, mint a boogie-sabb hatású, Cinderella-s színezetű "Back Of My Hand", esetleg a "Boot Hill Blues" lendületes, utcai bluesá-

előfordulnak olyan irományok is ("Pleasure Palace", "Slip Of The Tongue", Jealous Heart), amik némileg átírva aztán felbukkantak a House Of Lords bemutatkozó korongján. Érdekes hallani az eredeti verziót a klasszikus felfogás szerint. Szerintem. Szeretem.

Internetes torkoskodás=
<http://www.nowandthen.co.uk>

59'18" Bánfalviszaemlékező

Static-X:

Machine

Warner

Static-X-ék, azaz Los Dangerous selejtjei, büszkén masíroznak el előttünk. Visszatérésüket ünnepeltetik a platinává vált "Wisconsin Death Trip" folytatásával, de az illemmel nem törődnek: ahelyett, hogy kopogtatnának, ránk török az ajtót, és új szlogenjükkel ("Több gonoszág, kevesebb diszkó") az arcunkba nyomják rideg terméküket. Nem mintha a szívünkre vennénk.

Szándékuk komoly, mi sem bizonyítja

Ed Harcourt Here Be Monsters

Heavenly/EMI

Bemutatkozásában a Brighton-i Ed Harcourt elmondja, hogy évekkel ezelőtt méhészetben dolgozott. De a méhek iránti szimpátiája viszonzásra talált, ők is szerették Ed-et: szurkálni. Más munkát keresve vándorcirkuszhoz csatlakozott egy zenebohóc partnereként, aki idővel annyira megnévezte Ed fokozódó népszerűsége miatt, hogy a vadkutyák (dingók) ketrecébe zárta őt, szerencsére kimentették. Társa gyilkossági kísérletéért megkapta megérdemelt büntetését, így Ed egy rámaradt pumpás orgonával hazafelé vette az irányt. Dalokat kezdett írni. Gitáron, bendzsón, saxofonon, billentyűsökon és dobán játsza fel is vette azokat poros négyesével motyóján. Nagykot séttál a Maplewood-i erdőben és csak alkalmanként zenégetett a trombitás Hadrian Garrard produkcióiban. Háromszáz (!) dalt írt úgy, hogy nem volt lemez vagy szerződés a kezében... Elindultak hát Londonba Hadrian-nal zenekart toborozni. Egy bolyongó osztrák sármőr, Arnulf lett a basszusgitáros, Nick a dobos és Leo a gitáros.

A februári Uncut magazin ingyenes válogatására felkerült egy daluk, majd a Heavenly kiadó szerződése drámai fordulatot hozott életükbe, repülőstartot vettek. Megjelent a "Maplewood" c. hatszamos minialbumuk, amit nagyrészt Ed pincéjében rögzítettek. Az angol sajtó már ekkor körbeünnepelte őket, június 25-én pedig megjelent a nagylemez melyen picinyke útkeresést, tapogatózást, okoskodást sem érzek. És, hogy magasról fonsnak a zenei par bejárattott mechanizmusaira, azt jelzi, hogy a címadó dal nem szerepel itt, csak a "Something In The Eye" kislemezen hallható és mivel bőven volt "matéria" ezért videóklipet is egy még sehol ki nem adott dalra készítettek.

Ed dalaiban élményeit, tapasztalásait, álmait, szerelmeit osztja meg velünk de írt látomásos, fiktív történeteket is. Fő inspirációi az erdők, Jack Nicholson és zenésztársai akikkel nagyon egymásra találtak, közös munkáik viharos "brain-storming"-okban csúcsosodnak ki. Bóditóan gazdagon hangszerelt, főleg középtempós és lírai dalaik a régi The The és Bernard Butler legragyogóbb pillanatait is képes elfeledtetni velem. A szobameleg hangzás a vonósokkal együtt a The Verve világában labidol, de a gospelés fúvósokkal és a folytonos emelkedéserzetet okozó, csodaszép dallamokkal a soul-ról is tudnak annyit, amennyit pl. a U2 vagy Sting. Ed hangja megrázó és igéző a balladákban (She Fell Into My Arms, Like Only Lovers Can), de a darkos frazirozás is finoman benne van, főleg a "God Protect Your Soul"-ban. De a kedvenc az "Apple Of My Eye", amikor a buszon beugrott az egész, teljes orkeszterrel akkorát rándultam, hogy igen sokan néztek rám bután. Na és a "Hanging With The Wrong Crowd" és a "Birds Fly Backwards", az emléküktől is előnt a forráság. A hetedik "Beneath The Heart Of Darkness" dEUS-os elszálltsága, beindulása (az egyetlen dal ami Garrard-dal közös szerzemény) lóg ki a többi közül, de aztán lebegek, suhanok tovább ahogy a szél a fák közt, ahogy a madarak visszafel-

val.
Ezenkí-

lé...
Cseppenként adagolt gyönyör, totális asztrál-érzet tizenegy dalban. Talán a valaha volt legnagyobb várakozással tekintek az eddig számomra ismeretlen zenésztársra, szerzőre, hangszerelőre, a zenekara jövője elé.

52'13"

ezt jobban, minthogy lecserélték eddigi gitárosukat, Koichi Fukuda-t, s megnyerték céljaikhoz Tripp Eisent (a New York-i Dopeból), akinek fontos szerepet szántak a "Machine"-en. A lemez cím viszont némi magyarázatra szorul: "Machine", mert a gépeké a főszerep. Olyannyira, hogy ezúttal szinte valamennyi dal looppokkal és samplekkel indult (ellentétben az első albummal, ahol a szerzeményeket egy-egy jellemző dobritmus indította), s ezek - talán mondanunk sem kell - az örvényszerű hangzást sokkalta töményebbé teszik. Ezzel egyidejűleg a zene is szárazsorra súlyosabbra, egyénibb hangvételre (vagyis kezdenek kilépni a Prong illetve a White Zombie árnyékából) sikeredett a "Wisconsin Death Trip"-en hallható. A hipergyors ütemek, a megragadó, katolikus üvöltések, a mennydörgő gitárok sokkal gyilkosabbá, szélsőségesebbé teszik számaikat. A "Get To The Gone"-t magas oktávzámmal energiájával, a slocore-os, szinte már dooms "A Dios Alma Perdida"-t, vagy a fogós "This Is Not" középtempós zúzdáját. A Static-X sikerének titka amúgy egyszerű: olyan muzsikát írték formába, ami a techno energikus effektjeit gyűrja össze a gitárokkal megerterelt agresszív, lehangolt hangulatú, gótiikus/indusztriális underground törekvésekkel. Mindezt valami egyedülálló módon, amire csak a "ritmikus trancecore" definíciót lehet tapasztalni.

Ugyanakkor a humor is lényeges része a "Machine"-nek. Mi mást is feltételezhetünk a "Shit In A Bag"-gel kapcsolatban, mely egy ideges zenész nehéz helyzetét meséli el (egy turnébusz fogja az országot kellős közepén, s toalet a környéken sincs...). De nem minden játék és szórakozás. Az olyan tételek, mint a "This Is Not" (kétségtelenül a "Machine" legnyomatékosabb dala, amúgy az énekes Wayne Static otthonról való kizűzötését tálalja), vagy a megragadó, dallamos "Cold" a pusztá, szomorú valóság képét festik meg lelki szemünk előtt. Szemezgethetünk hát.

Internetes statikusság=
<http://www.static-x.com>
42'56" Bánfalvingerleke-

Damian Wilson

:
Cos-

mas

Verglas/SPV/Stereo
kft.

A Guildford-i, angol Damian-t sokan ismerhetik, mint zenészt és énekest. A Threshold és a Landmarq prog. rock zene-

comázós svéd anyag, ám a "The Ritual" szinte dűskál az ötletekben. Ezek az ötletek persze nem viselik magukon az eredetiség blyegét, ám emberünk mégis olyan fiatalos lendülettel és fantáziadúsán építgeti fel ezekből a dalait, amely például a finn Sonata Arctica-nál is nyerőnek bizonyult.

A korongon kilenc vokális és egy záró instrumentális nótá kapott helyet. A Spellbound remek kezdés, ámbar a dal olyan kelts motívumokkal nyit, amelyekre - tekintettel a gitáros népzenei előképzettségére - azt gondoltam, hogy nagy süllyl esnek majd latba a lemez egészét tekintve (meg a cím is kötelez egy bizonyos Ten miatt), de nem. A nyitószám, az azt követő Tears Of Gold vagy éppen a Black Widow inkább arról győznek meg mindenkit, hogy a fiatalok vén rókákat meghazudtoló módon telítik a lemezt a legfogósabb kórusokkal vagy a nagyívű harmóniákkal. Az énekesi posztot az eléggé ismeretlen Rickard Bengtsson-ra bízta, akinek a hangjában megvan a közép-utas svéd sztereotípiá - se nem magas, se nem mély -, ám a végtelen magabiztosság is. Helyén van a ritmusszekció is, Malmsteen óta pedig billentyűs szólások nélkül nem léteznek dallamos metallemezek Svédországban, ezeket az agytröszt Karlsson pumpálja a zenébe. Még annyit a gitárosról, hogy noha minden számban megvan az ő kis blokkja, nem figurázza szét azokat, összehangolt játéka végig követhető.

Az olasz Frontiers kiadó védjegyve a megbízható minőség, és válogatási tematikáját jól példázza a Last Tribe is. Nem a merész húzásairól, újításairól fognak megőrizni az utókor számára, hanem arról, hogy a vele azonos kategóriába sorolható muzsikák javát (Narnia, Stormwind vagy az utolsó Nocturnal Rites) lefolyozik üdés-gükkal.

5425"

Simbó

Jeff Buckley: Live A

L'Olimpia
Columbia/Sony

Az Arte csatornán látam először Jeff Buckley-t. Nem sokkal 1997. május 29-i halála után egy zenés dokumentumfilmmel emlékeztek rá. Korábban egy teljes Neil Young koncertet csíptem el ott, egy ideig azért kapcsoltam oda gyakran. Teljesen ledermedtem Jeff koncertelőadásától. De az újságon keresztül csak most ért utól.

Jeff Buckley egyik első fellépése 1991-ben, New York-ban volt a szintén tragikusan korán, huszonnyolc évesen elhunyt jazz-folk-rock trubadúr édesapja emlékére rendezett emlékest. A szervező Hal Willner nem vette komolyan a srácot, de mint Tim Buckley fiát engedte fellépni. Onnantól nem volt megállás, a '90-es évek egyik legkarizmatikus

kusabb énekes-gitárosát fedezték fel. New York anti-folk és művész köreiből mozogott, később Franciaország, Anglia és Ausztrália is kedvenc "vadászterepe" lett. Több EP után '95-ben kiadott első, Grace c. nagylemeze egy nyár alatt félmillió példányban kelt el. Igazi kultuszhőssé, art-rock fesztivál kedvencé vált. Halála után sorra jelennek meg lemezei, koncert- és félbehagyott stúdiófelvételekkel.

Ez a felvétel 1995. július 6-7-én készült a legendás párizsi Olympia-ban adott koncertjén. Zenekarában a mellékéredzketett Mick Grondahl basszusozott, Matt Johnson dobolt és Michael Tighe volt a másik gitáros. Csak nyeldeklek, kínlódom amíg hallgatom, hogy lehet erről írni. Nem lehet. Már az első "Love, You Should've Come Over" súlya és törekény tisztasága egész picire szorítja össze a gyomrom előhívva magánéletem csodáját, a jobb napok emlékeinek fényére, ahogy Jeff énekel... "But tonight you're on my mind so you never know"... Kevés zene tud így fájni, de kevesebb nem is érem be. A Zeppelin-esen elszállt zenekari szerzemény "Dream Brother", az "Eternal Life" és a kehelyszerűen tökéletes Gary Lucas-sal írt "Grace" csak fokozza mindezt, tetézőve a veszteségérzettel, újabb érzelmeket csal elő rejtett zugaiból a fájdalomnak... és a gyönyörnek, fehérizzásba hozva összes sejtet. Jeff éneke elképesztően szenvedélyes, bár azt nem lehet mondani, hogy mindig tisztán intonál. Zsenialitásának szerves része a feldolgozásai is. De hogy nő össze az MC 5 "Kick

Lotta Love"-ot énekelte.) Leonard Cohen "Hallelujah"-ja megvan eredetiben, de sosem éreztem szükségét, hogy elolvassam a szöveget. Most kiakadtam, teljes homály. Nem hallottam még olyan feldolgozást, amely egy klasszis előadónak egy remek dalát ennyire el tudja vinni és mennyivel magasabba... Az utolsó dal 1995. július 18-án hangzott el a nyugat-franciaországi Festival of Sacred Music-on. A soundcheck után egy azerbajdzsáni énekes-ütös, Alim Qasimov odament hozzá, hogy mennyire tetszett neki Jeff egyik dala. Pár percel később már együtt énekelgették, próbálták és aznap este együtt, duóban adták elő a "What Will You Say"-t. A booklet tartalmaz egy titkos kódot, amelyel ez az előadás is megtekinthető az Interneten.

Ha vannak koncertek fenn az égből, akkor már izgatottan várják az esti előadást az el-távozottak. Csak az bizonytalan, hogy ma éppen mit játszik majd, a hatás nem. Az Úr tudta kit szólít magához. Jól kitölt velünk. "I heard there was a secret chord that JEFF played and it pleased the Lord"

66'33'

-Luka-

God Forbid: Determination

Century Media/MusicDome

Nem nagy gyakorisággal szoktak szerepelni afro-amerikai tagok a metalbandák sorában, az pedig végképp kuriózumszámba megy, ha a színes bőrűek többségben vannak a fehérekkel szemben. Nos, a

Century Media-nál most debütáló (előtte már ki-jött máshol egy mini és egy teljes lemez) God Forbid a n

Corrosion Of Conformity: Live Volume

Live Volume
Metal-Is Rec./B.M.C.

Valami nincs teljesen rendben a raleghi Corrosion Of Conformity házatájékán. Mondom ezt azért, mert én úgy emlékszem, hogy a négy év után, tavaly megjelent, elfuserált hangzású America's Volume Dealer apropóján lapunknak adott interjújában Woody Weatherman és Pepper Keenan párosa azt ígérte, hogy nyolc-kilenc hónapon belül kiadják a következő nagylemezüket, annyit nótát hoztak össze. Ehelyett azonban az idén a detroiti Harpo klubban lezajlott koncertjük lenyomata érkezett meg. Igaz, időközben tagsere is volt náluk. A kezdetektől a csapatban dolgozó, egyetlen fellépést el nem mulasztott Reed Mulin dobos hátfájdalma miatt, a hűros és az ütös hangszereket egyaránt jól értő, szakállas, New Orleans-i zenebo-

hóc Jimmy Bower került ideiglenesen. Aztán hősünk berágott és végleg kiszállt. Ez persze nem zavarta őket abban, hogy a Clutch, a Spirit Caravan és a Clearlight társaságában lenyomjanak egy hathetes észak-amerikai turnét. Ennek egyik állomásán rögzítették a napokban megjelenő, tizenöt számos élő anyagot.

A '91-es Blindról, a These Shrouded Temples mázsás riffjével indít a négyes, ezt az utóbbi három anyaguk - Deliverance, Wiseblood, America's Volume Dealer - ízlésesen összeválogatott gyöngyszemei követi. Bár a felvétel az idén készült, a programjukban a '94-es, a számukra nagy áttörést hozó, első nagykiadós - Sony -

Deliverance nótái vannak többségben. Hat szerzemény hangzik el róla. A legutóbbi, rádióbarát anyaguk szerzeményei egészségesen, karcosan szólnak meg. A hangulat óriási, énekel a tömeg, a zene nézkes keveset beszélnek, összekötő szövegek helyett a súlyos gitároké a főszerep. A szá-mokat gyorsan elsajátító dobos, állat módjára, 'filingsen' üti a bőrt (aki látta már öt élőben, tudja, mire gondolok). A Live Volume egy erőtelj duzzadó, vidám rockzenekart mutat, most már csak a saját szemünkkel kelle- nek őket látnunk.

77'03"

-norbitam

Out The Jams"-ének nyers, vad, proto-punk gitártombolása Elkie Brooks "Lilac Wine"-jának csendes szárnyalásával és Edith Piaf dalával az csak innen fog kiderülni. Emeltem a Led Zep trip-et, itt a "Kashmir"-t csak röviden pontírozza. (Mielőtt a Mississippi Wolf River nevű mellékágába belefulladt, barátja elmondása szerint Jeff hátán úszva a "Whola

szikák hazájának szokták nevezni. Az ott alapított underground kiadók, mint például a Relapse is a szélsőségeket keresik, tehát ha egy zenekar minimum a tébolyda szélén van, és perccenként tizenöt dalt ad elő habzó szájjal, akkor az elég jó ajánlólevélnek sokott tűnni a cég főnökeinél. De itt nem első-sorban érvényesülszről van szó, hanem arról, hogy ezek a csapatok arról énekelnek, amiről tudnak, amit körülveszi őket. Tehát a politikai, társadalmi normákat járják körül, vagy előszereket nyúlnak a horror irodalom bizarr, de mindannyiunk számára izgalmas világához. Mivel más a klíma, más a kultúra, nemzeti örökségről pedig nem is beszélhetünk, ezért Amerikában vagy meg sem próbálkoznak a melankolikusabb, érzelemteljesebb muzsikák ápolásával, vagy ha mégis, azokból nem süt az az észak-európai érzés, ami átjárja a svéd vagy norvég zenéket.

Ezzel a kitérével csak annyi céloz volt, hogy valamennyire rámutassak a "Determination" hiányosságaira. Mellesleg nagyon korrekt albumról van szó, szől is mint az általában. Ám azon túl, hogy a dalokban egy hardcore-os, modern metalos beütése, ezeket a bazi súlyos riffeket már nem sikerült keresztelni a tipikusan svéd, gőteborgi jellegű dallamokkal. Ugyanezt éreztem a kiadótárs Shadows Fall esetében is, hogy reprodukálni még képesek az At The Gates riffjeit, de már az eredeti sajátos íze nélkül. Hiába a nagyon erős hangzás, amit akár Richter-skálán is lehetne mérni, vagy az alpból jó zenészek, ha ezek nem éreztek rá igazán sem a saját stílusukra, sem pedig a dalirás fortélyaira. Mindamelllett a nyakizmok kondiban tartására a "Determination" is bőven

66'58"

S.P.

Gandalf: Rock Hell

Earache/MusicDome

A finn Gandalf bőséges infó lapjáról csupán a tagok neveit és a felvételek helyszínét szolgáló stúdió nevét sikerült leghygni, na de mindegy. A zenekarnak ez a második nagylemeze, és nem véletlenül lett a címe "Rock Hell", azaz Rock Pokol. Ugyanis a brigád az első lemezen mutatott, a gőteborgi dallamos death metal ideált megtestesítő anyagához képest ez a mostani egyre inkább rock gyökerek felé tendál. Hiszi ezt az ember főleg az első néhány szám alapján, mivel a lemez hűzónótájának számítót, nem véletlenül nyitó L8X Queen vagy a One More For The Dead feelingjével a svéd Scheitan jobb pillanatait idézi fel és a rockkocsmák kényesebb ízlésű asztaltársaságánál is is tudja emelni a hangulatot. Az album ezen részein a csapat jó érzékkel olvasztja egyggyé az egyszerű, fogós rock alapokat a súlyosabb, metalosabb hangzással. Az éneknél is okosan kereszteznek az extrém énekhangot a tiszta, heavy metal kórusokkal (noha utóbbi lehetett volna jobban is kiemelni).

Viszont ami az elején még frissnek, hangulatosnak tűnik, az a végén már picit fásultnak mutatkozik. Ahogy haladunk számonként, úgy erősödik bennem az az érzés, hogy a végére már kevesebb szuffla maradt, és az ide sorolt dalok inkább pozicionálnak egy másodrangú In Flames/Dark Tranquility kópia-ként. Ebben persze az is közrejátszhat, hogy a társulat két dalt is retusált a régi demós

korszakából, amelyekben még nem volt meg az az érettség, ami a "Rock Hell" lemez első felén lemérhető.

Hiába az elfogadható hangzás, a zenei alapok megléte, ha azok nem tudtak elegendő jó dal formájában megmutatkozni.

45'25"

S.P.

Szépülő Városközpont: Hollywood

Universal

"Nem kell Hollywood" - ezt a refrént már kívülről fújjuk, felismerjük Columbo, Rambo, meg a többiek karakterét az ehhez társuló klipben, vagyis megakad a figyelmünk a dolgon. Szépülő Városközponték már ezzel a fricskával célt értek, s ha már ismerjük ezen dalukat, ismerhetjük az egész repertoárjukat. Merthogy bemutatkozó CD-jük ugyanezt az irányvonalat reprezentálja, valamennyi nótában benne vannak a slágerebb megnyilvánulások, a könnyed (de még rockos) hangvétel, az emlékeztető dallamok, és a Központ sajátos hangzása. Hamar ráébredhetünk, miért ők hozhatták el a Blond Rock Verseny nagydíját, miért ők kapták a lemezszerződést.

Egyetlen hibája a "Hollywood"-nak a túlzott kiszámíthatósága. Azonkívül, hogy kellemes hallgatnivaló, mást nem érzünk vele kapcsolatban, izgalmat főleg nem. Csak jönnek szép sorjában a színvonalas, funky-s rock tételek, enyhén beszivárognak a jazz, olykor a bluesos elemek, merítenek egy keveset a múltból (nagyon jól sikerült az Illés együttes "Edison Magyarországon"-jának rock and roll os átdolgozása), s máris kész a sikeres recept. Hasonlóan gondolkodik a Bugs, esetleg a Lóg A Ritmus gárdája is, csak mondom: keveslem a Szépülő Városközpontnál azokat az ötleteket, amik igazán meglepőnek tűnnek a fantáziámat.

50'47"

Bánfalvingyenlemez

Ash: Free All Angels

Edel/Record Express

Az egész 1993-ban kezdődött a "Jack Names The Planets" című számmal. Ezzel indult be az észak-ír Ash karrierje. Később folyamatosan jött a többi slágerük (egyre megy, hogy a "Kung Fu"-t, vagy "Girl From Mars"-t említjük-e), meghódítottak minden lehetséges területet, listát, országot, a film világot egyaránt. Zöldfülvű tinnéből érett sztárokká váltak a nyolc év alatt, így mutatkoztak be az

idei Szigeten is, meg a "Free All Angels"-en ugyancsak.

Ámbár az angyalok felszabadításáért folytatott kezdeményezésük dicséretes, a megvál-

táshoz, a Mennybemenetelhez kevés. Semmi egyedülállót nem tartalmaz albumuk, csak a szokásos brit indie rockot, itt egy kicsit The Verve-ösen (a pszichedelikus, nagyzenekari hangmintával megáldott "Candy"-ben le sem tagadhatnák), Placebo-san ("Walking Barefoot"), amott megvillan néhány amerikai banda hatása (a Sonic Youth-szé a "Cherry Bomb"-ban, vagy máshol a Nirvana-é), és lassan ki is merülnek a készletek. Telik ugyan még energiájukból egy nagyon enyhe poszt-punkos lendületre ("Burn Baby Burn", vagy "Pacific Palisades" - ez utóbbi tuti, hogy slágerré nemesül!), némi elektronikus, Primal Scream-es elborulásra ("Submission" - nem is olyan rossz!), megjelenik az elmaradhatatlan Beatles hagyatéka is a lírai "There's A Star"-ban, de ennyi, és nem több. Akárhogy is nézzük, a legnagyobb izgalmat a multimédiás rész videómixere nyújtja, mellyel magunk, saját ízlésünk szerint rakhatunk össze egy, vagy akár több klipet is.

Internetes Ash-etlenkedés = <http://www.ash-official.com>

48'28"

Bánfalvideómixer

Clawfinger: A Whole Lot Of Nothing

Super Sonic/B.M.G.

Ma már a Clawfinger nem divat szeretni. Pedig nem rosszabbak, mint régen, de nem is jobbak. Ugyanazt, ugyanúgy, ugyanannak a célközönségnek csinálják, amit eddig is, a hallgatóság szélesebb rétegéig megérintéséig.

iparis, mechanikus zenei alapokat, a veretes riffeket, azt, amit a csapattól megszokhatunk, na. Huszonöt számot írtak ezúttal a stúdióban, ebből a tizenöt legjobbat rögzítették, valamint felvettek öt titkos feldolgozást is, amelyek talán kislemezek B oldalain jelennek majd meg, de a jövőt hagyjuk! A múlt azonban kísért, méghozzá erősen, elvégre régi producerükkel, Jacob Hellnerrel (az ő kezemunkáját dicséri első két lemezük és a Rammstein összes CD-jének hangzása) dolgoztak megint. Aztán ugye minden a régi, talán csak az a néhány drum 'n' basses betét jelent némi újdonságot. Valamint az átlagnál is sötétebb "Simon Says" líraibb hangvétele, a "Revenge" kórusokkal megtámogatott monumentálisabb megközelítése, a dalamos "Vienna" gótikája Zak tiszta énektémaival, vagy a limitált kiadáshoz bónuszként tartozó Jimi Hendrix feldolgozás, a "Manic Depression". A Clawfinger blues-t játszik!

V a n

Rémember: @Generation

Private Moon Records

za zenei alappal, izgalmas dance-es betétekkel, füllesztőn. 4. "My Dream Is A Mirror": a programozás helyett itt az élő hangszereké a főszerep, az egzotikus dallamvilág a Jane's Addiction-ös hatásokkal keveredve egy sajátos érzést közvetít. 5. "Ask For Silver": egy space-esebb, pszichedelikusabb ballada a Grant Lee Buffalo felől. 6. "How": egy Dario G-szerű, komputerizált szösz. 7. "The Way I'm Leaving": egy művészi megfogalmazású, hangulatos underground remekmű, funky-s pszichedelial. 8. "Needles": egy szigorúbban pörgő, "robot rockos" funk, a Chili "Coffee Shop"-ja felől. 9. "New Shoes": egy füldelt Beatles reinkarnáció, az érzelmeinkre hatva. 10. "Dogfish": a legelvontabb, ugyanakkor legrockosabb "kutyahalsétálatós" téma. 11. "At The Funeral Of The Dog": egy vonós hangmintákkal kísérletező, komor "@generációs himnusz", élő hangszerek nélkül, instrumentálisan. 12. "Crying People": egy The Bloodhound Gang-esen szórakoztató vídamság, retrós gyökerekkel, a jövőnek címezve.

További adalékok, hogy az anyag dupla CD-s formátumban került piacra, mivel a "Good At Least" maxit is hozzácsapták. Illetve nem maradtak el a multimédiás melléklet sem klipjeivel ("Good At Least" és "Rivers Send Me"), mókás bemutatkozásával, meg persze fotóival. Rémjog az

Internetes rémrendeskedés = <http://www.remember.hu>

Szóval a svéd és norvég tagokat egyaránt számláló társulatot némileg

54'42" és 16'04"

szem elől veszítettük a tavalyi "Two Sides" albumukkal, s már feltűnik, hogy feladják elveiket ezzel az új művel, de volt eszük. Kitartanak amellett, amihez a legjobban értenek: sajátos rap-metaljuknál. Mert ugye a Clawfinger ezer más közül felismerhetjük, nem lehet összetéveszteni mással a kellemes orgánumával rappelő Zaket, az

figyvertény. Imádom, ahogy karmolász-nak...

Internetes karmolászás = <http://www.clawfinger-net.de>

55'21"

Bánfalviszátérő

Backyard Babies: Making Enemies Is Good

RCA/B.M.G.

Tökösek, vagányok és lazák. Ennyi, és nem több a svéd Backyard Babies punk négyese. Tizennégy évükbe telt, hogy sztárok legyenek, lehetett számítani már valami hasonlóra a múltkori "Total 13" albumuk után, de igazából a "Making Enemies Is Good"-ot készítették a csillagoknak kijáró feltételekkel, ideális körülmények között. Bár kérdéses, hogy mennyire sükségetlennek különleges körülmények egy garázs bandának...

Mindenesetre érződik, hogy a Backyard Babies kvartettje kissé szabadjára engedte a gyepőt. Már nincs annyi vad vágta, a nyersség, a mocskosság területén is finomodtak, de ezek a jelek nem feltétlenül jelentik azt, hogy eladták volna magukat. Talán csak egy kicsit - szánt szándékkal - rásegítenek a sikerre. Az pedig nem marad el, mert utcai punk rockereink azért továbbra is őszintén, hitelen nyomják energiájukat, sleaze-es glam rockjukat, ami a legközelebb a skandináv Hanoi Rocks munkásságához áll. Jöcskán felszerelkeznek retrós témákkal is, s ha eltekintünk az olyan érzelmeibb darabjuktól (mint amilyen a "Colours", meg az ex-

Dogs D'Amour-os Tyla-val közösen szerzett, zongorás "Painkiller"), azért jókat zúzhatunk húzósabb tételükre, akár a himnikus "Star War"-ra és "The Kids Are

Right"-ra is punkos ütemekkel. Ezenkívül

azonnal beleszerethetünk az "Ex Files" indulójába (mely valamireért olyan be-

nyomást kelt, mintha az Ugly Kid Joe "Cats In The Cardle"-je, illetve Joan

Jett "I Love Rock 'N' Roll"-ja lenne egybegyűrva...), továbbá a már

javában hódító "Brand New Hate"-be. Ellenségeket szerezni jó dolog,

de támogatókat még jobb, ezért én inkább mellettem vagyok.

Internetes lebabázás = <http://www.backyardbabies.com>

42'15"

Bánfalvintenzív

Superbutt: 2 Minutes For Roughing

Magneoton/Warner

Akkor is rövid ez a lemez. Elhallgatnám még vagy ugyanennyit, bár az is tény, hogy a tö-

még egy plusz ráadás, ez pedig az inkább industriális "Fake A Friend", "Warfare II", "Truth II", vagy "Nigger II" nincs, ám a felfogás az ötödik albumon is végig hasonló, s van helyettük "Two Steps Away", vagy éppen "Out To Get Me". A Clawfinger ma sem ciki, sőt komoly

ménysége miatt célszerűbb volt "rövidebbre vágni". Meg így legalább elért még egy kis multimédiás melléklet is a CD-n a "Lust Kill-s" fenékrizálás videóklipjével. Na de akkor is kötőm a pitbullt a karóhoz: hiába a dalok rendkívüli komplexitása és technikássága, nyugodtan jöhetett volna még néhány tétel a csúcspontoknak számító "Losing My Way", vagy a Rage Against The Machine-es betétű "Denied" mellé. A fizika törvényeinek ellentmondva ugyanis a szerzemények már a második hallgatás során ismerősen visorognak ránk, valószínűleg a hatásos, emlékezetes refrének miatt.

Bemutatkozásnak a "2 Minutes For Roughing" több mint, amit egy fiatal zene-kartól elvárhatnánk. Persze, ha figyelembe vesszük a tagság zenei háttérét és tapasztalatát, támasztunk bizonyos követelményeket, és ennek maximálisan meg is felelnek. Sőt, túlszárnyalják el-képzeléseinket, élnek a meglepetés, a megdöbbentés erejével (vagy inkább eszközzel?), és szabályosan letaglóznak. Már eleve a hangzással, ami iszonyatosan hűzóra, durvára sikeredett, még a külföldi nu metalosok is megirigyelhetnének, mert itt aztán minden a helyén van, gyenge láncszem kizárva.

Ugyanez vonatkozik a muzsikára is. A sok különböző megoldás, elem és hangulat egy-séggé való összefonódása példaértékű, hazai pályán ilyesmire még senki sem tett efajta kísérletet. Külföldön az effajta zenével ér el szép sikereket a System Of A Down, valamint mentalitásában közel áll a Primus és a Mr. Bungle is. Tehát az úttörő titulus kijár a Superbuttnak, ezzel együtt az elismerésünk is az agyament, de annál gondolatibb, kitá-lált (és eltá-lált) modern metal masszácrt. Korlátok, határok nélküli az egész produkció, a súlyossága, extrémisége miatt marad a mélyrehangolt metal definíció, azonban ehhez még társulnak a funkos ritmusképletek, a - legváratlanabb pillanatokban felbukka-nó - dallamos betétek, az agyasabb témák, és nem utolsósorban a sokszínű énekvariá-ciók. Merthogy Vörös András már nemcsak a védjegyévé vált, sajátos rapelével járul hozzá a Superbutt nivójának növeléséhez, hanem az örült hörgésektől a melodikus ré-szekig bármire kapható, s kétségtelenül ez volt a módja, a feltétele a fejlődésnek. Vagy fejlődésnek, hiszen a "2 Minutes For Rough-ing" azzal is felér.

Internetes fenekezés = <http://www.superbutt.net>

30'44"

Bánfalvistentő

Cyber.Z.One: Level One

1G Rec./Warner

Na igen, a Balogh Zolika, meg kis kompáni-ája, akik küzdenek már vagy két demo óta, hajkurászták a lemezszerdőzéseket, és most úgy néz ki, beesett egy 1G-s lehetőség, s en-ek a kézzelfogható bizonyítéka ez a négy-szamos multimédiás maxi CD, amivel a rockzenét próbálják megújítani, aktualizál-

System Of A Down: Album Columbia/Sony

Egy újabb album abból a bizonyos "Az Év Legfontosabb Hanghordozói" kategóriából. Egy elő-zetes, írott CD, nem a végleges masterrel, lehet, hogy a címe sem ez lesz, de megvan, és ki nem en-gednénk a kezünk közül. Vagy fordítva, lehet hogy az anyag tart a fogságában, magához láncol, és már nem is akarunk mással "járni". Ugorjunk!

Los Angelesbe települt örményektől (főleg, ha azok a System Of A Down tagjai) ésszerű cselekedetekre nem szabad számítani. Mégis kiszámíthatatlanságukban rejlik a legfőbb vonzerejük, a bizonytalanság perverz ér-zete már-már felér egy erotikus élménnyel, de nem megyek el. Szép is lenne. Inkább ugrok.

Magyarázatra szorul (vagy nem) a System Of A Down beteges stíluskavalkádja, betudható annak, hogy zenészeink egy része a '80-as évek metalján nevelkedett, míg Serj Tankian énekes az örmény forradalmi zenén és a folkon nőtt fel. Ezért fordulhat elő az, hogy bár a kvartett a legerősebb metal bandák egyike, a stílus felé teljesen szokatlan módon közelítenek, számukra nem léteznek gátak, határok, de még szabályok sem. Jön belőlük a tömértelen ötlet, mindenfelől: a metal intenzitása, a rapre jellemző szociális kommentárok, a provokatív, tényfeltáró szövegek, kö-zel-keleti dallamok, jazzes, gótikus, hardcore-os, örmény hatású elemek. Mindezek gyakran egy számon belül is, a legváratlanabb pillanatokban következik be a törés, a váltás, de téboly helyett egy megmagyarázhatatlan, fel-emelő érzés kerít hatalmába, s ez a különös élmény, ez az egyedi színezet emeli isteni magasságokba a SOAD pszichotikus neo metalját. Érzékenység, örület, elmebetegség, gyengeség, kívülállás, ambicionizmus váltják egymást, mindegyik egyszerre, és egyik sem. Formába öntött ellentmondások a Jane's Addiction, a Mr.

Bungle, a Faith No More vagy a KoRn stílusában, de lényegtelen, hogy mikor ki, mert ez a System, és nem más. Brutális, komplex, élményszámba menő, mellesleg mások egy számukból ki tudnának hozni tíz másikat, ám örményeinket más fából faragták. Szeretik a változatosságot. Nos ak-kor ugorjunk az elejére!

Internetes System-atikusság =
<http://www.systemofadown.com>

44'06"

Bánfalvidegbajos

ni olyan esz-közökkel, amilyenekkel külföldön nem egy, de nem is két csapat jutott fel a csúcsra, Ma-gyarország azonban más, egy kisebb, korlá-tozottabb hely, ahol ez a produkció is megfe-neklik egy underground szinten, elvégre ki merne olyasmire jósolni, hogy industrializált rockzenével itthon ki lehetne törni, amikor még a Tridentnek sem sikerült né-hány évvel ezelőtt, a Rémpontokról né-m is beszélve, pedig ők meglehetősen kö-zel álltak a Cyber.Z.One zenei világához, melyet számtalan definícióval illethetnének, az egyszerűnek tűnő "cyber rock"-tól a "vir-tuális valóság rock"-on át egészen a "tekkno metal"-ig, de nem is ez a fontos, hanem, hogy cyber kvartettünk arrafelé halad, amerre a Rammstein német fenegyerekei is, azaz adagolják az elektronikus alapokat, meg a samplerezett hangmintákat, ezeket vehemens gitárriffekkel fejelik meg, elhin-tenek pár monumentális témát, s Zolika még rátesz egy lapáttal effektezett énekré-szeivel (melyek helyenként már túl egyszere-rűek), s percek alatt összeáll a Cyber.Z.One viszonylagosan kommersz, galaktikus elek-tro metalja, ezekben pedig olyan darabok, mint a slágeresebb "You Move" (a klipje már látható mindenfelé, bár az ének kissé erőt-len, előrébb lehetett volna tolni a keverés-nél), a hűzósabb "Lelked rajta" elszállós dal-lamaival, vagy a középtempós, keleties me-lódiákkal színezett "Fékezz" rifforgója. Pont.

18'09"

Bánfalvindsztriális

Stuck Mojo: Violate This - 10 Years Of Rarities: 1991-2001 Century Media/MusiCDome

Na végre! Atlanta városának legrátermet-tebb társasága, a Stuck Mojo törődik rajon-góival. Ahelyett, hogy kiszúrták volna a sze-münket - fennállásuk tizedik évfordulója ap-ropójából - egy snassz best of albummal, dolgoztak egy kicsit, és gondoltak ránk is. Tudniillik a "Violate This"-en csupa ritkasággal, kiadatlan felvétellel hal-moznak el bennünket, vagyis olyasmikkel, ami publikus munkásságuk-ból eddig ki-maradt. Mindjárt az első két da-rab ("Ten Years" és

"Revolution") két vadonatúj stúdióónta, me-lyek arról adnak ta-núbizonyosságot, hogy a kökemény rap-metal csapat a fejlődés lehetősé-gét az énektémák dallamosodá-sában, illetve a programozásban lát-ja. Persze anélkül, hogy súlyosságukból bármit is vesztenének. Ezután a "Rising" le-mezhez készült demós számokból tesznek közkinccsé párat ("Not Promised Tomorrow '97", "No Pride, No Respect", továbbá a "Southern Pride" egy régi változatban), még-hozzá a keménykötésű, durva irományok-ból, erős déli hatásokkal.

Haladva visszafelé az időben, felcsendül egy gyengén megszólaló dallam, majd egy má-sik: az Iron Maiden "Wrathchild"-ja, meg a Mötley Crüe "Shout At The Devil"-je. 1996-ból, a mikrofonnal akkori producerükkel, Devin Townsenddel (!), egy modernebb fel-fogásban, de rossz minőségben. Ugyanílyen kuriózumok a feszesen rappelő, szintén ki-adatlan "Hate Must Be A Gift"-nek, a "Despise" tréfás közjátékának, valamint az agresszív "Twisted"-nek és a brutális "Only The Strong Survive"-nak demós változatai. Aztán van még hátra hét további felbecsül-hetetlen alkotás: más felállással (értsd ez-alatt a hangszereseket a tagság között!) előadott irományok (pld. "Pigwalk" vagy a dooms, sötét "No Regrets"), illetve leporolt demófelveletek az 1991-93 közötti korszak-ból. Utóbbiak közül élményszámba megy a "Propaganda" akusztikus betétjével, laza hangvételével, a Henry Rollins világára em-lékeztető "Love Has No Color", na és a szárnypróbálgatásoknak ható, még kevésbé dühös szerzemények, mint a "Hotlanta", és Anthrax nyomdokán haladó "Babylon", és végül a funky-s, fűvösokat is bevonó "Mojo Funk". Azt hiszem semmi sem maradt ki. Sem a mi részünkről, sem a Stuck Mojo-jéről. Ideje ünnepelni, örvendünk a kerek évszámunk!

Internetes szülibuli = <http://www.century-media.com>

77'03"

Bánfalvisszakeresgélő

Land Of Charon: A Iáz Nephilim Rec.

A Land Of Charon új lemeze túl sokáig lapult egy bizonyos fiók mélyén, melynek számos kisebb-nagyobb oka van, de minden esetre a fiúkat ezért meg kell követni, hiszen nem ők tehetnek róla. Mindez azt vonja maga után, hogy volt időm hallgatni az anyagot, de még most is ugyanazok a problémáim, mint az első lejtászkorod.

Szinte tökéletesen mondatód a sound ma-gyar szinten, ilyen kaliberű megszólalást nem túl gyakran lehet hallani. Teljes mér-tékben kiszolgálja a dark stílust a hangmér-nöki munka. A mély dob és basszus megszólalás, a kristálytisza, amikor kell komor gitár erősen támogatja a zenei anyag hangula-tát. Scheer Viktor ismét nagyszerű munkát végzett a HSB stúdióban. A majd' hatvan-perces lemeznek pontosan a hosszúságával van egy kis gond. A dalok hossza és a témák mennyisége és izgalmasága nem arányosak. A másik dolog pedig a monotonitás. Szinte az összes dal ugyanarra a félg torzított akkordfelbontásos kipengetéses témá-ra épül, ami az első nótákban még ötletes-nek és kellemesnek tűnik. Ez a zongorával kiegészített, A szomorú múzsa fogságában című instrumentális dalban elfelejtődik, és ez a dal válik számomra a lemez csúcspont-jává. Veress János énekes váltott énektípus-ú jó ötletnek tűnik. Néha, a refrénekekben és bridge-ekben hörgésbe átszapo hangja ka-rakteres és kifejező. Azonban a tiszta ének

részeknél érzek némi bizonytalanságot. Azért zavaró ez, mert hang adottságaiból egyértelműen kihallatszik, hogy ezeket a dallamokat biztos ki tudná énekelni János. A rezegtetések és a kitartott hangok azon-ban el-elcsúsznak. A lemez hangulatilag hozza a megszokottat és az elvárható. Egy nagyszerűen megszólaló, sokszor ötle-tes, ám kisebb hibákkal rendelkező lemez A Iáz. Azonban biztos nyehíti, enyhítette a Ma-gyar (gótikus) dark rock rajongók szomját.

54'06"

Greg

Kreator: Violent Revolution SPV/Record Express

Az esseni Kreator ismét váltott egyet. Azon, hogy vissza, vagy előre tekintenek, lehet vi-tatkozni. Az azonban biztos, hogy egy nagy-szerű albumot dobtak piacra, mely ki tudja elégteleni mind a régi, mind az új Kreator ra-jongók igényeit.

Mille gondolt egyet, és az 'Outcast' lemez dallamossága, és az 'Endorama' sötétebb

hangvétele után a hangsúly ismét a Kreator-féle agresszió van, azonban úgy, hogy nem hagyja el teljesen az előbb említett albumok egyes jellemzőit. Mindezen jegyek külön-külön és együttesen is jelentek a nótákban. A nyitó Reconquering The Throne, a Servant In Heaven/King In Hell, vagy a Second Awakening akár a 'Coma Of Souls'-on is lehetnének. Erőteljes gyors thrash riffelések kegyetlenül letaglózó középtempók, ám a nyaktörő, vagy megszagott riffekben ott van a When The Sun Burns Red, vagy a People Of The Lie hangulata, amely dallamosnak ugyan nem mondható, ám ritmusságá miatt kifejezőbb és emészhetőbb, mint a kegyetlen thrash kaszáások. Az olyanok, mint az All Of The Same Blood (Unify), és a Ghetto War, melyek az 'Extreme Agression' lemez gyűlölettel teli pattogós stílusában íródtak, sőt néha még a 'Pleasure To Kill'-t idéző momentumok is akadnak annyira eldurvulnak a dalok. Mille ismét köpködi a szavakat, elnyújtottan és rekedten üvölt, a szövegeken ismét kegyetlenül meggyűlöli a világot. Az első "átmenetes" nóta a Replicas Of Life, melyben a gyilkos riffelés mellett a bevezetőben hallható sötét hangulati akusztikus, megoldás, és a refrének utáni gitártémák az 'Endorama'-t idézik. A Slave Machinery pedig egyértelműen az 'Outcast' "slágerének" a Phobia-nak a kisöccsége maga húzásával, és a refrénmegoldását tekintve. Egy, a refrén alatt feljárt szott akusztikus gitárbetét teszi hangulatossá a nótát. A megszólalás erőteljes és "thrash-száraz", a gitárok szakítanak, a dob rombol. De nem csak azért, mert úgy szól, hogy leépíti a hangfalakat, hanem mert Vantor igazán megtanulta kezelni hangszerét az évek során.

Bizonyosan nem csalódik majd senki a 'Violent Revolution'-ben, aki valaha is szerette a Kreator-t. Mille mindenkit kiszolgál ezzel a lemezzel. Persze ez a legmesszebb áll mindenféle pénzügyi vagy reklámfogástól. Egész egyszerűen alkotott egy, az adott kereteken belüli sokrétű lemezt.

54'20"

Greg

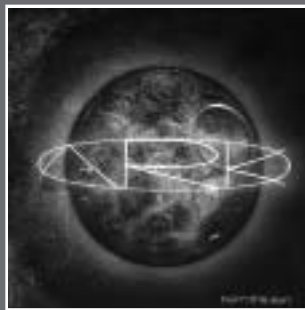
Megadeth: The World Needs A Hero

B.M.C.

Új kiadó, új menedzsmen, visszatérés a régi zenei stílushoz. Véget ért a kísérletezés, és valószínűleg a rajongók többsége ennek szívből örül. MegaDave-ék nem bíztak semmit a véletlenre, most azt csinálják, amit várnak tőlük.

Al Pitrellel kiegészülve felraktak az új CD-re tizenkét hamisítatlan 'deth tételt, a hangzásban is visszanyúltak a korábbi, sikeres időszakhoz. Dave Mustaine a senki máséval össze nem hasonlítható, cinikus hangvételében énekel, ám ezúttal mintha kicsit pozitívabbak lennének a dalok szövegei, ezt tükrözi a másodikként elhangzó címadó dal. Abban teljesen igaz van, hogy a világnak szüksége van egy hősré, de közvetlenül ezúttal le is hűti lelkesedésünket azzal, hogy mindannyian pszichopaták vagyunk, ill. motopsichók. Ez utóbbi egyébként jó eséllyel pályázik az ügyes Megadeth-sláger címre, a refrén azonnal belénk ivódik, ez a dal egyébként a koncerten is nagyon süttött. A már kitaposott ösvényre való visszatérést

az is egyértelműsíti, hogy megszületett a "Hangar 18" kistésvére, a "Return To Hangar". Nagyon jó ötlet volt Mr. Mustaine-tól, hogy újra elővette a régebbi dal szövegét, zenei hangulatát... Érdekes módon - szerencsére nem zavaró mértékben - alkalmanként visszaköszön egy-egy riff, amihez hasonlókat már másoktól hallottunk. Ami inkább zavaró, hogy a szólók korántsem olyan gyilkosok, mint ahogy azt már megszokhattuk. Itt azonban nem csak Marty Friedman "lelépésére" célozok, Dave is elég sok olyan futamot süt el ezúttal, amelyekkel korábbi lemezeiken már találkozhattunk. A szólók viszonylagos gyengeségét már csak azért sem értem, mert a PeCsa

Ark: Burn The Sun

Inside Out/MusicDome

Mindig is csodálattal tekintettem azokra az énekesekre, akik nem bunkerozzák be magukat egy bizonyos skatulyába, hanem merik kipróbálni tehetségüket a kísérletező, kevésbé népszerű dolgokban is. Jorn Lande, a norvég énekes is ilyen kalandos utazó, még akkor is, ha torka alapvetően a legnemesebb dallamokkal bíró AOR-Hard Rock nóták előadására van belőve. Ám elhivatottságát bizonyítja, hogy ő adta a hangját a black metalos gyökerekkel bíró Mundanus Imperium égi szimfóniájához, vagy legújabbán a doom metalt nem éppen a hagyományos módon megközelítő Beyond Twilight debütáló lemezéhez. Az Ark második, "Burn The Sun" című alkotása pedig mindennek a betetőzése. Az Ark dalaiban, dallamaiban azért megvan a verze-refrén pilléralkotta szerkesztési tematika, de a számos kerülőtől miatt doregés lenne bármikor szokványosnak hívni ezt a zenét. Itt minden pillanatban kényeztetve van a hallgató, hiszen nem csupán a zenészek szó szerint páratlan tudású játékában merülhetünk el, hanem a lemez varázslatos és változatos hangulata, a dallamok fogóssága, és természetesen Jorn zseniális hangja is az album erényei között említhető. Más zenekaroknál egy-egy jól eltalált riffre, vagy arányosan megkomponált szövegre a fejünket, itt pedig - természetesen ezeken túl - olyan finomságokra, "közjátékokra", amik az Ark nevet egyértelműen az eredeti és egyedül jelzővel ruházzák fel. Egészen zseniális például a Heal The Waters utolsó, vérforrálóan jó refrénje előtti hatásszünet a feldobott, majd csörögve az asztalra érkező érmével. Normális esetben, teljesen lecsupaszítva a Torn sem lenne "több" egy tökéletes rockdallal, ám Randy Coven bögősnek, Mats Olausson szintisnek és persze Jorn-nak még egyfajta transzos, hipnotikus hangulatot is sikerül ebbe az alig négy percben csempészniük. A zene szerves részét képezik a különböző népek kultúrájából való táplálkozás: egyszer a Kelet egzotikumára táruul fel, máskor pedig a latin zene hevesebb ritmusa járja át testünket. Az érdekességekből persze még szakajtónyi akad, de a legjobb lesz, ha ezt a saját füleddel ellenőrzöd!

És még egyszer szólnom kell Jorn-ról, aki az utóbbi hónapokban üstökösként robbant be a rocktudaiba, hiszen bármilyen zseniálisak is a TNT-ből, Conception-ből ismerős zenészek, itt ez a Steve Perry és Dio érettségét is a torkában hordozó fiatalember játssza a főszerepet. Aki szereti a Devin Townsend, Dan Swanö féle univerzális előadókat, azok felvehetik a listára Jorn nevet is. Ezenkívül meg nem kétséges: amíg az Inside Out a minőségi progresszív rock/metal egyik legfontosabb mentorává, addig az Ark az év albuma kitüntetés legfőbb várom-

Mindent összevetve nem okoztak csalódást, és - amennyiben igaz volt a pletyka miszerint Mustaine feloszlatta a bandát, ha nem lesz igazán sikeres a lemez - így bizonyosan jópár éven át kedveskednek még lemezekkel és koncertekkel hű rajongóinknak.

57'56"

Demi

Six Feet Under: True Carnage

Metal Blade/MusicDome

Rendesen lepusztultra sikeredett a Chris Barnes & co. legújabb lemeze. De olyannyi-

ra, hogy kis túlzással hozzájuk képest a nem éppen virtuóz hajlamairól elhíresült Autopsy diplomás végzősöknék tünnek valamely zenei konzervatóriumban. Tehát az nem is lehet vita tárgya, hogy a Six Feet Under ilyen kőbrutál anyagot még nem adott ki, és már valahol hét láb mélyen áshatnak. A zene hihetetlenül primitív, a hangzás ótváros, mint egy szétesni készülő fabódé, a hangulat pedig csöppnyit beteg. A banda ezúttal nem totójázott sokat, kisujjából kirázta a maga horror show-ját, amelyek spontaneitása és veszettebb figurái (itt nem egyszerű-

szót, de az egészen bizonyos, hogy a nem éppen szépirodalmi stílusban fogant Knife, Gun, Axe vagy a Cadaver Mutilator magyar

fordításait nem fogjuk viszonhatalni Bánffy György Benedek Elek sorozatában.

Szóval a True Carnage lemez az év egyik legmocskosabb, legutóbbi műtárgya, de Isten(?) adta death metal a javából! Ahogy azt már legutóbbi számunk Csak Röviden rovatában írtam, a banda vizuálisan is megjelenítette a The Day The Walked című opuszának mondanivalóját a CD multis részében, ami- ben éppen egy zombi kezd meg röptét a boncasztal körül. Nagyon fincsi!

34'19"

S.P.

Mitch Malloy: Shine

Frontiers Rec.

A régi békeidőket idézi Mitch Malloy gitáros-énekes harmadik nagylemeze. A "Shine" teljes mértékig sallangmentes, a hagyományos felfogásban íródott melodikus rockzene, aminek úgy tíz éve még hatalmas tábora lett volna, ma csak az igazán elkötelezettek vesznek róla tudomást.

Mitch Malloy már kiskora óta zenészként készült, és karrierje során az első nagyobb lökést az adta számára, amikor találkozott a V2 Records főnökével, egyben jól ismert menedzserével, Richard Sanders-szel. Ő vitte el az RCA/BMG-hez, ahol megjelentette első szólólemezét. Ez több mint százezer példányban kelt el, és két top húszas kislemezt is eredményezett. Aztán futószalagon jött a második lemez is, hasonló sikerrel övezve, majd Nashville-ben telepedett le, hogy dalszerzőként szerződést kössön a Chrysalis céggel. Mint háttérben ügyködő és dolgozó stúdiózenészről, mostanában csak annyit lehetett hallani, hogy a Van Halen-ben dúló pozícióharc során az ő neve is szóba került. Ám időközben saját anyagát is elkészítette,

Lemeztelenítés

olyan neves zenész-kollégák közreműködésével, mint Michael Thompson gitáros (Madonna, Great White), Hugh Macdonald bőgős (Bon Jovi) vagy John Jorgensen billentyűs (Elton John). Malloy-nak kellemes, ám tipikusan tengerentúli orgánuma van ahhoz, hogy az AOR-hívők a dalok hallatán a mennyországban érezhessék magukat. A kiért mért tempójú, lágy tónusú dalok is hűsítően hatnak ebben a pokoli melegben, bár alig akad olyan gitértéma vagy refrén, amire biztosan rávághatnánk, hogy ezt még sehol másutt nem hallottam.

Az igazság az, hogy az idén volt már komo-

lyabb eresztes is ebben a közegben, de a gyűjtőknek a "Shine"-t is illik behálózni, már csak az AOR/west coast zenékre általánosan jellemző zenei igényesség miatt is. Sajnos egy külső tényező némileg ront az átlagon, hiszen az utolsó két dal nem lett feltüntetve a szövegkönyvben, így a paramétereiről sem tudhatunk meg semmit.

48'23"

S.P.

Steve Vai: Alive In An Ultra World Epic/Sony

A mezei rajongó ugye várja az 1999. október 24. és 2000. április 19. között lezajlott turné zenei anyagát, erre a CD kicsomagolásakor óriási meglepetés éri. Ő valahogy nem ezt az összeállítást hallotta a legközelebb eső turnéhelyszínén (esetünkben Bécs - lásd Rockinform 81. számát). Ott össz-vissz két szám volt hallható erről az albumról. A kezdeti csodálkozáson - azért ez több volt ennél - túljutva nézzünk szembe a tényekkel!

Hősünk huszonöt számot szerepeltet ezen a dupla, több mint másfél órás zenei anyagot tartalmazó lemezén, ezek közül mindössze egy származik korábbi albumáról (Devil's Food - Fire Garden). A többi szám turné közben született (részletek előző számunk hírvonatában), ez kétségtelenül egyedülálló koncepció, de a kompozíciókat hallva nem biztos, hogy S. Vai klasszikusok születtek az úton. Már rögtön az induló tételnél felmerül az, hogy a rendkívül hatásos, súlyos riffel induló, majd a szólisztikus dallamvezetésű résznel erősen visszaeső számban akár egy etalált riffre épülő improvizációval is szembeüthetnénk, de nem, ez egy megkomponált darab. Pedig ilyet S. Vai bármikor kiráz a kisujjából. Ezzel azt próbálom magyarázni, hogy a gyors munka nem igazán párosult az igényességgel, eredetiséggel. Persze nem általánosíthatunk, de az anyag meghallgatása után alig van olyan tétel, ami utat vág a zsigerekbe, és kitörölhetetlen marad. Sok középszerű számot kapunk, még ha kiváló is a zenészek teljesítménye, az "alap rossz", amire építkezni kéne. A második - Burning Rain - tétel ritmusgitar-témája akár Joe Satri-

anitól is származhatna, persze ezen belül vannak Steve-re jellemző kalandozások, zenei megoldások, de azért egy ilyenre illett volna figyelni. Az első lemez utolsó három száma (az Egyesült Királyság, Írország és Spanyolország dala) tarthat igényt figyelemre, de még ezeknél is vannak unalmas pillanatok, sokszor a jól etalált témát boncolgatás, továbbgondolása közben viszi el az "erdőbe".

A második CD indítása reménytelibb, elsőként a szigorú The Power Of Bombs (Görögország dala), majd a táncra serkentő Incantation (Bulgária) zökkent ki az eddigi borúlátásomból. A borító információgazdagsága szinte zavarba ejtő, minden számhoz párosul néhány sor magyarázatot, a megszületés körülményeiről. Érdemes böngészni sok kulisszatitkot derül ki, ami egy ilyen kritikába már nem fér bele. Mindkét lemezen egy-egy énekes szám kapott helyet, a jobbik a másodikikon - Light Of The Moon -, csodálatos a dallam, jól felépített a szám, Ausztrália sem panaszkodhat. Negyedikként a Romániának írt Babushka perdit képzeletbeli táncra, itt vendégzenészek is szerepelnek - egy dobos és egy hegedűs -, a felvétel helyszíne Ausztria. Ezután a francia ihletésű szám andalít el a középészben harmonikaszóval, mintha egy párizsi utcát járnánk éjszaka. Az azért elismerésre méltó, hogy Steve hogy rá tud érezni egy-egy ország zenei jellemzőire, hangulataira és mind ezt a zene nyelvére tárja elének, pedig szóban sem könnyű. A Principessa - Olaszország - is zseniális ebből a szempontból. A Portugáliának címzett, andalító Brandos Costumes akusztikus-gitárral lett tálalva, így csendes nyugalommal zárja a második lemezt.

Mindenképpen a második CD az erősebb, ha a legjobb két-három számot kell megjelölni, az mind ezen szerepel. Tekintsük kirándulásnak ezt a lemezt és várjuk az új, vélhetően nagyobb rákészüléssel születő számokat. Elárulok egy titkot, a román TV1 teljes egészében leadta a bukaresti koncertet (Mikor lesz nálunk ilyen?), amit meglepetésként el-

küldött nekem egy erdélyi barátom/kollégám, na az szívesebben nézem, s ha még a bécsi koncert emlékeit is felidézem...

48'37" és 44'50"

paya

Devin Townsend: Terria InsideOut/Record Express

Úgy tűnik, az InsideOut jóvoltából végre megnyugtató módon normalizálódott a Devin Townsend által fémjelzett kiadó (HevyDevy) világkörüli terjesztése, ami mindenképpen elengedhetetlen egy ilyen termékeny szerző esetében. Ennek is köszönhetően az örült professzor egy évre a Physicist nevű alkalmi project lemezének

megjelenése után előbújhatott kanadai rejtkehelyéről az újabb anyagával, amelynek a Terria nevet adta. Egy internetes újságnak úgy nyilatkozott, hogy ez tükörképe az Ocean Machine című munkájának (ez volt szóló-szériája első felvonása), hiszen az egy "vizes" lemez volt, most viszont - a névből is kikövetkeztethető - az anyaföld került érdeklődésének homlokterébe.

Az, hogy Devin öntörvényű zenész, tehát semmilyen tekintélyre nem hallgatva, saját, néhol képtelen gondolataiba begubózva alkot, már eddig is tudtuk, ez nem újdonság. Számátalan project, zenekar felállása kezdődött az ő nevével, de mostani dolgaihoz képest még a Steve Vai-jal készült "Sex & Religion" tekinthető a legbefogadhatóbb, kereskedelmi szempontból leginkább kurrens próbálkozásának. Naná, hiszen ott csak egy közreműködő volt, ahol már eleve megírt szövegeket énekelt fel, persze korát meghazudtolóan zseniális módon. A Terria, miként az összes többi, saját maga által szabadalmaztatott (és részint feljárt) maximum vendégzenészek bevonásával készült anyaga, már egy másik történet. Itt (metál) szimfóniákat ír, sokszor emészthetetlennek tűnő merengések formájában. Ezeket a hihetetlenül agyas, teljes odaadást igénylő muzsikákat pedig nem lehet úgy hallgatni, pláne élvezni, hogy az ember lomol vagy kocsit mos közben. Mint egy nagy lélegzetű hangversenyhez, itt is helyet kell foglalni a bársonyszékben.

A már korábban említett Ocean Machine párhuzam nem csupán a koncepció miatt állja meg a helyét, hanem zenei síkon is, hiszen leginkább ott voltak jellemzőek a többször kilenc-tíz percg húzódo, lassú, mondhatni epikus töltésű szerzemények. Csak most mintha még jobban elszállt volna, és teljes mértékben azonosult volna az általa költött élővilággal. Zsong a lemez, mint tavasszal a természet, és ez a nyüzsgés valóban "kint van", ha az ember hajnali sétát tesz, mondjuk az erdőszélen. Nem véletlen, hogy némi neszelés közben, amolyan vizsziatéró motívumként állat és egyéb hangokat vélhetünk felfedezni a számokban. (Ez a Deep Peace-ben népzenei motívumokkal alkot sajátos montázst, és ez csak az "alapzaj"). Emellett semmi másra nem vonatkozatható módon emelkedettséggel párosuló nyugalom is árad a zenéből.

kább növelni fogja. A Föld Napján biztos, hogy forogni fog nálam a Terria.

72'01"

Simkó Péter

Falanx: Életre ítéelve Nail Rec./Hammer

A Falanx második albumával jelentkezik, és ez már önmagában elismerésre méltó dolog, hisz' azzal mindenki tisztában van, hogy a honi metal zenekarok koránt sincsenek rózsás helyzetben. Különösképpen azok a csapatok, amelyek a tradicionális vonulatot követik. A Falanx pedig ezek közé tartozik...

A friss CD-n kilenc tétel kapott helyet, melyek hangzásába még rosszakarattal sem lehet belekötni. Jól etalálták az arányokat, kellemesen csattogós a ládbod, húznak a gitárok, és a basszusgitár-futamok is hangröghangra követhetőek. Ennél jobbat külföldi producer segítségével lehetne elérni, ahhoz pedig egy jó nagy zsák plusz pénz kellett

Lemeztenítés

volna. A muzikusokat is dicséret illeti,

Gitár ODÚ

Megnyílt!

Nyitva:
hétfőtől péntekig
13.00-19.00

HANGSZERBOLT
Budán!

Tel./fax: 250-1924

E-mail: gitarodu@westel900.net
Bp., III., Árpád fejedelem útja 50.

hangszerkezési technikájukban sem lehet

BiG Stick®

Lásd, halld, érezd a különbséget!

MAGYAR DOBVERŐ!

AMERIKAI MODELLEK!

BŐVEBB INFORMÁCIÓ:
Tel./fax: 06-1/258-32-75
Mobil: 06-20/913-13-03

Stonehenge

Angyali üdvözlét

- Annak ellenére, hogy a prog. műfajt a hazai közönség nem kényezteti el túlzottan, az a hír járja, hogy elég szépen fogy az albumotok...

Bóta Balázs (gitar): - Pontos adatokat sajnos még nem tudunk, de azt például igen, hogy a legnagyobb fővárosi MCD Zeneáruházban vezettük a metal eladási listát, ami egy elsőlemez magyar underground metal zenekar esetében...

- Meglepő eredmény. A hangzás nagyon erős lett. Mire törekedtetek ennek kialakításánál?

B.B.: - Próbáltunk minél inkább a nemzetközi szempontoknak megfelelni, hiszen külföldön hihetetlenül erős albumot látnak napvilágot, és nekünk az ottani kívánalmaknak kell minél magasabb szinten megfelelnünk ahhoz, hogy egyáltalán esélyt kapjunk a kinti megmérettetésre. Természetesen a maximumra törekedtünk, amihez mérhetetlen fegyveremre és precizításra volt szükség. A stúdiózás előtt, Barnával közösen készítettünk egy demót, így mire lemezfelvételre került a sor, már biztosan tudtuk milyen hangzást szeretnénk. Úgy érzem sikerült egy nem csak zeneileg, hanem megszólalásában is karakteres, sajátos jegyeket viselő...

- Lemezt készítenetek. A művészet, a művésziesség szorosan összefonódik veletek, elég csak megnézni az anyag tálalását, valamint a hanganyagot...

B.B.: - Tudod, miközben zenét írok, a számok vizuálisan is alakot öltenek bennem. Színek, formák, s mire elkészült a lemez, vele párhuzamosan egy képi világ is megfogalmazódott, ami aztán a borítón látható módon...

- Látott napvilágot. Mennyire koncept mű ez az alkotásotok? A dalok hangulata között ugyanis fel lehet fedezni azokat a bizonyos képzeletbeli szálakat.

B.B.: - Pontosan erről van szó. A lemez nem koncept album, mégis mindegyik tételben fellelhető az a gondolati sík, amelyre utalunk a lemezborítón és a lemez címével is. Önálló, kerek történetekről, mondánivalókról van szó, miközben a legmélyebb indíttatás mindvégig ugyanaz, ugyanabból az irányból működik, mely által összefonódnak, egymásból következnek, egymásra épülnek...

- A szerzemények. Számaikat előnyei - sok egyéb mellett -, hogy az érzékiség és a durvaság birodalmába egyaránt bemerészkednek. Ez szándékos a részletekről, vagy inkább csak ösztönös?

B.B.: - Kezdetben csak úgy jött, azóta viszont már tudatosan alakítjuk, és próbáljuk még inkább hatványozni. Ettől nem egysíkú a Stonehenge zenéje, hogy több módon igyekszünk körbecserkészni a hallgatót. Egyik pillanatban simogatón szólunk hozzá, míg egy másikban lezúzzuk a fejét. Mindezt úgy, hogy közben a metalt kedvelő és a metalt kevésbé szerető emberek is megtalálják zenénkben a számításukat. Ezáltal sokkal szelebbebb réteget tudunk megérinteni, és...

- Magatok mellé állítani. A sokszínűség tehát előny, erre utalnak többek között a "Whisper"-ben szereplő népzenei elemek is...

B.B.: - Így van. De nemcsak népzenei elemek fedezhetők fel a zenénkben, hanem egyesek szerint sokhelyütt kelta vonások is megmutatkoznak. Egyik sem tudatos, inkább ösztönösen kerültek ezek a színek a muzsikánkba, és nagyon árnyaltan, kevésbé nyilvánvalóan...

1998 decemberében foglalkoztunk utoljára a veszprémi Stonehenge zenekarral. Azóta számtalan fontos dolog történt velük. Először is sikerült egy minden poszton ütőképes felállást kialakítaniuk, majd a folyamatos dalszerzés és koncertezés mellett '99-ben felkerült egy daluk ("Between Two Worlds") a "Power Hung(a)ry" válogatáslemeze. Ezzel párhuzamosan, az említett nótához videóklipet is készítettek, ami azóta is látható, többek közt a francia MCM zeneesztornán is. Ezt követően, a Stonehenge addigi történetének lezárásaként készült egy multimédiás CD-jük, végül, de nem utolsósorban tavaly ősszel és ez év elején közel négy hetet töltöttek a HSB Stúdióban, ahol "Angelo Salutante" (vagyis Angyali üdvözlét) címmel elkészítették első albumukat.

- Vannak jelen. Zeneileg hova jutottatok, fejlődöttetek az elmúlt két év során?

B.B.: - Azt hiszem eljutottunk végre arra a szintre, amikor már bármi, amit kiadunk

a kezünkben, az Stonehenge lesz. Mindig is próbáltunk egyéniek maradni az emészthetőség és a befogadhatóság határain belül. Nem az egyénieskedésre gondolok, mert az szerintem egy rossz tulajdonság, hanem a külső hatások legnagyobb mértékű visszaszorítására és a bensőnk...

- Kibontakoztatására. Szomorú album az "Angelo Salutante"?

B.B.: - Igen, a lemez nemcsak mondanivaló, hanem a zene terén is közvetít egy bizonyos hangulatot, amely szomorúnak tűnhet. Viszont ebbe a szomorúságba rengeteg optimizmust is fektettünk, gyönyörű dolgokkal, érzésekkel átszőve a dalokat. Azonban úgy tartjuk, hogy nemcsak a gyönyörűséget, hanem a negatív dolgokat is észre kell venni, és a kettő között kell tudni mértékkel lavírozni. Ide sorolnám magunkat és...

- A lemezt is. A Summer Rocks fesztiválon egyedüli magyar csapatként szerepeltetek. Hogyan éltétek meg a dolgot, milyen emlékeitek, élményeitek maradtak ezzel kapcsolatosan?

B.B.: - Fantasztikus és rendkívül megtisztelő lehetőség volt számunkra a Summer Rockson való szereplés. Óriási élmény volt az Amorphisszal és a Rhapsody-val való találkozás, de a legnagyobb csoda számunkra a svéd Pain Of Salvationnel kötött máig is tartó barátságunk. Ennek a barátságnak köszönhetően Daniel Gildenlöw énekes/gitáros augusztusban újra ellátogatott Magyarországra, és a szíves koncertünkön BZ-vel (Bátky Zoltán énekes - B.Á.) duettben énekelte az "Angels" című dalunkat. Hatalmasat zúztunk, nem kis meglepetést okozva a rendkívül lelkes és nagy számban megjelent közönségnek. Mindemellett BZ és Daniel rögzített egy fantasztikus tételt a HSB Stúdióban, ahol Hidasi Barna, nemcsak mint hangmérnök, hanem mint billentyűs is közreműködött a munkálatokban. A felvétel egyébként már letölthető...

- A weboldalokról. A nyári fesztiváldömping befejeztével milyen turnétervek vannak az őszre nézve?

B.B.: - Ősszel első körben a Da Capo-val indulunk egy kiadós portyázásra, majd azt követően tervezzük néhány erdélyi és szlovákiai koncertet, és nem kizárt, hogy Svédországba is meghívást kapunk néhány Pain Of Salvationnel közös...

- Buli erejéig. Viszont, ha megfelelőek az információim, egyéb érdekességekkel is készültök...

B.B.: - Épp készülöfelben van egy Iron Maiden dal átdolgozása, ami a Maiden Tribute lemezen fog szerepelni. Majd az ősz folyamán ismét videóklipet forgatunk, méghozzá kettőt. Addig is letölthető a zenekar megújult weboldalán a már sokak által ismert "Between Two Worlds"-ös videóklipünk mellet a Daniellel közös koncertfelvételt a Szigetről, egy dal a Summer Rocks-ról, mp3-ak, magyar nyelvű dalszövegek, fotók és sok más érdekes információ a Stonehenge-ről. A címünk: go.to/stonehenge

Bánfalvi Ákos

MEGA ROCK PUB

Bp. XIV. Óv u. 210. (Erzsébet királyné-Óv u. sarok)

Asztalfoglalás: 221-46-94

Nyitva: minden nap 12 órától - hajnalig,
Melegkonyha 02-ig

Belépés ingyenes!

KONCERT UTÁN ROCK DISCO - Dj Eric, Dj Tomi

Szeptember

- 1. Józanészek
- 7. P.U.F.
- 8. Bomber
- 14. Snake Heart
- 15. Hooligans
- 21. Mex
- 22. Strong Deformity
- 28. C.A.F.B.
- 29. Mega-Hardcore Fest
Cadaveres de Tortugas
Born 33
Watch My Dying
Vackor

Október

- 5. Superbutt, Holywoodoo

Megközelíthető: Mexikói úti földalatti végáll.-tól 69-es villamos; Órs vezér tértől 62-es villamos;
Keleti pu. 67-es vill. pótló busz; Bosnyák tértől 24-es busz; 173-as éjszakai busz a Keleti pu.-ig
30 percenként.

PILLECOLOR HANGLEMEZBOLT

M U S I C S H O P

●
**Bakelit hanglemezek
adás-vétele**

●
Vidéki csomagküldő szolgálat

●
**Lemezjátszók,
tűk és speciális tartozékok
forgalmazása**

●
Cím: 1067 Budapest, Teréz krt. 21.
(az Oktogon Üzletházban)
Tel.: 269-02-32/119 mellék
E-mail: pillecolor@freestart.hu

Royal Mabedu

bespeco

BLUESLEMEZ

Nemes Nagy Péter rovata

b e m u t a t ó

Amint tapasztalhatjátok, egyre kevesebb lemezről írok ebben a rovatban. Ennek oka igen prózai: több kiadó nem szállít a szűk magyarországi lemezipiacra, ill. jó néhány hazai forgalmazó, importőr "visszafogta" magát. Tény és való, a hazai (blues)lemezvásárlói kapacitás nem túl nagy. De ha mutatóba sem kapok lemezeket, akkor nem lesz miről írnom, az esetleges vásárló meg nem tudja, mit is keresen. Most is alaposan körül kellett nézmem, míg találtam olyan lemezt, amely valami miatt kimaradt. Sőt! Az a helyzet is előállt, hogy én "szponzorálom" az egyik terjesztőt. (Csak revanzálja előbb-utóbb...?) De tapasztalhatjátok azt is, hogy van olyan kiadó, importőr, amelyik előre dolgozik, és már júliusban szállította a szeptemberi megjelenésű anyagot... Ez (lenne) a természetes - egy működő piacon.

MIGHTY SAM McCLAIN: Sweet Dreams

Megjelent: 2001. nyara, Telarc CD-83528, Magyarországon forgalmazza Karsay és Tsa. **Címek:** (1) Here I Come Again, (2) Sweet Dreams, (3) Standing in the Winds, (4) Learn How To Love You Again, (5) Fool for the Blues, (6) Living in My Dreams, (7) Nothing But a Feeling, (8) Respect Yourself, (9) This One Is for My Baby, (10) I Love Hard, (11) Where Would I Be?, (12) Must Be the Music, (13) Here I Come Again (reprise). **Közreműködők:** Mighty Sam McClain (ének), Kevin Belz (gitar), Bruce Katz (zongora), Barry Seelen (Hammond B-3), Tim Ingles (basszus), Jim Arnold (dob), The Mighty Horns: Walter Platt (trombita, fúvós hangszerezés), Chuck Langford (tenor szaxofon), Roger Cagnon (harsona), Joe Casano (trombita).

Lejátszási idő: 54 perc 56 mp.

Azt hiszem a soul blues az, ami eléggé távol áll a hazai bluesrajongóktól. Pedig, ahogy tapasztalom, a tengeren túl egyre inkább ezt az irányt tekintik a "szalonképes" blues főáramának. Lelkük legyen rajta! Ez a soul blues nekem leginkább a '67/'68-as évek soul zenéjének egy kifinomultabb, kissé édesebb továbbfejlesztésének tűnik. Nem annyira harsány és sodró lendületű, mint amaz volt. Erős Samunak ez a lemeze különösen andalító, hiszen édes álmairól énekel. A lemezt készítő stáb szinte egy az egyben megegyezik az előző, Handy-díjra jelölt Blues For The Soul (ld. Rockinform, 82. sz., 2000. június) albumával, csupán a fúvósórus harsonása cserélődött. A lemez felvételeit a legendás woodstocki Bearsville stúdió-

óban készítették, ahol Bob Dylan és Van Morrison és mások is dolgoztak. A címadó dalt Faron Young, majd 1963-ban a néhai Patsy Cline énekelte. Később Emmylou Harris, Little Esther Phillips, Roy Buchanan vagy Elvis Costello is műsorára tűzte ezt a viszonzatlan szerelmemről szóló melódiát. A profi dalszerző Sam kilenc szerzeménye hallható, közülük egyet (3.) feleségével közösen írt. A kezdő, ill. befejező dal ugyanaz: előbb gyors, majd lassú változatban. (****)

RONNIE EARL and friends

Megjelenik: 2001. szeptember 25., Telarc CD-83537, Magyarországon forgalmazza Karsay és Tsa.

Címek: (1) All Your Love, (2) Rock Me Baby, (3) I'll Take Care of You / Lonely Aneue, (4) Mighty Fine Boogie, (5) One More Mile, (6) Bad Boy, (7) Twenty-five Days, (8) No More, (9) Last Night, (10) New Vietnam Blues, (11) Marie, (12) Blue and Lonesome, (13) Looking Good.

Közreműködők: Ronnie Earl (gitar), a barátok: James Cotton (szájharmonika - 4, 5, 8), Luther "Guitar Junior" Johnson (ének és gitar - 1, 6), Irma Thomas (ének - 3, 10), Kim Wilson (ének és szájharmonika - 2, 4, 5, 8, 9, 12), az alapzenekar: David Maxwell (zongora), Jimmy Mouradian (basszus), Levon Helm (dob). További közreműködők: Michael "Mudcat" Ward (basszus - 3, 10), Paul Marrochello (ritmusgitar - 10), Tim "Juice" O'Connor (ritmusgitar - 10).

Lejátszási idő: 68 perc 21 mp.

Emlékeztem szerint "nagy" bemutatót még nem írtam a magyar származású Ronnie Earl bármely lemezéről. A tavalyi debütáló Telarc kiadvány (Healing Time, ld. Rockinform, 82. sz., 2000. június) instrumentális darabokat tartalmazott, most a meghívott barátok énekelnek. A Ronald Horvath néven 1953-ban, New Yorkban anyakönyveztetett muzsikusi emlékezetem szerint még lemezen vagy színpadon nem fakadt dalra. A nyitó darab nem a közismert Otis Rush nóta, hanem Magic Sam darabja. A Rock Me Baby ugyan Crudup szerzeményeként fut,

de az, amit ismerünk. Más meglepetés már nem ér a szám címe oldaláról. Az egész lemez visszafogott, harsányabb hangokat nem tartalmaz. Még ott sem, ahol a két szájharmonikás James Cotton és Kim Wilson (4., 5. és 8.) együtt fúj.

A három különböző énekhanggal a lemez meglehetősen változatos. A négy instrumentális darab (4., 7., 11. és 13.) jól színesíti az albumot. Otis Spann bugi-vugijában (Marie) Dave Maxwell sziporkázik. A záró tétel Ronnie Earl akusztikus gitar szólója. (****1/2)

R.L. BURNSIDE: Wish I Was In Heaven Sitting Down

Megjelent: 2000. október 24., Fat Possum 0332-2, hazánkban forgalmazza a HMK.

Címek: (1) Hard Time Killing Floor, (2) Got Messed Up, (3) Miss Maybelle, (4) Wish I Was In Heaven Sitting Down, (5) Too Many Ups, (6) Nothin' Man, (7) See What My Buddy Down, (8) My Eyes Keep Me In Trouble, (9) Bad Luck City, (10) Chain Of Fools, (11) R.L.'s Story (12) Robert Belfour: Black Mattie, (13) Paul Jones: Pucker Up Buttercup, (14) Kenny Brown: Laugh To Keep From Cryin'.

Közreműködők: R.L. Burnside (ének), különböző felállásokban Smokey Hormel, Rick Holmstrom, Kenny Brown vagy John Porter (gitar), Anthony Genn, Jeff Turmes vagy John Porter (basszus), Steve Mugallian (dob), Andy Kaulkin, Martin Slattery vagy Tommy Eyre (zongora, billentyűk, wurlitzer), Johnny Dyer vagy Lynwood Slim (szájharmonika), DJ Pete B vagy DJ Swamp (scratching), Iki Levy és Brad Cook (loop-ok)

Lejátszási idő: 60 perc 49 mp.

A veteránok egyre másra intenek búcsút a földi létnek, épp ezért örömteli, ha közülük valaki új lemezzel jelentkezik vagy rendszeren koncertezik. R.L. Burnside (szül.: 1926. nov. 23., Mississippi állam) ugyan soha nem volt benne a blues főáramában, mint Muddy Waters vagy John Lee Hooker, akiknek játékát előszeretettel utánozta. Mississippi Fred McDowell szomszédja volt, akitől szintén nagyon sokat tanult. "Rule" - ahogyan barátai hívták - nem volt főállású zenész, csupán a hétvégeken játszott ivókban vagy házi multságokon. Az elmúlt tíz évben jelennek meg sorozatban lemezei, amióta a Fat Possum "istállóhoz" tartozik. E cégre jellemző, hogy az autentikus bluesmuzsikuskok felvételeit előszeretettel "turbozzák" különböző elektromos effektekkel, hangmintákkal. Az biztos, hogy az ortodox blues(p)istáknak feláll a szőr a hátukon, ha meghallják ezt a zenét. De, hogy a próbálkozás nem elvetélt, bizonyítja: Buddy Guy is készített a közelmúltban egy lemezt a Fat Possumhoz tartozó előadók számainak feldolgoásaival. Burnside utóbbi lemezei közül úgy érzem ez az, amely a leginkább megkedveltetheti, vagy legalábbis közelebb hozhatja ezt a "mixes" bluest az idegenkedő hallgatóhoz. (****)

Új blueslemezekről dióhéjban

Rick Holmstrom: Gonna Get Wild (Tone-Cool/Mafioso): Ez a tavaly megjelent album valahogy megbújt nálam... Rick, vagy ahogy becézik, "L.A. Holmes" játszott a néhai William Clarke együttesében, majd Rod Piazza & the Mighty Flyers gitárosa lett. Az elmúlt 15 év egyik meghatározó gitárosa az "Angyalok városában". "Főnöke" fúj egy számban, míg a "főnökasszony" Honey Piazza kettőben zongorázik. A legtöbb darabban a fenti R.L. Burnside lemezen is hallható Jeff Turmes-Steve Mugallian (itt egy l-lel!) ritmusszekció, ill. Andy Kaulkin pianista működik közre. Ha hinni lehet a Blues Access kritikájának, akkor a Big Daddy néven fújó baritonszaxos is Jeff Turmes. Zömében lendületes, táncria is alkalmas jump bluesok, de van közöttük finom swinges, jazzes téma is. **** (12 szám/47'40')

EB Davis & The Superband: Live At Yorckschlösschen, Vol.2 (Tone/hazai forgalmazó nincs): A nálunk is jól ismert, döntően Berlinben élő EB papa tavaly november 7-én, kedvenc helyszínén adott koncertjét tartalmazza a lemez. Néhány ismert EB-nóta mellett olyan újdonságnak számító darabok, mint Ray Charlestól a Mary Ann, vagy Reddingtől a Hard To Handle. A hangulatos bulilemez - néhol ugyan nem sikerült megénekelteni a közönséget, - a Georgiával zárul. ***1/2 (12 szám/70'44')

BLACKMORE'S NIGHT

A középkor visszavág!

Blackmore múltja meglehetősen ismert, a kisasznonyé kevésbé. Gyermekkorában zongorázni tanult az amerikai hölgy, majd sikeres modell karriert futott be. (Ezt mondjuk, a mai napig nehezen tagadhatná, sok férfi irigyet szerezve így a vén kobzos Ritchie-nek.) A zene szeretete azonban erősebb volt Candice-ben, mint a kifutóé. Hamarosan olyan együttesek háttér-vokalistájaként szerepel, mint a Deep Purple illetve a Rainbow. Igen, ezekhez a csapatokhoz a jó öreg Ritchie-nek is meglehetősen köze van, így nem lehetett véletlen az egymásra találás. A hölgy hangja egyébként valóban gyönyörű, minden sallang nélkül tolmácsolja a középkori hangulatot. Amit szintén nem illik elfelejteni, hogy már a Stranger In Us All Rainbow lemezre is ő írta négy dal szövegét. (pld. a lemez legsikeresebb single-jét, az Arielt is.) Innentől nem lehetett kétséges, hogy megvan a Blackmore's Night házi szövegírója. Azóta ilyen minőségében is nyert már díjakat. (Főleg Japánban, mint mindenki a rockzenében...)

Az első Blackmore's Night album felvételei 1996 októberében kezdődtek, és nyíltan vállalták a reneszánsz zeneiségét. Ennek megerősítésére nem is hívhattak volna alkalmasabb személyt a képzeletbeli táborút mellé, mint Ian Anderson-t, minden idők fuvalását, aki a Play, Minstrel, Play dalban vihette a fő szólamot és hagyott emlékül egy remek szólót. Az album 1997-ben jelent meg Shadow Of The Moon címmel és meglehetősen jó eladásokat produkált. (A legjobbat Japánban...) Az album igazi akusztikus remeklés, melyben Blackmore egy percig sem követeli magának a vezető szerepet - mint tette ezt szinte egész három évtizedes pályafutása során - bőven hagyteret Ms. Night-nak. Itt még meglehetősen puritán a hangszerelés a későbbi lemezekhez képest, jórészt az ének és az akusztikus gitár dominál, megspékelve egy-egy klasszikus Blackmore szó-lóval.

Érdekes, hogy a Mester középkori zene iránti rajongása nem a kelta gyökerekben keresendő. Saját bevallása szerint is a közép- és a dél-kelet európai tradíciók erősebben hatottak rá, mint a szigetországiak. Németország iránt egyébként is nagy rajongással viselkedik, második otthonának és első számú zenei inspirációjának tekintve a germán földet. "Néha azt hiszem, Németország az első számú hazám. Majd' minden zeneszerző, aki hat ránk (ti. rá és Candice Night-ra) német. Bach mindig is a kedvenc komponistám volt, akárcsak Mozart és természetesen Beethoven. Az európai zene Spanyolországban, Olaszországban, Magyarországon és Németországon keresztül érkezett partjainkhoz. A kelták zenéje Ázsiába és Norvégián keresztül hatolt Skóciába és Írországba. Mindig ugyanazokat a dallamokat és szavakat használják, amit én nem igazán szeretek.

Jobban szeretem a német zeneszerzőket. Számomra mindig van valami rejtjelmes Németországban, ami inspirálja a komponistákat. Gondoljuk csak meg, a Beatles is ott tette meg első fontos lépéseit." - vall zenei gyökereiről Blackmore.

Az első lemez sikerein felbátorodva 1998-ban elkészítik második lemezüket, az Under A Violet Moon-t. A következő évben megjelenő album, ha lehet még sikeresebb, mint elődje. Egy zeneileg gazdagabb és több autentikus hangszert használó albumot tesznek le az asztalra. Míg a Shadow...-nál ketten üldögéltek a tűznél itt csoportban mulatnak, kevésbé bensőséges a zene. (Lásd a Wind In The Willows vándor romantikáját.) Csak növeli a lemez sikerét, hogy Blackmore-ék nagyon adnak a hangulatra, a koncertturné templomokban, várakban és színháztermekben bonyolódik. Ezzel a zenével ott szinte nem is lehet hibázni. Érdekeség, hogy a lemezen felbukkan egy akusztikus tisztelgés a német gyökerek előtt (Durch Den Wald Zum Bach Haus), valamint egy régi Rainbow szerzemény (Self Portrait). (Utóbbi érdekessége az a hangszerelési bravúr, amivel egy Dio kaliberű torokra írt dalt Candice-re igazítanak.)

Az idei év nagy történése, hogy a projekt vált Blackmore fő zenei tevékenységévé, annyira élvezi és mellesleg annyira sikeres. Európa és Amerika-szerte adnak teltházas és jótékonyági koncerteket is. A nemrég megjelent Fires At Midnight lemez pedig nem tűnik megszakítani a jó sorozatot, noha nem az előzőekből építkezik. Ezen az anyagon az elektromos-gitár jóval nagyobb szerepet kapott, mint az előző két albumon. Ami furcsa, hogy Blackmore, mint gitáros szinte háttérbe szorul, annyira új és új zenei megoldásokkal kísérletezik. Ha lehet még több a tűz körüli körtáncra buzdító dal és háttérbe szorult a Shadow Of The Moon csendessége. Az album első kislemeze és nagy érdekessége a Bob Dylan klasszikus The Times They Are A Changing. Sonny és Cher I Got You Babe-jének alapjait klasszikus hangszerekre átültetve énekl el megkapóan Candice a dalt. (Dylannél persze nem nehez szöveget énekelni, ezért adja is magát sok dal a feldolgozásra.) A szerzemények egy kicsit talán slágeresebbek, mint eddig, jobban buzdítanak a közös dalolásra, több a kórus is. Blackmore és Candice, a kobzos és a dalmok fokozatosan vonultak be az erdő magányából a város városi forgatagába. (Crowning Of The King). A Benzai-Ten pedig egyenesen a japán partokhoz repít cseresnyevirágba borulás idején. Szerencsére marad idejük azért egymásra, csendesebb merengésre is. (All Because Of You). Blackmore ötvenhat évesen ismét révbé ért, Night pedig alig harminc évesen nagyon ígéretes rajtot vett. A rajongóik köre egyre nő, ők hallhatóan élvezik

1996-ban történt, hogy minden idők talán leghíresebb hard rock gitárosán elhatalmasodott valószínűleg régen dédelgetett vágya, hogy zenei tehetségét kipróbálja évszázadokkal ezelőtti közegben is. A miszticizmus és a középkor mindig is vonzotta Ritchie Blackmore-t, erről már Rainbow-s korszakában is tanúbizonyságot tett. Ennek ellenére úgy gondolta, hogy az akkor épp futó Rainbow keretei közé nem illeszthető ez az akusztikus projekt, így jött létre a Blackmore's Night társulás. A névnek önmagában is lenne létjogosultsága, ám az elnevezés Candice Night énekesnőt (is) rejti.

U2

Wiener
Stadthalle
2001. július 26.

Érett rock'n'roll - A Sort of Homecoming

★ Van ez a négy ír fickó. 1987-ben felsétáltak a világ könnyűzenéjének csúcására, és azóta semmi különlegeset nem csinálnak, csak nem hajlandók lejönni onnan. Mindig valami más dologgal biztosítják helyüket ott fenn. A belépő minden idők legtisztább rocklemeze, a Joshua Tree volt. Aztán koncertjeik és videóik látványosságában és megoldásaiban lettek verhetetlenek. Mindezt úgy, hogy két egymásra hasonlító lemezt egyszer sem adtak ki kezeik közül. Az 1991-es, Achtung Baby! például már olyan lett, mintha nem is ugyanaz a zenekar csinálta volna, mint a már említett Joshua Tree-t. Új országot nyitottak a rockzenében. Utolsó előtti, Pop lemezük pedig a fogyasztói társadalmat kifigurázó, a végtelenségig dekadens album lett.

★ Aztán azt mondták, hogy "ebből ennyi elég is lesz, csináljunk már egy teljes fordulatot!" Mindezt előkészítették egy olyan válogatásalbummal, amely csak az 1990-ig terjedő, első korszakukból tartalmazott dalokat. Azoknak, akik nem ismerték a megkapóan harcos U2-t. Miután így megágyazták a terepet, kevésbé volt talán sokkoló az az egyszerűség és lélegzavargóság, ami új lemezüket az All That You Can't Leave Behind-ot jellemzi. Egyes dalok mintha az Unforgettable Fire-ről maradtak volna le. Csak ott van bennük az a több mint másfél évtized, amit közben megélték a fiúk. Mint egy festő, amikor rátalál a stílusára sokévnnyi tekerés és bohém élet után. Mert az

All That... a U2
eddiggi élet-
műve.

Ebben a lemezben benne van, amit eddig próbáltak, megélték, megtartandónak gondolnak.

★ A bécsi Stadthalle forrongó katlanjába, a tízezernyi őrzöngésig feszült néző közé-a lemezre is jellemző pófátlansággal-mindenféle reflektorok és elsötétítés nélkül besétált a négy zenész, mintha bizony a dublini egészségügyi főiskola szokásos hétfői táncos mulatságán lépnének fel. Megy az Elevation playbackról, ők meg összenéznek, és egyszerre belépnek. Feltépi a feszültséget a dal nyers ereje. Edge gitárja, mint egy pitbull harapása tartja egyben a dalt, Bono vad üvöltései pedig érzelmileg nem engednek elszakadni. Mennyire nem lehetett a lemezben sejteni, hogy ez így tud koncertet nyitni. Zoo Station erejű kezdés. Csak minden látvány nélkül. Ezt oldja a Beautiful Day boldogsága, hogy az Until The End Of The World még tekerjen egyet az eksztázison.

★ A U2 úgy kezdte a koncertet, hogy többen sírva fakadtak a gyönyörűségtől. Mindezt úgy, hogy fények még szinte alig, a kivetítő pedig egyáltalán nem üzemelt. Az igazi érzelmi K.O., szinte már kegyetlenségként, a New Year's Day. Innen muszáj visszatalálni a valóságba, úgyhogy megkegyelmezve jönnek elgondolkodtatóbb darabok, mint a Kite és a Gone. Szó nincs olcsó best of koncertről. A U2 nem tud úgy nyúlni zenéhez, hogy kilógna a lóláb. Lehet, hogy ezért hitelesek ma is? (Ha létezik még ilyesmi a popzenében, pláne ezen a szinten. Zeneileg. Üzletileg.) A hitelesség záloga, aki pedig leginkább a szakadék szélén járkal, Bono. A többiek személyisége kevésbé oszthatja meg az embereket és különösebben nem is törekednek közszereplésre. Bono kaméleonsága, akárcsak a U2 zenéje, azonban mindig összeér egy ponton. Az All That You... is ilyen pont a csapat életében. Az egész esti programot úgy állították össze, hogy az új album puritán dalai megfelelő közegbe hulljanak. Ennek megfelelően Bono is sokkal kevésbé tolta magát előtérbe. Itt testidegen lett volna a mefisztói pojjácskodás. (Ami egyébként jól áll neki.) Van annyira intelligens színpadi karakter, hogy könnyedén tartja a kezében a közönséget anélkül, hogy ezúttal különösebben szerepelne. Mick Jagger erejű egyéniség.

★ Ennek a karizmatikus énekesnek az ellenpontjai a zenészek. The Edge, aki kis jumbo sapkájában úgy néz ki, mint aki kiszökött egy építkezésről, ahol a vizes blokkot szereli éppen. Ő még csak-csak hajlandó előrejönni egy félmosoly vagy szóló erejéig. Mindenki meglepődik, amikor Bono-tól meglehetősen eltérő hangját, ott a magas vokálokban elereszti, hogy aztán visszatérjen iskolateremtő riffjeihez és akkordjaihoz.

★ A ritmusszekció még őt is alulmúlja szereplési vágyban. Eltökélt célja Adam Claytonnak és Larry Mullennek az észrevétlenség. Ezt ugyan némileg gátolja a kivetítő négy vászna melyen a négy zenész folyamatosan látható. Clayton arcán szinte semmi érzelm, és ha egy két négyzetméteres területet kijelöltek volna neki, azt nem igazán hagyta volna el koncert közben. Mullen viszont a legvégén egyszer csak véletlenül elmosolyogta magát. Szigorú arccal püföli a bőröket. Meglehetősen konzervatív személyiségéből fakadóan tojik az ambientre és minden trendre, akkor érzi magát láthatóan jól, ha belekezdhet a Sunday Bloody Sunday menetelésébe vagy az I Will Follow punkosan egyszerű alapjába. Hiába, no, akinek John Bonham volt az iskola az a dobos útni szereti, nem pedig gépekkel pilinckázni. (Mullen iróniájára jellemző a történet, hogy midőn holland hölgyrajongók felfedezni vélték egy dublini kocsmában sörgözetés közben úgy tíz éve, ő letagadta, hogy a U2 dobosa lenne, mondván: az sokkal jobbképű, mint ő...)

★ Voltak finom utalások a koncerten a Joshua Tree korszakra. A kivetítő ugyanis végig fekete-fehérben mutatta minden különösebb

trükk nélkül a négy zenészt. A legnagyobb örjögés egyébként is a Bad-ból átvezetett Where The Streets Have No Name-et fogadta. Az is olyan, mint a Beautiful Day az új albumon: nyitóként jól jellemzi mi is várható a lemezen, noha nem a legnagyobb hatású dal. A két ráadás blokk viszont mindenki számára elemi erejű és hatású dalokat tartalmaz az érzelmi skála mindkét végéről. A Bullet The Blue Sky igazából így élőben dorongol a földre, míg a One Bono jutalomjátéka és egyre hitelesebb egy negyvenéves férfítől. A With Or Without You pedig nem igényel magyarázatot. A Walk On, hiába új, nagyszerű „hazaküldő” szám, be is jön, jól oldja a felgyülemlett feszültséget.

Gastroblues Fesztivál:

Mick Taylor

Paks

2001. július 6-8.

Minden ízében zene

Csak a név változott. A tartalom és a forma megmaradt olyannak, amelyet a paksi bluesfesztiválok első nyolc évében megszoktunk.

Pontosítok. Valami még megváltozott: a világ a rendezvény körül. Ott tartanak a dolgok, hogy a legtöbb hazai fesztivál színvonal-beli engedményeket tesz a vélt vagy valós tömegigény ki-elégítése, vagyis a szélesebb közönség becsalogatása érdekében. Nos, a paksi az utolsó "végvárat" egyike, amelyet a kommersz zenék hada nem képes bevenni. Többek közt talán emiatt nevelődött ki egy törzsközönség, amely évről évre visszajár, és ezért hódolnak be sorra az új látogatók.

Nem mellékes a "körítés" sem, hiszen a komplex élményhez hozzátartozik például a fenséges vadidiszóró-levés is, amit a főző verseny után egy baráti társaság jóvoltából Nemes Nagy kollégával együtt alkalmunk volt megköstölni. És ha a kóstolásnál tartunk, az ideai bor-felhozatal "gazdái" közül tudomásom szerint hárman kapták meg "Az év borásza" címet, különböző években, természetesen. Tudnék mesélni a **Mother Funker** Sárdy Barbarájának hangjáról pl. sajtóvacsorás borkóstolás közben állapítottam meg újfent, hogy unikum), de mégis csak zenei szaklap vagyunk. Ennek megfelelően a továbbiakban a zenéről értekezünk.

Szinte hagyománnyá vált az évek során, hogy zenész barátunk és kollégánk, **Szakács Gábor** nyitja meg a fesztivált. Ez a tisztesség az idén az **Electric Soul**-nak jutott, Gábor pedig előre lépett egyet a képzeletbeli ranglétrán. Zenekara, a **Cesaro Revival Band** élén öröközödekett vezetett elő, és saját nótákat is énekelt. Derekas munkát végzett, csupán a koncert végén tévedett: a produkcióba belefeledkezve a nemzeti lo-bogót fejfel lefelé lógatta be.

A Szakiék után következő **Johnny Biglip Band**-et egy kedves ismerősöm amerikai vendégzenekarnak vélte. Némileg csalódottnak tűnt, amikor kiderítette a műsorfüzetből, hogy echte magyar csapatról van szó. Ám a csalódása csupán addig tartott, amíg az első néhány taktust meghallotta, hiszen a jelenlegi felállásában 1995 óta működő, tavaly az első lemezével jelentkező csapat vérpezsdítő muzsikával rukkolt elő. A chicagói blues, és a koncerthangulat, amit teremtettek, olykor a Palermo Boogie Gang-et idézte emlékezetembe.

Az első nagy kérdés, amely Pakson várt válaszra, az volt, hogy a kürtös Bizják Gábor belépésével vajon, mennyiben változik a vérbeli örömszenekar, az addig két főt számláló **Dioptrio** muzsikája? Nos, alapjában véve semennyiben, mert Tóth János Rudolf továbbra sem vállal szólókat. Ez a feladat többnyire Ferenczi Gyurira hárul. Mégis, Bizják Gábor jóvoltából érezhetően stabilabb lábakon áll a formáció, mellesleg a kürtös nagyszerű vokalista is! A repertoár a várakozásnak megfelelően elsősorban a lemezanyagra épült, de akadt jó néhány meglepetés is. Janis Joplintól a Jethro Tullig terjed a "feldolgozottak" skálája. (Utóbbi, ha jól emlékszem, a "Living in the Past" volt, Bizják ér-

dekes intrójával. El lehet képzelni, kürtöt a fuvola helyett!) A régi, jó dalok között a Dioptrio eljátszott a tempóval és a dinamikával, eközben könnyedén az ujjuk köré csavarták a közönséget. A hatalmas hangulatú buli, ahol mindegyik muzsikustudása legjavát nyújtotta max lelkesedéssel, igencsak feladta a leckét másoknak. Nem volt könnyű túlszárnyalni!

Kezdetben úgy tűnt, hogy a **Mini** rutinból fogja abszolválni a paksi koncertjét. A buli azonban, ha lassan is, de biztosan fel-forrósodott. Különösen Németh Karsai volt elemében. A Minit hallgatva arra gondoltam, nagyságrendekkel szegényebbek lennénk, ha nem lennének az életünkben olyan biztos pontok, mint amit egyebek mellett Török Adám és kis csapata jelent!

A paksi fesztivál első lengyel vendége, a **Tortilla Flat** chicagói bluest nyomott, rendkívül energikus változatban. Az ezerszer hallott "Hoochie Coochie Man" a sajátos értelmezésükben újfent megunhatatlannak bizonyult. A teljesítményükre egy mindent elsősor "Boom Boom"-mal tették fel a koronát.

Hiába no, Magyarországon, Hendrixben még mindig a **Magyar Atom** a király! Ezúttal egy parádés "Stone Free"-vel rukkoltak ki, de a "Crazy Mama" sem volt kutya, Takács Tamás nélkül sem! (Utóbbi félmondat utalás lenne a tavalyi feledhetetlen jam-re, amelynek a fesztivál-lemezen, hál istennek nyoma maradt!) Tibusz nagy kedvvel nyomta, a rossz szokásától eltérően, élvezhető hangerővel. Meg is jegyezte Obi barátom, hogy "úgy játszik Tátraí gitáron, mint én gondolatban". Ismerve a srác fantáziáját, különösen, ha nőkről van szó... Azt hiszem, el tudnánk viselni egy újabb MABB-lemezt. '94 óta, igazán itt lenne az ideje!

A temesvári, magyar ajkú **Quo Vadis** afféle levezető szerepet tölthetett csak be a MABB után. Pedig meg akarták mutatni, túlságosan is. Épp ez volt a baj: erőlködésükkel kisebb csalódást okoztak, de a nap hangulatát nem tudták elrontani.

A második nap első meglepetését az **Overdrive** okozta, a VHK-ban is megfordult Láposi Elek 4 húros gitárjával. A klasszikusok skálája ezúttal Hendrixről a Stonesig terjedt.

Nem kevésbé volt örömteli az újjáalakult **P. Box**-ot látni és hallani. Az első fesztivál-fel lépésen (ez volt a paksi) mindenki számára nyilvánvalóvá vált, hogy az ős-tag Cserháti Pityi tehetséges fiatalokkal vette magát körül. Különösen érdekes, hogy az énekes, Koroknai Árpád nemcsak megjelenésben, hanem hangban is egyfajta átmenetet képez Vikidál Gyula és Varga Miklós között. Ám, ami ennél is fontosabb: egyéniség tud lenni a színpadon! Ez a buli nem szól ugyan tökéletesen (kétem, hogy Pityi szándékosan húzódtott volna a háttérbe a Hammond-

A koncerten elhangzott számok:

Elevation
Beautiful Day
Until The End Of The World
New Year's Day
Kite
Cone
New York
I Will Follow
Sunday Bloody Sunday
Stuck In A Moment
In A Little While
Stay
Bad
Where The Streets Have No Name
Mysterious Ways
Bullet The Blue Sky
With Or Without You
One
Wake Up Dead Man
Walk On

★ A bécsi koncert nem volt látványos, hangzásban néha kifejezetten gyengén muzsikáltak a műszakiak, mégis egy Beatles szintű zenekar megdicsőülésének lehettünk szemtanúi. Innentől már mindegy mit csinálnak.

★ Zárásként hadd idézzem a U2 budapesti koncertje kapcsán írt beszámolómat a Rockinform 1993 szeptemberi számából: "Ézért lehet, hogy a U2-t érteni kell, csupán a zenéjéért már nem elég szeretni. Hogy ezt, a modern rock and roll zenekar image-ét leginkább megtestesítő csapat meddig tudja folytatni ilyen irányban, az kétséges. A Zooropa album még ugyanebben a szelemben készült, de nem csodálkoznék, ha pár év múlva ismét egyszerűbb zenével és színpaddal tűnne fel a négy dublini géniusz."

Jó, hogy hazatértetek fiúk.

"For Zsíték"

Heidrich Balázs-Fotó: Dávid Zs

Folytatás a következő oldalon

Folytatás az előző oldalról

jával), mégis nem kevesebbnek lehetünk szem- és fültanúi, mint a rock and roll újjászületésének! Még akkor is, ha az új nóták egyelőre nem süttöttek úgy, mint a régiek.

A fesztivál egyik sztárvendége, a **Blues Engineers** koncertjének hőfokára a legkisebb panasz sem lehet! A trió bebizonyította, hogy nem véletlenül magasztalta őket a Blueprint magazin, mi szerint "jelenleg John

P. Box

P. Box

O'Reilly (a gitáros-énekes) nagy energiájú blues zenéjével egyszerűen a legjobb a brit színpadokon. Ő viszi tovább a fehér bluesjátékosok, úgy mint Rory Gallagher és Johnny Winter legjobb hagyományait". Nos, a maximális intenzitású paksi buli után is elmondható ugyanez, hiszen minőség tekintetében is a lehető legtöbbet nyújtották.

Garantáltan emlékezetes marad az "elgördült kő", **Mick Taylor** és csapatának fellépése is, bár aligha valószínű, hogy a főnök úgy szeretne volna azt emlékeztetést tenni, ahogyan sikerült. Történt, hogy basszerosa, a tavalyi sztárvendége, a Jimi Hendrix Experience-ben világhírnévre szert tett Noel Redding - hogy miért, ne firtassuk, mindannyian gyarló emberek vagyunk - megszedült a színpadon, és nem tudta folytatni a játékot. Menet közben cseréire került sor: a röviddel azelőtt még nagybőgőn játszó "blues mérnök" ugrott be Redding helyére, basszusgitaron! Méghozzá úgy, hogy a közönség egy része talán nem is vett észre semmit, hiszen Mick Taylor megállás nélkül, óriási elánalal gitározott tovább! A paksi közönség tehát váratlanul jutott különleges zenei csemegéhez. Nem hiszem, hogy bárki is rosszul járt volna, azt pedig végképp nem, hogy a gik-szer a fesztivált minősítene. Utóbbi látszik igazolni az a tény, hogy a történet ellenére Mick Taylor kifejezte óhaját, hogy a következő lemezét Pakson szeretné felvenni!

És, hogy a parádé ne érjen véget, arról a finn **Scratch** gondoskodott. Nos, ha létezik bohóc-punk (márpedig, a Toy Dolls óta tudjuk, hogy létezik), akkor - mostantól - bohóc-blues is van! A clown maszkjába bújt gitáros-énekes, Erik Valkama többször is felszántotta a színpadot, miközben hatalmas feelinggel nyomta a rock-bluest. Aztán, egy felhevült pillanatában a közönség közé futott, mire az felkapta és a vállára emelte. (E sorok írója a jobb lábánál fogta.) Közben a muzsika persze, nem hallgatott el! A hangulat a tetőfokára hágott, és a vörös parókáját magán tartó gitárost később is, úton-útfélen hallatlan népszerűség övezte.

Ezek után nem volt könnyű dolga a szombati napot záró **Mystery Gang**-nek, de a talán legjobb magyar rockabilly triónak nem okozott gondot a közönség újbóli megmozgatása. Örömmel jelentették be, hogy új lemezük első helyen áll az angliai kiadójuk eladási listáján. Az utolsó fél órára beszállt Bacsa Gyula (zongora) további energiátartalekokat mozgósított.

Sajnos, a fesztivál valamennyi csapatának teljesítményét ezúttal sincs módunk elemezni. Nem tudom viszont megállni, hogy megjegyezzem: nyilvánvalóvá vált előttem, amit eddig csak sejtettem. Nevezetesen, hogy Bill tavaly az eddigi legjobb saját együttesével lépett fel Pakson. Természetesen szíve joga eldönteni, kivel játszik, akkor is, ha "zongorázni lehetne" a különbséget. Ezek után még inkább szembetűnő volt a fesztivált záró **Ladánybene 27** profizmusa. Minden hang a helyén szólalt meg, és közben a közönséget is elvarázsozták. Az új lemez remek dalaival tovább emelték a mércét önmaguk előtt, nem kevesebbet, mint a világszínvonalat célozva meg.

Mindent összevetve, az idei Gastroblues fesztivál összességében annyiban tért el a megszokottól, hogy a sportcsarnok színpadán ezúttal valahogy nem jött össze jam session. (Más kérdés, hogy az Új Hullámban ment ezerral, Benkő Zsolt illetve Felkai Miklós vezetésével.) Színvonalában, hangulatában azonban nem hagyott maga után kívánni valót.

Máris jóleső bizsergés tölt el, amint a soron következő tizedikre gondolok.

olasz

Hegyalja Fesztivál

Játékos kedvünk kiélése céljából - számolgatva a megmaradt pénzeszkénket - amolyan felnőttkori Takarékoskodj okosan az egész fesztiválosdi: gyűjtögetünk, majd spórolunk, hogy "Tokjra elég legyen, kitarson", és lassan ráeszmélünk, hogy azért csak minden a pénz körül forog. Drága a kaja, a pia odabent, a fesztivál területén. Megszedi magát mindenki: az árusok, a borosgazdák, mi meg maximum az élményekkel gazdagodhatunk, amit a régi ismerősökkel (a meztelenkedő Fürgerókalábak Balázsával, az „éhenhalás szélén” evickélő FF-osokkal, a legszimpatikusabb, világi krishna arc, Jaya Hari dasszal, meg a piros-fehér szemű Templom Rikivel a Junkiesból) való találkozások nyújtanak, valamint a koncertek a szaunaszerű, gőzölgő sátrakban.

► Mert az időre nem lehetett panaszunk. Sem a szervezők erőfeszítéseire: klappolt minden szinten, szinte minden, hogy az elavult reklámszlogent is elszűssem valahol. A szervezők ezúttal nem vették annyira komolyan (véresen) a dolgukat, mint a tavalyi első alkalommal. Barátságosak voltak, dúlt a nagy testvériség, egy belső füles szerint egyedül O.J. Sámson került közelebbi ismeretségbe egy biztonsági öklével, amikor magánkívül (értsd ezalatt: kapatosan, berúgva, segg részegen - a megfelelőit húzza alá ő maga, emlékei alapján, saját szája szerint) valami tiltott helyre próbált bejutni a kerítésen át. De az ilyesmi bárkivel előfordul.

► Szóval a felhozatal gazdagabb volt, mint a tavalyi első alkalommal. Kettő helyett már öt színpadon zajlottak az események, ki-ki az ízlése szerint szelektálhatott, de színvonalban a prímet magasan annak a bizonyos piros-ezüst dobozos, több filteres cigarettának a sátra, a Café Jam vitte el padlósőnyegével, látványos, designos berendezésével, illetve a vetítések és a falon lógó fényképek is különleges, már-már nem is evilági hangulatot teremtettek. A helyhez illően itt inkább a DJ-ék (pld. Titusz & Carbonfools) és a populárisabb underground előadók (pld. Trottel Monodream, Korai Öröm, Persona Non Grata) nyomták műsoraikat a rongy(osra járt)lábúaknak.

Black-Out

Tokaj
-Rakamaz
2001. július 11-15.,

Fotó: Dávid Zs.

Ahol a part szabad... a gazda(g)

Kinek az első, de kinek a második? (június 12., csütörtök)

▶ Ha a nulladik napot nem számítjuk (amikor azért belőtte már a cuccot néhány miskolci csapat is, mint az **Abbyss**, az **after@ll**, vagy a **Flashback**), a csütörtök volt az első tartalmasabb nap. Ugyan a **Karc**nak csak a végére sikerült betájolnunk magunkat, a fiúk-lányok azért két dal alapján is meggyőztek arról, hogy...

▶ Egykoron Catheter néven osztotta az imát, ma már **Zord** névre hallgat a társulat, melynek egyetlen ős tagja Perényi Dénes gitáros/énekes. A zenei irányon nem változtattak sokat, továbbra is a nyers, thrash ízű metal mellett törek lándzsát, s az egy-két új írományon kívül azért a repertoárban még helyet biztosítottak pár újra átdolgot, Catheter-es darabnak is. Mivel az énektemák néhol még kidolgozatlanok tűntek, van hova fejlődnie a Zordnak, bár a közönséggel való kommunikáció már hibátlannak bizonyult. Energikus egy szűk félóra volt.

▶ Ugyancsak Miskolcra érkezett a **Varsó**, s náluk a hangosítási körülmények zordsága odáig vezetett, hogy kénytelenek voltunk a program felénél elhagyni az izzasztó sátrat. Torzan szölkáltak a hangszerek, gerjedt az ének mikrofon, s alig jött át valami az egyedülálló és kísérletező, progresszív metal zenéből. Utólagosan kiderült, hogy a műsor vége felé rendeződött a botrányos helyzet, de mi akkor már másfelé jártunk: pár "wigwammal" odébb.

▶ Mostanában a tehetségkutatók egyik nagy meglepetése a **Le Panic**, így logikusan feljűk vettük az irányt. Nem bántuk meg, hiszen egy lendületes huszonegynéhány perces profi előadást kaptunk, leginkább utolsó CD-jük, az "Éjszötét és a hófehér" számaira kihegyezve. Szokatlan megközelítésű, de alapjában véve művészi punk rockjával a társulat idővel még magasabb babérokra törhet, s talán csak a kis létszámú közönség okozhatott némi csalódást, mivel így elmaradt az igazi hangulat. Bár teremteni ettől még lehetett.

▶ Az özdi **Remorse** tavalyi, itteni szereplése óta kihozta bemutatkozó albumát ("Sötétség"), és szert tett egy - csak az éneklésre összpontosító - frontemberre (Varga László az Abyssből). Oláh Zsolti egykori énekes így legalább elbelsőldhet a gitárjával, s a színpadi mozgás is intenzívebb lehet. Az is volt, a poros, füledt sátorban a deszkák egyetlen szegletét sem hagyta ki, sorban adagolták dallamos, régi vágású power/thrash metaljukat, bemozdították a nézelődőket, az ismerősöket, s a hangulattal nem is lett volna probléma, csak hiányzik már Zsolti egyéni orgánuma, amivel a Remorse-ot megszokhattuk az elmúlt tíz évben.

▶ A **Horda** jött, látott, és győzhetett volna, elvégre a hozzávalók (rajongók és durva metal) mind együtt voltak. Nem hiányoztak a hangszerző zenésztársadalom (Ektomorfi, Cadaveres De Tortugas, Mantra) képviselői sem a nézők közül, ám a megmozdulás mégsem durrant akkorát. Ugyan a Horda egy vérbeli modern (és még talán extrém is) metal csapat, sok Sepultura-s és egyéb hatással, de hiányzik belőlük az a kiemelkedést serkentő elem, amitől kortársaik felé emelkedhetnének. Becsületesen levezényelték az amúgy vérprofi bulit, azonban a demójuk nagyobb ütött.

▶ Szinte már a könyökünkön jön ki a **Disco Express** idióta kompániája, annyiszor kerülnek az ember útjába, de jól teszik, így juthatnak előre. Legalábbis juthatnának, mert a már évek óta beigéret mezük még mindig nincs sehol, s a nóta is a régi. Komolytalan, ámde jókedvű feldolgozós estűkből ezúttal sem hiányozhattak a nagy diszkó klasszikusok (pld. Neoton Família, Sabrina, Modern Talking) rockosított átíratjai, megidéztek kakukktójásként a Kist is, valamint határozottan nagyszínpadra termettek látványos, - minden értelemben - meleg kosztümjeikben. A Kék Osztriga bár varázsolták az emelvényre, ráadásul két rendőr is megjelent a bá-mészakodók sorában... Mi ez, ha nem Rendőrákadémia flash?

▶ A **Junkies** ezzel az aktuális "SXT" anyagával nagyon beletalált valaminek a közepébe. Friss dalaik süttöttek, a nyersebb punk 'n' rollos darabok éppúgy, mint az elgondolkodtatóbb, agyassabb tételeik, s élőben sem volt egy utolsó élmény viszonthallani ezeket. Színpadi megjelenésben és mozgásban bárkit leköröznek, a profizmusukba sem lehetett belekötni, végül pedig a kínálatot is jól válogatták össze: semmi fontos nem maradt ki. Ebből következően a Hegyalja második legjobb koncertjét nyomták le. (A dobogó csúcsára a **FreshFabrik** állhatott fel, de mivel anyag tartozásukat még nem rendezték a Rockinform irányába, őket most nem ajnázozhatom.) Junkieséről még annyit, hogy külön szimpatikus, hogy a glames szellő ott lengedezik a fejük felett (lehet, hogy glória, csak nem ismertem fel?), s a régi védjegyeket megtartva is képesek újítani, továbblépni.

▶ Az öt köbünk - ekképpen emlegetik mindenfelé a **Ganxsta Zolee és a Kartelt**, ők pedig itt sem hoztak szégyent hírnevükre. Kurváztak, cifráztak, ahogy szokták, móka volt az egész előadás, méghozzá élő hangszeres kísérettel, jó húzósan, miként azt a "Pokoli lecke" albumukon is megtapasztalhattuk. Nem gyengén uralkodott el rajtuk a rap-rock láz, keverték, kutyultak, s ez is jól állt nekik, sőt az is, ha a holdjáró cipőjében és szemébe húzott kendővel megjelent Dopeman papa egy-egy saját szerzeményre is ragadtatta magát. Csak azt a két halott mikrofont (Steve és Big Daddy) kellene kilőni, de nagyon, és főleg gyorsan.

▶ Számíthatunk rá, hogy a **Mantra** durvább lesz élőben, mint a debütáló albumán, de a Krishna Sátorban elővezetett összeállításuk minden képeletünket felülmúlta. A kvartett a természet törvényeit meghazudtolva darálta le (amúgy nem is annyira) agresszív, groovecore-os nótáit, a kis hely, a sok kíváncskodó és a nagy hangerő rátett még egy lapáttal a tömény-ségre. S a végeredmény egy extrém súlyosságú szemeztetés lett, beleértve az

"Ébredj fel!"-t, a "Vande"-t, valamint a záró Cro-Mags feldolgozást, a "Life Of My Own"-t is agyontetovált segítőjük közreműködésével. Ilyen lenne az örökéletű zene? Minden bizonnyal.

Harmadik műszak, de kinek? (június 13., péntek)

▶ Sokan nem bánták volna, ha a **Csótányok** előadása hidegzuhanyként éri őket a minimum ötven fokok sátorban, erre fel a forró hangulat még inkább fokozta testnedveink párolgását. Magyarul: izzadtunk, mint a ló. Közben Csótányék ugyancsak a deszkákon, rámozdultak, rámozdítottak sajátos színezetű rap-metaljukra, melyből - a Los Angeles-i iskola példáját (szükséges még leírni a Rage Against The Machine, vagy a downset. nevét?) követve - nem hiányzott sem az energia, sem a hiphopos ütemek, sem a hardcore-os törekvések. Kijött első CD-jük, s illuzionistáink egy hamisítatlan Rodolfo reinkarnációhoz híven szabályosan elvarázsoltak pattanásig feszülő crossoverjűkkel.

▶ Szerencsére az **MZ/X** a hideg úr végtelen galaxisába repített, ahol bármi megtörténhetett. Csillagközi crossover kísérleteik, mágiikus előadásuk és szokatlan, eléggé agyas témáik hamar hatni kezdtek. Érthető módon galaktikus rockereink is debütáló albumukról szemeztettek, a jobb pillanatokért a "Zuhanás", esetleg a "Jelzőfény" feleltek, illetőleg nem volt hétköznapi színpadi intenzitásuk sem.

▶ **Black-Out**ékat a megszokott, szép létszámú rajongótáborra várta. Mi sem érződött abból, hogy immár két éve várat magára a "V.V.V." lemezük folytatása. A best of-szerű programban szokás szerint legsikeresebb tételeik sorakoztak, minden stimmel, s szemmel láthatóan a kvartett sokkal felszabadultabb már, mint régen - ezen a téren előnyükre változtak. Legújabb, elektronikával kacérkodó dalaik, azonban túl könnyedek, nem csoda, ha kiadójuk keményebb anyagot vár tőlük. A bulin egyébként Fehérvári Attila kézszerűlésebből kifolyólag a Stonehenge-es Temesi Berci segítette ki Szabiékát.

▶ Tavaly ámulatba ejtett a **Heaven Street Seven**, most nem uralkodott akkora hangulat a fellépésükön, vagy csak velem volt a baj. Könnyed és fiatalos angolszász muzsikájuk a legfá-lábuabbakat is táncra perdítette, hatott a "Mozdulj", eszüket vesztették a tinilányok, meg a barátai is, az az új generáció, ami már nem alternatív, csak az igényes pop-rockra fogékony. Lazaság és bulizás, ennyivel most elintézhették Hevenyéket.

▶ A hajdúszoboszlói **Phaidon** hálátlan módon a Zöld Sátorban kapott bemutatkozási lehetőséget, ahol a legkisebb volt a színpad, és ahol a koncertek iránt kevesebb érdeklődés mutatkozott. Ezáltal Asztalos Attilaékat is csak néhány iszogató emberke figyelte, pedig etnós grunge metaljuk ennél sokkal többre lenne érdemes. Becsületükre legyen mondvá: ők igyekeztek, de nem volt kinek.

Negyediknegyed, na egyed! (június 14., szombat)

▶ A **Fürgerókalábnak** sikerült beírnia nevét a Hegyalja Fesztivál Nagy Emlékkönyvébe. Méghozzá azzal, hogy őket zavarták le a szervezők első ízben a színpadról. Történt mindez a hatodik szám után, éppen a "Buzis dal"-uk közepén. Ekkor ugyanis Acélos gitáros úr kivetkőzött magából és nadrágjából, lóbálta a szerszámát és nyalogatatta mellbimbóját, s ezt egyetek nem nézték jó szemmel. (Nem csoda, ha már nincs mivel feltűnést kelteni... - a szerk.) Eddig tartott a bohókás, dobgyépes, punkos róka and roll trió tündöklése, ámbar bukásról nem beszélhetünk. Egyetlen perc alatt több százan jegyezték meg nevüket.

▶ Más módszerekkel próbált hatni az egybegyűltekre a miskolci **Daybreak**: a zenéjével. Progresszív irányultságú törekvéseik, atmoszférius témáik és kísérletező megközelítésük egy képzeletbeli dimenzió kapuit nyitották meg előttünk, ám a szónikus utazás egyelőre kissé dögögnök bizonyult, mivel egyrésről első hallásra nem is annyira könnyű befogadni ezt a fajta gondolati muzsikát, másrésről az ének-dallamok szokatlan módon kapcsolódtak a zenéhez.

▶ **Suckerpunch**-ék többször áttornézták már az országot a C.A.F.B.-vel, megvolt hát a fellépő rutinjuk, csak az embereket nem vonzották igazán. Előfordulhatott, hogy a koradélutáni kezdés lehetett a ludas, de a kíváncskodók nem tülekedtek a deszkák előtt. Viszont még ez sem tudta elvenni a fiatal srácok kedvét attól, hogy dallamos, rock and rollos és enyhén glames elemekből egyaránt építkező, punkos rockzenéjüket megosszák a nézőkkel. Lazán, érzékenyen vezették elő "Püder" anyaguk nótáit, feldolgozásnak éppen megfelelt egy Beatles örökzöld, s a trió erre az alkalomra még egy perkás baráttal is kiegészült, hogy megadják a módját.

▶ Jó lett volna még látni pár említésreméltóbb megmozdulást, példának okáért a Bugsot, a hajnalra toldott Cadaveres De Tortugas és Land Of Charont, a Sugarloafot, vagy éppen a Mom's Favorite-ét, de a nóta a régi... A sok átfedés miatt egyszerűen lehetetlennek bizonyult mindenhova időben eljutni, választani kényyszerűltünk, meg ugye a szervezők a programváltozás jogát fenntartották, s olykor éltek is vele. Csak mi nem tudtunk róla. Blablabla. Van ez így, és lesz jövőre is, mert szabad a gazda(g).

Bánfalvi Ákos

Tool

„...túléltek ezt a periódust, ahol oly' sokan elbuktak...”

Amennyiben az év visszatérését emlegetjük, sokan azonnal a Guns N' Rosesre gondolnak, de tévednek, Axl Rose ugyanis még várat magára. A csapat, amelynél ezt a kifejezést használjuk, a Tool, Nyugat-Hollywoodból. Harmadik albumuk, a fokozottan várt, öt éve esedékes, és - nem utolsósorban - meszteri "Lateralus" május 15-én jelent meg a Volcano Records gondozásában, s akkortól, egészen június 29-ig a kvartett Európában turnézott. Népszerűsítették a népszerűt.

Pedig ezt megelőzően rossz idők jártak a Toolra, ugyanis előző kiadójuk 1998-ban huszonötmillió dollárra perelte be a - tőlük lelépni készülő - társulatot. Másfél éves jogi huzavona után a Tool győztesen keveredett ki a jogi vitából, s bár ezalatt lemezt nem adhattak ki, Maynard James Keenan énekes (akit mindenfelé "a művészi metal sötét hercegeként" emlegetnek) részt vállalt a Nine Inch Nails-es Trent Reznor, Danny Lohner és Charlie Clouser Tapeworm projektjében (ugyan első albumuk csak idén jelent meg, Keenan már 1999-ben felénekelte a "Vacant" c. dalt...), valamint vendégeskedett a Deftones "The White Pony" albumán. Ezenkívül 2000. május 23-án kihozta alternatív rock-os szólóprojektjének az A Perfect Circle-nek is első anyagát, a "Mer de Noms"-ot. Adam Jones gitáros lemezborítókat, videóklipet készített, és billentyűzött a Melvins aktuális lemezén, a "Colossus Of Destiny"-n. (Nincs ebben semmi meglepő, hiszen a Melvins számtalanszor lépett már fel a Tool előtt korábban, illetve a Tool is feltűnt a Melvins "The Crybaby" korongjának "Divorced" című nótájában. Sőt, Buzz a Melvinsből hallható volt a "You Lied" és a "Salival" élő verzióiban.) Danny Carey dobos eközben régi együttesénél, a Pygmy Love Circusnál segédkezett, az angol basszusgitáros, Justin Chancellor projektje, a Peach pedig nemrégiben debütált CD-jével az Államokban. S, ha mindez kevés lenne, az Orbital új hanghordozója ("Altogether") tartalmaz egy "Tootled"-re keresztelt darabot, amiben a Tool "Sober"-jéből kisamplerezett dobtémák hallhatóak... Toolként legelőször a "Salival" dobozt dobták piacra az idei év elején. Ez egy CD-t, illetve egy videót foglalt magába, a CD-n kilenc szám sorakozott: három kiadatlan stúdiófelvétel (a Led Zeppelin "No Quarter"-jének feldolgozása, melytől Keenan Robert Plant-es hatásait volt hivatott kidomborítani, Justin projektjétől, a Peach-től egy átírt, s a végére az átkötő jellegű "Maynard's Dick"), valamint öt koncertnóta (pld. a "Third Eye", a "Part Of Me" és a "Pushit", utóbbi egy tablás betéttel, óceániai feelinggel). A videó/DVD-n ugyanakkor a kvartett négy videóklipje ("Sober", "Prison Sex", "Stink Fist" és "Aenima"), illetőleg egy extra, kislejeztett felvétel kapott helyet. Közülük kettő rendezője gitárosok és vizuális gondolkodójuk Adam Jones volt. Hivatalos sorlemezük munkacíméül először a "Systema

EncEphale"-t választották, aztán már "Evasion"-ként emlegették. A David Bottrell által producált album szerzeményei a szokásos, Toolra jellemző komplexitást mutatják (legtöbbjük megközelíti a nyolc percet), és számos érzelmi fordulatot rejtnek magukban. Vannak space-esebb és dallamosabb momentumok, meglepően agresszív elemek, és kihangsúlyozott, majd hirtelen törzsi ritmusok, afrikai fűszerezéssel. Toolék nem változtak meg drasztikusan, friss irományaik továbbra is ambíciózusak, igényesek, - ha nem a szó hagyományos értelmében használgjuk - amolyan progresszív metal eposzok, melyekben egyaránt kimutathatóak a Black Sabbath-os, Rush-os, Swans-es, Joni Mitchell-es, Tom Waits-es hatások. De kis fantáziával a Led Zeppelin '90-es évekbeli megfelelői is lehetnének, ha eltekintünk a Rollins Bandre vagy a Filterre emlékeztető megoldásaiktól. Befelé forduló, depressziós témáikból adódóan a Seattle-i grunge csapatok stílusjegyeire is rávilágíthatunk, hiszen nem szenvednek hiányt sem a komor atmoszférájú, sem a kísérletezős és bizarr, avantgárd zenei elemekben. A "Lateralus" tehát egy kemény, időtlen szépség, nevezzük akár poszt-grunge-nak, akár alternatív rocknak. Jones vaskos gitárjátéka, Justin Chancellor dinamikus és dallamos basszusozása, valamint Keenan szenvedélyes énektémái következtében az album eklektikusan váltakozik az agresszív és a nyers, a fennkölt és a dallamos között. Mindez pedig azt bizonyítja, hogy a Toolnak nincs szüksége rappelésre vagy elektronikus ütemekre, anélkül is megállják a helyüket. Ennek jegyében első kislemezük, a "Schism" május 6-án jött ki, bár az eredeti tervek szerint Angliában április 16-án, Amerikában pedig egy nappal később (vagyis Keenan születésnapján) kellett volna megjelennie.

- Hány órányi kazettán rágtatok át magatokat ahhoz, hogy összeválogassátok a megfelelő koncertfelvételeket a "Salival"-re?

Maynard: - Annyira nem volt nehéz feladat, mert jó pár kazettát kihagytunk. Egyszerűen nem tudtuk használni őket, mert a felvételek rossz minőségűek voltak, így a végére csak egy maréknyi szalagból válogathattunk. Azokból, amik a legjobbnak ítélt előadásainkat tartalmazták.

- Véletlenül nem lett volna több számotok? Elvégre sok kritika ért benneteket azzal kapcsolatban, hogy a meglehetősen sovány dobozban jutott volna hely még egy másik CD számára is...

Maynard: - Nos, nincs sok maradék felvételünk, amúgy meg a doboznak nem az audió fele a fontos része, hanem a videó. Azok a klipek sohasem voltak szélesebb rétegek számára hozzáférhetőek, és ritkán mentek a tévékben. Amerikában csak a "Sober"-t játszották rendszeresen az MTV-n. Európában esetleg máshogy lett volna? A rajongóink éjszakáig vártak arra, hogy lássanak egy Tool videót. Frusztrált egy helyzet, mivel rengeteg munkánk fekszik ezekben...

- Kinek az ötlete volt feldolgozni a Led Zeppelin "No Quarter"-jét?

Maynard: - Mindannyian emellett döntöttünk. A másik választható lehetőség a "Nobody's Fault But Mine" lett volna.

- Miért kellett ilyen sokat várni a "Lateralus"-ra?

Adam: - Tudod mindig, mindenki azt kérdezte, hogy miért tartott négy évig felvenni ezt az albumot, s ez nagyon zavart. Az igazság az, hogy két évet turnézással töltöttünk az "Aenima" felvétele után, aztán részt vettünk az Ozzfest '98-on, majd Maynard megcsinálta az A Perfect Circle-t. Igazából ezen az új lemezen csak egy évet dolgoztunk, ami kicsit rövidnek tűnik a számomra.

- Milyen tervekkel láttatok neki ennek a szó szerinti remekműnek?

Maynard: - Ez volt az első alkalom, hogy mindössze az ötletek nyolcvan százalékaival vonultunk stúdióba. Normális esetben csak megengyünk, és felvesszük; olyankor ismereket minden egyes kis dolgot, mert milliószor dolgoztunk rajta a próbák során. Ezáltal ez egy kicsit befejezetlen volt, nem lehetett pontosan tudni, hogyan fog szólni, amikor elkészül, s ettől lett izgalmassá a munka.

Adam Jones: - Mindez egyszerre jó és ijesztő is; ott hordozza magában a bizonytalanságot, hogy "Mi lesz, le fognak-e húzni minket emiatt?". Számomra erről szól a művészet: tudni, hogy nem lehet mindent eltervezni, de ettől lesz jó az egész.

- Az album mintha arról tanúskodna, hogy teljesen újjászülettetek...

Danny: - A zene, amit írunk, nagyon természetes a számunkra, mondhatni velünk született, és most egy kicsit talán még inten-

zívőbb, mert Maynard a saját dolgait megvalósíthatta az A Perfect Circle-lel. Nagyon keményen hajtottunk, hogy a számok elkészüljenek még azelőtt, hogy egyetlen dalszöveg is az asztalra került volna. Valószínűleg ez az albumunk egy kicsit még ösztönzőbb, mondhatni sodróbb, s amikor meghallgattuk a befejezett műveket, nagyon kedvezőnek találtuk őket.

- Mit éreztek most, hogy már a végterméket tartjátok a kezetekben?

Maynard: - Személy szerint, diadalmat, győzelmet érzek, mert annyira sok minden mentünk keresztül, és ennek során még inkább önmagunk lettünk. Persze sokat is örögdtünk, de túléltük ezt a periódust, ahol oly' sokan elbuktak. Azt hiszem mindez azért lehet, mert jó barátok vagyunk.

- Vagyis most amolyan túlélőknek tekintitek magukat?

Adam: - Tény, hogy átmentünk a facsarógépen. Állandóan azt hangoztattam, hogy mennyire el van b.szva ez a zeneipar, de legalább a magunk módján dolgozhattunk. Időközben jobb üzletemberek és jobb emberek lettünk, s jobban is alszunk éjszakánként, mellesleg király dolgokat tudunk csinálni a zenénkkel. Per pillanat el vagyok ragadtatva, készen állok a további lépésre.

- Ideális esetben milyen típusú anyagot szeretnél volna elkészíteni? Mondjuk, kijössz a stúdióból a végeredménnyel a kezekben, és azt mondd: "Összehoztam egy olyan albumot, mint a..."

Maynard: - Mint a Foghat lemeze. (nevet) Remélem, hogy ez a hanghordozó ott tudja folytatni, ahol a múltkorival félbehagytuk a "történetet", így az elkészült munkáinkra úgy tekinthetnél, mint egyfajta előrelépés.

Justin Chancellor: - Bízom benne, hogy ez több ajtót fog megnyitni előttünk, mert kevesebb kötöttséget tartalmaz, mint azelőtt.

- Éreztek csalódottságot azzal kapcsolatban, ahogyan megítélnék benneteket, a muzsikátokat?

Danny Carey: - A múltkori lemezünk után ez a fajta megítélés sokat javult. Addig a pontig csak egy metal bandának tekintettek minket, s nagyon örültem annak, hogy az előző albumunknak sikerült áttörnie a gátakat. Ha ugyanezt megismételhetjük a "Lateralus"-szal is, elégedett leszek.

Adam: - Rengeteg különböző hatás keveredik ebben a csapatban, számtalan minden lennél fel a zenékben, ennek ellenére általában csak egyetlen dolog alapján kategorizálnak bennünket... A múltkor felmentem a Yahoo-ra, és felkínálta, hogy "Nézd meg, milyen bandák hasonlítanak még a Toolra". Ráklíkeltem, és teljesen megdöbbentem.

- Miket hallgattatok a felvételeket megelőzően, amik talán hatással lehetnek az album tartalmára?

Danny: - Olykor akusztikus jazzt szoktam hallgatni, továbbá egy rakás techno-t, és elektronikus témát is. Ezenkívül szeretem Skinny Puppy-s Cevin Key Downloaddal készített munkáit is, meg az Aphex Twint és az Orbital-os fiúkat.

Maynard: - Rengeteg Massive Attack szól mostanában nálam, minek következtében összetörtem a régi Cocteau Twins lemezemet. Aztán kedvelem még PJ Harvey-t, a Radiohead "Kid A"-jét, illetve az utolsó Nine Inch Nails albumot, a "The Fragile"-t - nem értem, miért nem lett jobb a fogadtatása. Ha valaki hosszú vezetésre vállalkozik, ezt a lemezt kell magával vinnie. Végül is azt hiszem, hogy ez lesz a nagy titkos, meg nem értett lemezük.

- Meg lehet jóslni előre, hogy az emberek hogyan fognak reagálni az új dalszövegeidre?

Maynard: - Számomra a szövegek csak amolyan fordítások, átültetések, a zene maga a valódi mágia. Mindig is egyfajta tolmácsnak tekintettem magam. Az érzelmeimre hallgatók, és a dolgok csak folyamatosan jönnek a fejembe, mint például emlékek a gyermekkoromból, különböző kapcsolatok - és csak leírom azokat. Dolgokat, amik fontosak a számomra.

- Aggódtál valaha is amiatt, hogy a zenétek milyen fokú agresszivitást vált ki a hallgatókból?

Maynard: - Nem vagyunk felelősek. Vannak srácok az egész világon, akik nevetséges, örült dolgokat cselekednek. Akár Rob Halford ennek az előidézője, akár George Clooney, ez mindig meg fog történni.

Danny: - Mindössze annyi a kötelezettségünk zenészekként, hogy őszintén működjön a kölcsönhatás közöttünk az adott szobában.

- Miket használtatok a megfelelő hangulat megteremtésére a stúdióban?

Maynard: - Cracker és gyertyákat.

Danny: - Egy csomó okkult szimbólumot, így megidézhattuk a megfelelő démonokat...

- Úgy tűnik, most már sokkal pozitívabban állsz az új anyaghoz, mint a korábbi interjúidban.

Maynard: - Tény, hogy már pozitívabban a hozzáállásom, de a szülés egy nehézkes, fájdalmas procedúra, egy szép eredménnyel a végén, így szükséges, hogy elfogadd ezt a fájdalmat, ezt a sötét percet.

- Összegezve a tényeket, kemény munkával járt a "Lateralus" elkészítése, vagy sem?

Maynard: - Igen, azzal de nem volt nehezebb összehozni, mint a többi. Egy csomó időbe és fáradságba telt, ám utána az eredmény hatalmas örömet okoz. Főleg, hogy kihalolom az új lemezünkben a hitet és a meggyőződést, s nem utolsó sorban valamennyiünk személyes hatását.

összeállította: Bánfalvi Ákos

mind

1

A Mind1 zenekart először Szolnokon, a tavalyi Denevér tehetségkutatón láttam és rögtön felfigyeltem igényes alterrock zenéjükre. Azóta eltelt több mint egy év és egyre gyakrabban találkozni a nevükkel különböző fesztiválok programjait böngészve. Új promóciós CD-jük megjelenése alkalmából a zenekar vezetőjével, Juhász Miklóssal Rakk László beszélgetett az együttes terveiről és a magyar zene hátteréről.

Kik alkotják most a zenekart, úgy tudom ugyanis, hogy nemrég volt egy tagcsere?

A tavalyi év végére derült ki, hogy nem tudunk már együtt dolgozni a régi dobosunkkal. Nagy szerencsénkre, nem sokra rá összefutottunk Szöllösi Csabával, aki korábban jazz, illetve különböző fúziós zenéket játszott. Ő dobol az új, promóciós cédenken az első két dalban, mert a harmadikat még a régi dobosunkkal tettük fel. A jelenlegi felállásunk tehát a következő: Szöllösi Csaba dob, Földes Gábor basszusgitár, Menyhei Balázs billentyűs és én Juhász Miklós gitáros-énekes.

Melyeket tartod eddigi tevékenységeitek legfontosabb állomásainak?

Visszatekintve az elmúlt tíz évre, amióta zenélünk, azt kell, hogy mondjam, mi egy elég későn érő csapat vagyunk. Korábban még csak olyan céljaink voltak, hogy kijussunk a Szigetre, ami sikerült is, de csak az elmúlt két évben kezdtünk el tudatosabban zenélni és dolgozni. Egy új szervező került akkor a csapatához és ő tette fel a kérdést, hogy mennyire gondoljuk mi ezt komolyan. Ez után került sor arra, hogy megmérítettünk különböző tehetségkutatókon. Ezeknek nem csak az volt a lényege, hogy ilyen-olyan díjakat el hozunk Szolnokról, vagy Paksról például a Bahia különdíját, hanem, hogy konkrét visszajelzéseket kapjunk a zenénk vonatkozásban. Többek közt ezeknek a lökéseknek köszönhetően készítettük el ezt a "negyedóra" című CD-t, amit most osztogatunk mindenfelé és ahol megpróbáltuk minél pontosabb keresztmetszetet adni az elég heterogén zenei világunknak.

Lesz-e elég türelmetek, hogy boldoguljatok a magyar zeneiparban?

Én úgy érzem és a visszajelzések is ezt igazolják, hogy a dolog kapott egy kis lendületet. Mi nem arra törekszünk, hogy felkapjon bennünket egy nagy kiadó, majd pedig fél év múlva ejtsen. Mi azt szeretnénk, ha minél szélesebb közönséghez jutna el a zenénk.

Elég kockázatos ma ilyen zenével előállni, mert amíg a különböző stílusok lassan megtalálják a kiadóikat - gondolok itt a heavy, a folk, a progresszív vagy a punk zenékre -, addig az alterrocknak, amit ti is játszottok a mai napig sem sikerült egy olyan kiadót maga mögött tudnia, aki kellőképpen tudná segíteni az ilyen zenekarokat. A legtöbb hasonló együttes a nagy kiadóknál próbálkozik, felemás sikerrel.

Igen ez így van, de változnak a kiadók és változik a mi zenénk is. Ha a nagy kiadókat nézed és az általuk futtatott zenéket, akkor azt tapasztalhatod, hogy túl vannak már fiú zenekaros, Backstreet Boys időszakon és most a Limp Bizkit féle zenekarokat és zenéket kezdik el futtatni. Ez azt is jelentheti, hogy vissza fog térni az élő zene és a rock. Többek közt azért sem tartom eleve elveszítettnek a dolgot.

Ugyanakkor a mi zenénk is változik. Két éve ráfeküdtünk ezekre a kicsit alternatív, kicsit melankolikus témákra, de az új dobos érkezésével úgy alakult, hogy az új számok már populárisabbak. Ez persze nem azt jelenti, hogy felhívtuk a zenéket, mert a tartalma ugyanaz maradt, csak a szerkezete vált populárisabbá. Nagyon kíváncsi vagyok, milyen lesz ezeknek az új daloknak a fogadtatása. A korábbi demónk a nagy kiadók közül többnek is tetszett, de azt választották, hogy nekik már sajnos van ilyen stílusú zenekaruk, a Quimby vagy az Üllői Úti Fák stb.

Mi jut eszedbe és mi a véleményed a következő zenekarokról? PU.F., KFT, Kispál és a Borzi!

Értem mire gondolsz! Éreztek már hozzánk ilyen visszajelzések, különösen a KFT-hez hasonlítottak bennünket. A KFT szerintem nagyon fontos zenekara volt a maga idejének, akik nem akármilyen szint vittek a magyar zenébe. Épp ezért én örülök, ha hozzájuk hasonlítanak bennünket, de mondták már ránk azt is, hogy olyan republikos vagy quimbysek vagyunk. Én azt veszem észre, hogy elég sok zenekarhoz hasonlítanak bennünket, ami azt jelenti, hogy egy elég jó ötvözetet sikerült összehoznunk. Akkor lennének szomorú, ha csak egy zenekarhoz hasonlítanának bennünket.

rakk

Jamiroquai

2001: Úr Odüsszeia

Jay Kay, a Jamiroquai vezetője már nemcsak egy nagyszájú fehér fiú, aki azt hiszi magáról, hogy ő Stevie Wonder, vagy egy ökológiai evangélista, aki szeret gyors autókat vezetni. Nem is csak a nagy kalapjairól szól a történet, sokkal inkább bűnös zenéjéről. A Jamiroquai talán a brit könnyűzene egyetlen olyan képviselője, mely nem próbálja túllihegni azt,

amit csinál - Jason Kay valamennyi kellelkel rendelkezik ahhoz, hogy mindenemű hangoskodás és feltűnősködés nélkül is tovább lendíthesse csapatának karrierjét.

A Jamiroquai lényegében az angol kultúra egy hirtelen balesete. Tízéves, funk galaxison keresztüli Odüsszeiájuk mégis eredményezett néhány látványos statisztikát. Négy albumuk jelent meg Jay Kay 1992-es, a londoni acid jazz alvilágából való felbukkanása óta, ezekből összesen tizenhatmillió példányt vásároltak meg (csak két legutóbbi anyagukból, a '96-os "Travelling Without Moving"-ből és a '99-es "Synkronized"-ből több mint tizenegymilliót). **"Számomra az az eredmény, amikor látom, hogy az emberek ott állnak előttem, és jól érzik magukat. Illetve tudni, hogy egy jó albumot tartanak a kezükben, amit annyira élveznek, amennyire csak tudnak."** Márpedig ez nem esik nehezünkre a Jamiroquai muzsikája kapcsán, hiszen vallás, ökológia, space, funk: ez mind együtt megvan a társulat csillagközi diszkójában. A retro korszak virágzásának kellős közepén a Jamiroquai pezsgő diszkóval vegyíti ügyes funkját, helyet szorítanak a sima jazznek, a letisztult klubzenének, a soulnak, de még az R'n'B-nek is. A Bee Gees mágiikus kellelkei olvadnak egybe a boogie-s ritmusokkal, s nem utolsósorban a diszkós Studio 54 varázslatos világával. Mindez vonatkozik a laza társaság szeptember 3-án érkező ötödik albumára, a "2001: A Funk Odyssey"-re is, mely egyértelműen bebizonyítja, hogy lelkükben gazdag muzsikájuk nem ismer nyelvi, kulturális, vagy földrajzi határokat. Jellegetes stílusuk a szövegekben és zenéjükben ezúttal is tetten érhető, méghozzá minden eddigénél markánsabban, összeszedettebben. Számaik feltartóztathatatlannal áradnak a hallgató agyába, miközben új területeket próbálnak meghódítani. A Jamiroquai lényege továbbra is: nagyszerű dalmvilág, gondolatébresztő, a mai világról szóló szövegekkel. Magyarul: az a nagy átlátszó retro feeling, tükörgömbökkel, poliészterrel, Isaac Hayes ragadós stílusában.

Az "A Funk Odyssey" jól működik. Regenerálzza a Jamiroquai funk gépezetét - persze jelképesen. **"Jól érzem magam ettől az albumtól, jól érzem magam tőle, jól érzem!"** - skandálja a kalapos frontember boldogan. Megteheti, minden oka megvan rá, hiszen megelőzte a korát, a Daft Punkot vagy a Basement Jaxx-et egyaránt, és mindeközben nem szaladt el vele a ló. **"Az embereknek emlékezniük kell arra, hogy ugyanaz vagyok én is, csak egy emberi lény, és egyikünk sem tökéletes. Már felnőttem, de a szívemben még gyerek vagyok. Néhányan nagyon gyorsan nőnek fel, mások igazán lassan, de minden, amit egy dalban leírok, azt úgy is gondolom, és az életről szóló alapvető teóriám kap helyet benne. Tehát amit csinálók, az nem fáj senkinek. Csak abban reménykedem, hogy a számaim hatására az emberek azt mondják majd, 'Szeretem ezt a dalt... boogie-zni akarok rá, szeretem, amit itt énekel, mert pont ez történt velem tegnap.'"** Másrészt az "A Funk Odyssey"-n első alkalommal kapott komoly szerepet az újszerű programozás, a

samplezés, amolyan robot-funkos jegyet kölcsönözve a CD tartalmának. Ráadásul a saját maguk által kevert, és Jay Buckinghamshire-i stúdiójában felvett alkotáson egy új gitáros is bemutatkozik, bizonyos Rob Harris, aki több számban is közreműködött társszerzőként. **"Egy nagy móka volt az egész stúdiózás, és nekem tetszik a végeredmény: előbbre mozdultunk vele"** - elégedettkedett Jason.

A repertoár teljességgel kimeríthetetlen, kezdve a Quincey Jones-os hatású, funkos "Little L"-el, vagy a jókedvű "Peels So Good"-dal (egy új diszkó klasszikus), egészen a danceflooros rezgésű "You Give Me Something"-ig. Balladáik sorát a "Picture Of My Life" vallomásával, valamint a szép, meditatív, latinos "Corner Of The Earth"-szel gyarapítják, melyek egyébként karrierjük csúcspontjait képezik. **"Azt hiszem, hogy a 'Corner Of The Earth' egy sarkalatos pont. Azt összegzi, hogy valójában hol is tart az életem, és azokhoz szól, akik egy olyan helyen vagy ponton vannak, ahol boldogok. Ez valahol egy spirituális darab, igazán elégedett vagyok vele. A 'You Give Me Something' és a 'Little L' is óriásiak egy olyan együttesnek, mint mi, mert egyszerűek és azonnal a lényegre térnek - egyfajta himnikussággal. A 'Picture Of My Life' pedig azt adja vissza, hogy hogyan is éreztem a születésekor. Őszintén szólva sírtam, amikor a sorait írtam, mert annyira szívőből jött, és azóta is mindig sírásra készítem."**

Az új album első kislemeze, a J-funkos "Little L" tehát augusztus 13-án került forgalomba (ennek apropójából egy kis speciális Little L játékot is kihoztak a www.jamiroquai.com-on). A CD-n a címadó tétel rádiós változatán kívül szerepelt a Wounded Buffalo-, a Bob Sinclair-, illetve a Boris Dlugosch-féle remixe, valamint a multimédiás részen maga a videóklip is, dalszövegek, illetve az anyag négy dalának harminc másodperces audió klipjének társaságában.

- Ássunk le egy kicsit a dolgok mélyére! Miről álmodtál ténédzserként?

Jay Kay: - Arról, hogy a színpadon állok. Aztán ott is találtam magam. Ma már viszont az élet választja meg a rendeltetésedet, és te követed azt.

- Ezek szerint beteljesítetted az álmodat?

J.K.: - Igen, de igazság szerint ez maga volt a pokol. A zenei biznissz egy nagy hülyeség. A sok riporter között rengeteg szar ember van, de kétségtelenül ez egy szükséges rossz. Ma már csak annyi az álom, hogy zenélhessek, legyen egy szép családom, és hogy itt élhessek vidéken, ülhessek a barátaimmal egy fa alatt, olivát ehessenek, bort ihassak, legyen egy csomó állatom, és gondoskodhassak a családomról. Ez az álom.

Szigetelés 2001

Az idei kilencedik alkalommal rendezett Szigetet bizony szinte felfedező módjára kellett bejárnom először, mert bár nem vagyok "első bálózó" ezen a földdarabon, de több át-szervezésre került sor. Színpadok cseréltek helyet, vagy kerültek idebb-odább, stb. És jó néhány új hely is kialakult. Pl. a politikai felhangoktól sem mentes, előzetes csétepatét előre megélt Magic Mirror Sátor, ami bizony nem sátor, hanem fából, katedrálüvegből, meg miegyéből készült kis palota. Az ülések piros plüssel bevontan, mint az elit klubokban. A vitát kavarázó programokon kívül mindennap este 7-től fél éjfélig "pianobár" volt meghirdetve, amiből techno disco parti lett. Egy DJ keverte, mixelte a lemezeket. Na, de ne ragadjunk le itt!

A Nagyszínpadon **The King**, a Király művészneven nyomulós író Elvis-imitátor kezdett. A belfasti fickó a barksó memphis-i Király stílusában, adott elő olyan nótákat is, amit az igazi soha. Érdekes volt meghallgatni Jaggerék "Sympathy For The Devil"-jét, Jim Morrison "L.A. Woman"-jét vagy akár a Zep "Whole Lotta Love"-jét Elvis Presley énekhangján. Az utóbbiba beszötte a "Mystery Train"-t, amit, pályája elején elénekelt a Király is. A teljesség igénye nélkül volt még AC/DC, Bob Marley, meg eredeti Elvis is - persze mind az említett stílusban. Rendben volt minden, a zenekar is dübörgött rendesen, rockosan, de negyedóra után untam a produkciót.

Bevallom, az idei Szigeten kevés műsort néztem végig a Nagyszínpadnál. Inkább más helyszíneken serteperéltem. De a vasárnapi **Leningrad Cowboys**-ra, bár kezdők voltak, kiértem. Nyomták a csávók meg a csajszyk a rock-and-rollt, meg mindent, ami jött. A ruházatuk eszbontó, vagy inkább bohóc jellegű volt, a hárijuk a szokott. A két táncos csajszy királynő, ahogy egy showmúsortba kell. Mentek a nóták: Moscaw (Wanderland-től), Blue Moon, Black Night (Deep Purple) - azt hittem folytatják a szívárvány színeit - ötletem lett volna: Red House, White Room, Green Green Grass of Home. Ha ez utóbbi nem is, de Delilah (Tom Jones), Eloise (Barry Ryan) - a női nevek itt abbahagyva, aztán volt még Rammstein, Metallica, Billy Idol, Deep Purple-Led Zep egyveleg, etc. Vas Zoli barátom mondta volna: "volt ott minden, csak jó félszem".

Blues Színpadon a belgrádi **Rawhide** kezdett. Jovan Ilic szájharmonikás/énekes csapata csillagos östöt nyújtott chicagói bluesból, rockabilly felé hajló bugiból. Sajna ezt a bulit Vazul keverte (lehet, hogy nem úgy hívták, de olyan volt, mintha annak leszámítottja lenne), hiába szóló szőpreményű gitáros barátom, hogy a szólógitarost kéne előbbre tolni, nem a ritmust pengetőt... Belecsaptak ők is a "Mystery Train"-be, Jovan olyat fúj, hogy...! Ezt csak a "Mellow Down Easy" szólójával überelte.

Az esztergomi **Tűzkerék XT** megint újabb felállásban jött elő. "Medve" elhagyta őket, írhatnám: kimászott a "Tűzkerék-barlangból". A régi énekes, új szólógitáros Anda Bálint lett az új énekes. A blues rajongók megbotránkoztatására egy dobszólvál kezdődő Ramones számmal (Hey Ho Let's Go) indítottak. Tóth Tamás basszeros konferált és csak két saját nótát (Csontváz blues, Lövedék) vezettek elő, a többi Hendrix és Radics Béla műsorából varázslódott elő. Jó volt a buli, kár hogy leküldték őket a színpadról,

mert lejárt az idejük. A Szlovákiából érkezett **Bluesweiser** együttesből nem sokat hallottam, de konstataáltam, hogy nagyon precíz, pontosak. Bár az énekes nagyon tótul énekel angolul, de ettől függetlenül bőven beférnének a hazai élvonalba.

Takáts Tamás Dirty Blues Band-je nagyon profin odatette a műsort. Meg ne kövessetek, de állítom, amióta kevesebbet játszanak, azóta jobbak! Az Úfót a közönség énekelte, - mit mondjak? - ilyen jól, szinte hibátlanul éneklő amatőr kórust hazai rock- vagy blueskoncerten nem hallottam. Zakatolt a vonat, pocsolóba lépett Tamás és végül megölte a vágy, Ötös.

Tamásék után a kétség nélkül nemzetközileg legjobban elismert hazai blues csapat, a békéscsabai **Blues Fools** következett három fűvással és billentyűssel kiegészülve. Szuper módon nyomták legújabb CD-jük anyagát, de a publikum harmadára-negyedére fogyatkozott. Múltatlan volt ez a bandával szemben, akik szívüket-lelküket is odarakták. A "bolondok" angolul énekelnek és az előttük fellépett két népszerű és magyarul daloló fővárosi csapat után csak erre az érdeklenségre számíthattak. (Belebukott már hazai vízeken ebbe a ma már kultikusnak számító Palermo Boogie Gang is.) Remélem, nem keseríti el őket a "hazai pálya", mert érzésem szerint külföldön jobban értékeli őket.

Itt aztán rögtön ellentmondásba is kevered(het)ek. A következő (harmadik) nap jött a **Boom Boom** angol nyelvű "nótákkal". Zúztak rendesen Tatraiék, a sátorba nem lehetett beférni, ment az örület rendesen. Nyomták az Intergalaktikus meghello száma-it, meg a bevált külföldiket. Come Together a Beatlestől (vajh, mit szólna Macca, ha meghallaná Szapi basszus szólóját?), Robben Fordtól a Rugged Road, a ráadásban egy Hendrix, a Little Wing. A tömeg őrjöngött, mikor abbahagyták, de ez a fesztiválók átka, a többi zenekarnak is kell műsoridő és hely a játékra. A német **Cypress Groove** nagyon rendes akusztikus bluest tett oda, precízek voltak, mint a népiúktól megszokott.

A **Stevie Ray Vaughan Emlékzenekar** a Blues Condition nevű zenekarra épült, melynek gitárosa Várnai Dániel nagyon tehetséges húrnyűvő. Később csatlakozott a pécsi Katona Tomi (már 16 éves!) és René Lacko Szlovákiából. Nagyon jó bulit nyomtak, vette ezt is a nép. Nagy meglepetés volt a **Blues B.R. Others** produkció. A szegedi Ramblin' Blues trió és a Blues Bell zenekar tagjaiból, valamint jazzisták-ból álló formáció a kultuszfilmé vált Blues Brothers témára hajazott - jól. Volt is sikerük, nem akarta a közönség elengedni őket, de hát az idő... A prágai **Zaha** a közönség tüntetése közben lépett színpadra. Funky zenéjükkel levették a "zsúrit" a lábáról, a műsorba berakva néhány bluest a Who Do You Love-val, meg a rockos American Woman-nel.

Guano Apes

Az eredeti tervek szerint az utolsó előtti nap Bob Marley egykori kísérőzenekara, (a) The Wailers lépett volna a Sziget Nagyszínpadára. Mivel azonban a veterán zenészekből álló falka a fesztivál kezdete előtt egy héttel visszamondta valamennyi európai koncertjét, a szervezők a Guano Apes-hez fordultak segítségért. A német csapat szívesen jött hozzánk újra, hiszen eledig csak pozitív tapasztalatokat szereztek fővárosunkban. A fülldel délutánon készségesen válaszoltak az újságírók kérdéseire, ennek szerkesztett változatát tesszük most közzé.

- Mivel foglalkoztok mostanában?

Sandra Nasic: Az aktuális turnénk végén járunk, bár adunk még pár koncertet otthon, németországban, aztán nekiállunk számokat írni az új lemezünkhöz.

- Mi volt a legfurcsább hely, ahol valaha megfordultatok?
Henning Rümenapp: Sokan kérdezik ezt tőlünk, de igazából nem lehet ezekre a kérdésekre egyértelműen válaszolni, hiszen minden hely más.

S.: A legfurcsább hely a turnébuszunk. (Nevetés...)

- Harmadszor vagytok a hazánkban. Tervezték önálló fellépést is a közeli jövőben Budapestesten?

H.: Reméljük, hogy a következő lemezünkkel nemzetközi körútra indulhatunk, és akkor el jövőnk ide is újra.

- Hogy áll a következő lemez?

Török Ádám és a Mini műsora szokás szerint a Hívj feltől a Call Me-ig terjedt, benne a Tabán 2000, a Kell a barátság, a Vissza a városba, a Kereszteslovag... A nép meg "ette", együtt énekelte. A színpad mögött kérdezte is tőlem a következő olasz banda frontembere, Michele Sponza, hogy mennyire népszerű ez a csapat, és hogy hívják azt a kopasz énekes-flótást? Ádíék annak rendje-módja szerint learatták a sikert, és utána már közel sem annyian jöttek vissza meghallgatni a trieszti illetőségű **B.L.U.E.S. Etceterát**. Hibáztak, akik kihagyták. A tenor és bariton szaxissal kiálló csapat két, az angol The Blues Band által is nyomott nótával startolt (Talk To Me, No Not Me), majd saját dalokba fogtak, melyek színvonalja nem volt cseppet sem gyengébb a "nagyokénál". Nagyon tetszett az a New Orleans-iasra vett nóta, amelyben a dobos és a basszeros hullámos fémlapot (= washboard) vett a nyakába és sörnýtókkal verték rajta a ritmust, a dob mögé a tenoros ült, a baritonszaxis a basszusgítárt vette a nyakába. Sponza mester meg olyat kottogtatott gitárjával a szám végén, hogy csupa ütőhangszer hallatszott. A végére hagyta Billy Boy Arnold chicagói herflis dalát, az I Ain't Got You-t, melynek számtalan feldolgozását hallottam már John Mayalltól a Yardbirdsig, de herfli nélkül még sosem.

Az évek óta nem koncertező **Sonia és a sápadtarcúak** is előkerültek. A csaknem egy évtizede hazánkban élő perui Sonia Zambrano előzetesen elmondta, hogy nagyon izgul, mert régen lépett fel, és ennyi ember előtt fellépni... Visszaemlékeztem egy olyan Szigetre, amikor "nagyszínpadosak" voltak és "ellopták a bulit" éppen Bill papa ellenében! De ebben a szakmában napról-napra kell bizonyítani, nem lehet a múltból megélni. (Bár van, akinek egészen jól sikerül!) A sátor "népszerűsége" erősen lecsökkent, amikor a "sápadtarcúak" Galambos Ernő gitárossal az élen belesaptak a zenébe. Sonia nem tűnt elfogódottnak. Egy saját spanyol nyelvű nótával indítottak, amelynek címét emlékeim mélyéből nem bírtam előbányászni, de megígértem magamnak, hogy ha kipihenem magam, előveszem az utolsó Sonia CD-t... Jött még Janis Joplin (Piece of My Heart), meg megint egy spanyol nyelvű darab. Utolsó napon jártunk és ekkor tört rám olyan fáradtság, hogy azt mondtam: nekem itt a vég.

Gorilla

De nemcsak ebből a helyszínből állt a Sziget! A harmadik napon rockabilly díli volt a Wanted Színpadon. A főfok minimum 40 volt, a színpadon meg több. A publikum sem erőltette a rokizást. A hatvani **Rockin' Rock Cats** zömében klasszikusoktól idézett, de keményebben nyomták, mint az ősök. Gyanta verte a dobokat és vokálozott, Laca böngözött és énekelte, Pepax gitározott és énekelte. Azzal, hogy két szó-lóénekhang szerepel, változatosak. Bedobtak néhány saját számot is magyarul: Rockabilly nagyfater, Rockabilly mama, Ígyál (ez amolyan dárídós, mulatós rockabilly) meg a Mary Ann, amely nem tévesztendő össze Ray Charles egykori számával, mer' az alcíme Mér' ilyen?

A világszerte nagyszínpadon **Jimmy Bosch** harsonás Puerto Rico-inak kikiáltott zenekara baromí jó salsa zenét játszott. Ez a zene a boldogság hormonokat szabadított fel, nemcsak bennem, hanem mindenkiben, aki ott állt.

A harmadik napon itt **Habib Koite & Bamada** jött. A színpadmester "koát"-ként ejtette a Főnök nevit, a zenésztárs a buli végén "koet"-nek. A mali énekmondók mai megszemélyesítője által előadott dalok zömében az emberi szív ritmusában játszódtak, így nagyon szívhez szóltak. Lazán feküdtem a hátamon, bámultam a kék eget, ahogy sötétedik befelé... Aztán totál besűrűsödött a színpad előtti tér. Jött **Omara Portuondo**, a Buena Vista Social Club idős sztárnője. A hetven felé járó hölgy bemutatkozásul derék magasságig emelte egyik lábát, de ne örüljete! - nadrág volt rajta. Hatalmas elánal vetette be magát, nyomta azt, amit várt a tömeg. Nekem ez a zene valahogy a régi tánczenét juttatja eszembe (az is!), amit száműzött a beat-, ill. a rock. Most meg világszene címkével benyalja a nép. Kajáltam én is, de aztán egyszer csak félhangerő, majd Omara mama a capella énekelte. Áramszünet. Az áram előkerültevel amerikai slágerzenevel folytatták, persze kubaiasan...

Totó La Momposina énekesnő és kolumbiai zenészeinek műsorát hat dobos, ütős kísérte az elején. Tiszta, autentikus forrásból kaptuk a kolumbiai falvak indián-afrikai-spanyol eredetű ritmusait, táncait, dalait. Később böngössel, spanyol gitárossal és trombitással meg fanfárossal bővült a csapat. Előkerült indián furulya is, valamelyik ütős szintén gitárra váltott. A hölgy - akit mellesleg Peter Gabriel fedezett fel a nagyközönségnek - csodálatos hangjával kápráztatta el hallójáratunkat.

NNP /összes Sziget fotó: Dávid Zsolt

Habib Koite

- Takarékon

S.: Egy fél új nótánk van. Annyi biztos, hogy erre a lemezre több időt szeretnénk szánni, mint az ezt megelőzőre. A második albumunknál nagyon gyorsan mentek a dolgok.

H.: Remélem, a jövő év második felében megjelenik.

- Milyen hatások érezhetőek a zenétekben?

S.: Próbáljuk a bennünket érő zenei hatások nagy részét kihagyni a zenénkben. Szerintem ez az egyik legfontosabb döntés, amit egy zenésznek meg kell hoznia, hiszen nagyon könnyű a többieket másolni. Mi a saját stílusunkat hozzuk, és nagyon remélem, hogy amikor valaki meghallgatja az egyik számunkat, azt fogja mondani: "Igen, ez egy Guano Apes-szám" - legalábbis erre számítunk. Nyilván minket is érnek hatások, hiszen nagyon sokféle zenét hallgatunk. A zene a szenvedélyem, nem foghatom be a fületem.

- Mit gondoltok a mai zenékről?

S.: Sok jó zenekar van, de úgy érzem,

hogy egyre problémásabb ez az új metáldívat. Az emberek egyszerűen nem akarnak több új metált hallgatni. A népszerű műfajokkal mindig az a probléma, hogy a slágerlistás bandák mellett számtalan olyan zenekar van, ami megpróbálja azokat másolni. Az embereket egyszerűen túlterhelte ezzel a stílussal, úgyhogy nagyon jó, hogy most leállunk egy időre.

H.: Szerintem egy irányba fejlődő zenei vonalról beszélhetünk. Mostanában mindenki még agresszívebb, még keményebb próbál lenni. Nos, szerintünk nem így működnek a dolgok. A Guano Apes minden száma egyedí, nem úgy csinálunk lemezt, hogy "Na, ez legyen még agresszívebb, mint az előző".

- Melyik lemez a kedvencetek az idén?

S.: A Tool új anyaga zseniális, azt sűrűn döngetem.

-norbitam

Szigetelés 2001

Nem minden tetszett, naná! A Nagyszínpad szerintem úgy volt szar, ahogyan volt. (Egyetlen egyszer, a **Noir Désir** miatt toltam oda a képem. A vasárnap éjszakai embertömeg viszont kétségkívül a szervezőket igazolja.) Ennek ellenére azt mondom, hogy ez a Sziget volt a csúcs a kilenc közül! Imponáló volt a választék! Volt, ami nagyon bejött, volt, ami kevésbé, ahogyan az lenni szokott. Íme a Sziget-naplóm, a teljesség igénye nélkül!

A Szigetre való bejutás körülményeit nem ragoznám. Lényeg, hogy sikerült beesnem a sátorajtón az **MZ/X** első száma közben. Az volt a benyomásom, hogy a szolnoki tehetségszűrt siker csapat hőségre ágyul anyagból készült. (10-kor már 34 fok volt, el lehet képzelni, hogy délután ötre is maradt még belőle.) A szokásosnál kevésbé volt intenzív a színpadi mozgás, acélos a muzsika, és a hőség (vagy a keverőpult felelőse) mintha a gitárt is "lehangolta" volna. Ezzel szemben az új számok (színpadonként tekintve akár csak a régié) a zenekar kifogyhatatlannak tűnő alkotó energiájáról tanúsítottak. Feltűnt továbbá, hogy a perkás, Sassa végig a színen maradt. Úgy fest, végérvényesen beépült a zenekarba, mint Kőműves Kelemenné Déva várába. Hozzátette a maga részét ahhoz a sokszínű, ütős, modern, egyéni és összetett zenéhez, értelmes szövegekhez, amely, mint kiderült, sok volt az egyik patinás magyar lemezársaságnak. Megrekedtek a tárgyalások, és innentől kezdve tényleg nincs tovább. Ijesztő belegondolni, hogy ki fog itt lemezszerződést kapni, ha nem az MZ/X? El is húztam a Világzenei Színpadhoz.

A Puerto Rico-i származású amerikai harsonás, **Jimmy Bosch** tíztagú társulatát hallgatva végül sikerült a salsa ritmusaihoz feloldódni. Hogy milyen a salsa? Aki még nem hallotta, annak azt tudnám mondani, hogy vedd ki Santana ütős szekcióját, tégy hozzá kubai típusú zenéket, és majdnem kész is. Azt a kis pluszt megmagyarázni amúgy sem lehet, azt érezni kell! (A komolyabb versenyzőknek Marton László Távolodó új könyvének vonatkozó bekezdéseit ajánlanám.) Ami azt illeti, a Tankosapda elvitte a népet rendszeresen Boschék elől. Igazi fesztivál-hangulat nem nagyon alakult ki, és ez isten bizony nem az amerikaiakon múlott!

És eljött az idő, amikor négyfelé kellett volna szakadnom! A Világzenén startolt Boban Markovic, a (nagyon is létjogosult) Metal Hammer színpadon a Hammerfall. Kezdett a Pop Iván, továbbá fél óra csúszással Tony Lakatos. Időmet és energiámat az utóbbi kettő között próbáltam megosztani.

Szóval, **Pop Iván**. Tökéletes. Lehetetlenkedés. Utóbbi kettő kezdés helyett. Aztán nagy nehezen mégis beindultak, és el is szálltak időnként. Pedig kiváló zenészek, ám a fegyelem nem az erősségük. Egy jó stúdiólemezt bizonyára ki tudnának préselni magukból, ha akadna hozzá kiadó. Kérdés azonban, mennyire gondolják komolyan ezt az egészet? Tény, hogy ez a free folk-rock buli már nem ütött akkorát, mint tavaly ilyenkor. Legálábbis a műsor bő első felében, mert a többitől elment a kedvem valahogy.

A mindig megbízható németországi magyar szaxis, **Tony Lakatos** ezúttal a fiatal zongorista, Oláh "Cumó" Árpád triójába szállt be dzsemelni. A "csendes ülős" dzsessz-sátorban elsősorban sztemderdekent nyomtak, Tóni irányításával. A műsor vége felé előkerült a sztárvendég, a szintén Németországban élő, egyéni világot teremtő gitáros, Snétberger Ferenc. Mit mondjak, élmény volt őket együtt hallgatni: ritkán fordulnak így elő erefelé. Pedig rájuk külön-külön is bármikor vevő lennék...

Még mindig a Sziget első napja. A **N.O.M.**-ről azt hallottam, hogy megszűntek létezni. Nos, akinek a halálhírét költik, ugye... Oroszországban mit lehessen tudni, lehet az igaz is (ez most vicc akart lenni)! A lényeg, hogy a N.O.M. újra jött, láttuk, győzött! De még hogy? Megőrizve az alter-rockot és a nemzeti jellegét, továbbfejlesztve azokat groove-okkal, táncolható ritmusokkal, a XXI. század kívánalmait szerint! A Bahiánál évekkel ez előtt kiadott kaziról csupán két számot játszottak, az újak viszont majd' mind állapotok! Az orosz medvék elszabadultak! A tajga szele végigsöpört a Szigeten.

Az első napom oroszokkal ért véget, a második örömmel kezdődött. A Magyarországon élő tangóharmonikás **David Yengibarjan** délután háromkor lépett fel a triójával. A hangszeréről rögvést a dzsessz-tangóharmonika király, Tabányi Mihály neve ugrik be. Yengibarjan azonban nem Tabányi (nem király, de varázsló), ahogyan a tangó sem dzsessz. Játék közben David arcáról nem olvasható le érzélem. A belső tűz, a szenvedély az ujjai alatt, a zenéjében összpontosul, maximális hatásfokkal. Nem mintha a bőgős srác rossz lenne, de segítők közül a gitáros, az elmélyült, visszafogott Juhász Gábort emelném ki. (Később, a két énekessel felálló Balázs Elemér Groupban ugyanő parádés főszerepet kapott.) Az előadás egyetlen negatívuma a szomszéd színpadról beszűrődő hangpróba zaja volt. Elmondanám, hogy az örmény-magyar Piazzola-tangó revival újra és újra átélhető, hiszen a triónak nemrégiben jelent meg lemeze. (Feltéve, ha sikerül beszerezni, mert az eddig még nekünk sem jött össze.)

A szegedi és makói illetőségű **The Garde** "újra felfedezését" szintén tehetségszűrt versenyek eredményezték. Ezúttal is akkora elánal vetették magukat a küzdelembe, "Mint az Isten" (mindjárt az első számuk címét kölcsönvéve). "El" egy picit két nótá mülva tört a lendület, amikor az énekes-gitáros Botos Tibor hangszerének egyik húrja elszakadt, és jó néhány percre volt kénytelen elhagyni társait. (Ez egyszer felejtették otthon a tartalék gitárt, és mikor dolgozott Murphy, ha nem ilyenkor?) Szegény Dula Sanci, kisése egyedül érezte magát ekkor a színpadon. Később azonban helyreállt a rend, és újra kiteljesedett Dula gitárjátéka, amely az utolsó demón - a dalok hangulatához alkalmazkodva - kissé visszafogott volt. Amíg az idejükbe telt, sorra vették elő különös szépségű számaikat, újakat is. Hallgatva őket, különösen elsomorító az alter rock hazai pozíció vesztese. Meggyőződéseim, ha Budapestre születtek volna, valamikor körben már rég kultikus zenekar lennének. Nagyon kellene egy lemez!...

"Nem minden arany, ami világszene" - facsartam ki a mondást a Baaba Maal helyére beugró gambiai csapat, az **Ifang Bondi** produkciója hallatán. Hiába teljesített jól a két ütős, a gitárosok és az énekesek, amikor a szintis idegesítően gagyi témái rendre agyoncsapták az egészet. Többet vártam tőlük, ennyire tellett. Van ilyen.

Sziámi volt fuvolistája, Kardos "Bozi" Endre vezényelte a magyar-amerikai kooperáció, az ír, magyar és finn zenék feldolgozására specializálódott dunántúli zenekar, a **Hétrét** műsorát. Bozi nagy mókamester, nem csak a színpadon, hanem azon kívül is. A jókedv garantált, mindenkire átragad. Ráadásul, a szólóénekesi szerepkört betöltő Boa Veronikának gyönyörű hangja van, és a zenei csemegék soráról még nem beszéltem. Enyhén szólva pikáns az ír kocsmadal női előadásban, ám Bozi szerint van némi összefüggés Magyarországon a hölgyek és a pia között. Ahogyan az ír és a magyar népzene között is. Bizonyosság rá a "Hej páva" - szintisza ír hangszerelésben! Szintén nem volt hétköznapi, amikor a dán származású alaszka srác egy lendületes "Lord of Dance"-re zendített - magyarul! (A Hétrét a későbbiek során egy magyarországi ír táncszínház "házi" zenekaraként lesz látható és hallható). Ráadásulnak egy folk-rapet hoztak! Ilyet sem hallottam még, úgyhogy rapesett a lelkem az örömtől.

Jó volt viszontlátni a **Plastic O Harát**. Ezúttal is a Pesti Est Színpad szolid, de stabil közönsége elé léptek. A magyar instrumentális dzsessz-rock bigband gyakorlatilag semmit nem változott. A játékkukat továbbra is "keresztzemes öltésekkel", poliritmizálva díszítik, amely már-már a védjegyüként is elképvelhető. A viszonylag kevés szóval mindegyike ilyen aláfestés mellett hangzott fel. Az egyén relatíve háttérbe szorul náluk, ellenben jól érzékelhető, hogy igazi csapatmunka folyik a színpadon. Amikor egy jól képzett mini big band szabadon garázdálkodik a ritmusokkal, abból csakis jó sültet ki, elhitegetik!

MORCHEEBA

Hangulatvarázslók

A hazai és a külföldi média fokozott érdeklődése mellett érkezett a légkondicionálótól mentes, fülledt sajtósátorba a bristoli triophoptrió, a **Morcheeba**. A lengén, de elegánsan öltözött zenészek az angol humort sem nélkülözve válaszoltak a tikkadt firkászok kérdéseire, ennek kivonatolt változatát tárjuk most a nagyközönség elé.

A Banán Jazz Színpad nézőtere zsúfolásig telt a cseh fuvola-lovag, **Jiri Stivín** együttese kedvéért. Stivín papa nagyjából hasonló korú társakat (ötveneseket) hozott magával, és az elmaradhatatlan, jellegzetes fejfödjét sem felejtette otthon, nem beszélve a jófajta, fúziós dzsessz-rockjáról. A magyar film számára sem ismeretlen muzsikus (a "Városbújócská"-ban együtt szerepelt az Európa Kiadóval) ezúttal is kamatoztatta színészi képességeit: bohócodott egy jó sort a számok között. Aztán, az "Autumn Leavers"-t például parádés szóólával abszolválta, egyébként tökéletes hangosítás mellett. Ha valakinek kétségei támadtak volna afelől, hogy mért adnak a nyugati lemezbörzéken csilágászati összegeket egyes, a szocialista érában készült dzsesszlemezekért, ez a koncert meggyőzhet!

És most, ugorjunk előre az időben, egy pillanatra! A **Vágtázó Halottkémek** Sziget-koncertje után néhány nappal találkoztam Lujóval, a zenekar volt gitárosával (aki jelenleg gőzerővel dolgozik a Világfa nevű zenekarában). Elárulta: amióta elhagyta a VHK-t, először sajnálta, hogy kimaradt a buliból. Mivel tudok hozzátenni: megértem őt! Számos tényszerű dolgot az VHK ellen, mégis maximálisan odatették magukat a fiúk. Hogy mit értek a mondat első felén? Azt például, hogy leszorultak a Nagyszínpadról, azzal az indokkal, hogy nem aranylemezesek. (Kérdezem: a Másfél vagy Hobo vajon az?) A másik: a basszusgitáros, Mestyán Ádám külföldi tanulmányi ösztöndíjat kapott, és ez volt az utolsó VHK-koncert, amelyen részt vett.

Korábban nem volt jellemző, de most furulyaszó vezette be a bulit. A hangszer az új gitáros, Both Miklós ragadta magához. Két vagy három új nótá ment le az elején, mintegy hangsúlyozva, hogy új VHK-t láthatunk és hallhatunk. Közben valami baromarc folyamatosan VHK-t pocskondiázó szövegeket küldözgetett az SMS-kivettőre, mintha teljesítménybérben fizették volna. Nem érdemelték meg a srácok! A hangtechnika sem hagyta cserben a csapatot, "csupán" a hangerőt kellett levenni a polgármesteri ultimátumnak megfelelően. (Cenzorok pedig nincsenek, ugye?!). Végre összeért, összecsiszolódott az új felállítás, amelyben Vécsi is szépen helytállt. A görögös témájú új szám, a "Játszd el" ugyanúgy bepörgette a közönséget, mint a húzóssabb régiék. A gond ott kezdődik, hogy a folytatás mikéntje bizonytalan. A jövőkép a zenekar tagjai sem tisztá. Talán szeptemberben okosabbak leszünk. A magyar rock legnagyobb vesztesége lenne, ha feladnák, netán.

Régi svéd népballadák ízes, ropogós nyelven, és mai hangszerelésben - nagyjából így hangzik a **Garmarna** receptje. Koncertjük közben a keverőpultot támasztotta a világpolgár és világzenész Montanaro is. Sejtteni lehetett, hogy készül valami! És lón. Egzotikus hang (a Triakel volt énekesnőjé), borongós hangulat (hegedűszo), triphop ritmu-

sok (dob) a főbb hozzávalók. A két gitár vagy csupán "fűszer" gyanánt szolgált, vagy nem szerették őket a Sziget hangtechnikusai. A lány lecövekelte magát a mikrofon mögé vigyáz-állásban, és tévedésből sem moccan meg. (Szerencséjére nem csíptek a legyek.) Talán jelezni szeretne volna, hogy a buli inkább a szívnek és az agynak szól, és kevéssé a lábának. Fáradni is inkább az agy tud hamarabb: valljuk meg, másfél óra tömény egy kicsit a Garmarnából. Pedig a hegedűs néha tekerőlantra váltott (ki gondolná, hogy a tekerőlanton vadulni is lehet?), a "Vedergallingen"-ben pedig free-folk hegedűpárba hangzott fel. (A másik hegedűt ideiglenesen a gitáros ragadta magához.) És mégis.

Érdekes színfoltja volt a Szigetnek a román **Spitalul de Urgenta** fellépése. A szenciációnak kikialtott csapat akkora elánnal csapott a lecsóba, mintha igazolni akarták volna a megelőlegezett bizalmat. Másodpercekre, mintha a VHK-t hallottam volna. Aztán kibontakoztak a francia zenei hatások, és az ír punk-rockból is vettek át valamit. Előfordultak görögös motívumok. Az énekes úgy indított, mintha a balkáni Tom Waits-t hallanánk. Néhány szám múlva azonban a cigányzenei hatások mutattak kizárólagosságot. Előkerült a román zászló, majd a melltartóban pogózó román fiúk a színpadra dobálták a számukra felesleges ruhadarabot. (Kár, hogy a lányok nem követték a jó példát.) A zenekar akkor veszítette el előttem a hitelét, amikor a Kusturica-film, a "Macskajaj" főcím-dalába fogtak. Nem tettek hozzá semmit, és egyébként is mi közük hozzá, ki érti? Nyilvánvaló volt a szándék: most már nem bizonyítani, hanem az övéket szórakoztatni a maguk nyers, szelídíthetetlen módján, szempla, táncolható dalocskákkal. Később kiderült: sem magyar nyelvű sajtóanyagot, sem fotót, sem demót nem hoztak magukkal (pedig létezik CD-jük). Nos, talán ebben áll a Balkán bumfordi bája.

A végére hálásabb téma jutott. Kb. két hónapja kezdődött: megláttam egy CD-t a sok között. Belehallgattam, megtetszett, megvettem, aztán belezúgtam menthetetlenül, mint egy kamasz fiú. Ez volt az **Amorf Ördögök** "Betyár a Holdon" albuma, majd jött az első személyes találkozás velük, a Szigeten. Előtte a kétely: vajon, meg tudják-e csinálni élőben is, amit a lemezre vettek? Megtudták, nem is akárhogyan! Igen ám, de miéle zenéről van szó? Jó kérdés! Mondjuk így: a húszas, harmincas évek hangulata, mai csomagolásban. Olyan külön bejáratú álmvilágot talált ki magának a zenekar, amelyet az ébrenlét nem hogy megszakítana, hanem kiteljesít. A szövegek a giccs határáig merészkednek, ám egy pillanatra sem közelítek meg azt. Amellett akkora buli, mint a Sziget. A legnagyobb, Közép-Európában!

olasz

- Hogyan választottátok ki a kísérő zenészeket az élő fellépésekhez?

Paul Godfrey: Hallottál már a "Húzd meg a szamarat a farkánál" nevű játékról?

Ross Godfrey: A legtöbb, bennünket körülvevő zenészt az élőzenekarainktól nyúljuk le. Ha jól játszanak, megkérdezzük őket, nem akarnak-e átjönni hozzánk. Kábé ilyen egyszerűen szerzünk embereket. Mivel stúdióprojektként indultunk, egy darabig idegenkedtünk az élő zenéléstől, de napjainkban már egész jól megy, és nagyon szeretünk koncertezni.

- Mivel foglalkoztok mostanában?

Paul: Született egy fiam, van egy új házam, és egy új BMW-m is, ezekkel vagyok mostanában elfoglalva. (Nevetés...) Komolyra fordítva a szót, épp most fejeztem be egy válogatáslemez összeállítását, Morcheeba: Back To Mine By DMC a címe, és rajta lesznek a kedvenc számaink.

Ross: Egy éve faragjuk az új lemezünket, nagyjából félig készült el. Szerepel rajta többek között Slick Rick, a Face One, Kurt Wagman a Lamb Chopból, és teljesen más lesz, mint elődje, a Fragments of Freedom.

Paul: A következő anyagunk szövegvilága a személyes kapcsolatainkról szól. Válsárról, gyilkosságról. Akár házassági tanácsadást is indíthatnánk. (Nevetés...)

Ross: Zeneileg elődjénél érzelmesebb és sötétebb is lesz - ezt elég nehéz most megmondani. Ki fogunk próbálni kelet-európai húros hangszereket, és dél-amerikai gitárokat is. Tervbe van véve, hogy a vonósokat Prágában vesszük fel, már találkoztunk is pár cseh zenekarral, egyébként elegendő nem jártunk erre, most vagyunk Kelet-Európában másodszor vagy harmadszor.

- A legutolsó albummal már igencsak eltávolodtatok a csapat eredeti hangzásvilágától...

Ross: Tévedsz, éppen most találtunk önmagunkra. (Nevetés...) Eleinte valaki másét használtuk.

Paul: Őt fontért vettük egy olcsó kocsiban. (Nevetés...)

- Van olyan műfaj, amivel még nem kísérleteztetek, de szívesen kipróbálnátok?

Paul: Hogyne, a metál. Különösen a mai vonal. Nagy rajongója vagyok a Papa Roachnak, a Blink 182-nek, és jöhet bármi a Limp Bizkitől is. De a Crazy Town is bírom.

- Ki találta ki a tánclépéseiteket a Rome Wasn't Built in a Day klipjében?

Paul: Ross és az én ötletem alapján készült a videó. Tudod, tizenéves korunk óta táncolunk, nem idegen tőlünk a mozgás. Egyébként nem volt semmiféle koreográfia, csak lemásoltuk a Blues Brothers mozgását abból a jelenetből, amikor a Ray's Music Exchange, Ray Charles zenelöve előtt táncolnak. Ennyi történt semmi több.

- Melyek idén a kedvenc albumaitok?

Paul: A No Such Place Jim White-től.

Skye: Nixon a Lamb Choptól.

Ross: Manu Chao legutóbbi anyaga.

- Ismertek kortárs kelet-európai zenekarokat?

Ross: Újakat nem igazán, ellenben sok klasszikus, régi kelet-európai népzenet hallgatok. Az a nagy probléma ezekkel az együttesekkel, hogy nem nagyon jönnek át Angliába koncertezni. Gondolom, a nyelv is akadály lehet. Pedig én nagyon örülnék neki.

- Hogyan futottatok össze David Byrne-vel? Hat közös számotok is van Feelings című albumán.

Ross: Meghallgatta a lemezünket, megkeresett minket, és megkérdezte, hogy dolgoznánk-e együtt. Persze mi azonnal igent mondtunk, hiszen nagy rajongói vagyunk

a Talking Headsnek. Megtanultuk tőle, hogy hogyan kell különös hangulatot varázsolni a lemezeinkre.

- A Bounce és a Family Man filmekbe is bekerültek a számaik. Írtok filmzenét megrendelésre is?

Ross: Többnyire csak a kész albumainkról használnak számokat a filmekben. Tudod, nehéz a filmesekkel együttműködni, így azonban egyszerűbb.

- Skye, egykor magad tervezted a ruháidat, ma mi a helyzet?

Skye: Sajnos, a két gyermekem miatt nincs erre manapság időm. Alkalmanként a barátaimat szoktam megkérni, hogy csináljanak nekem ruhákat.

- Milyen szempontok alapján vásároltok LP-ket?

Paul: Mindenevők vagyunk, úgyhogy a lemezboltokba csak bemegyünk, és felvásároljuk a készletet, otthon pedig selejtezünk.

Ross: Vannak beépített embereink, akik mindig leadják nekünk a drótot, hogy mit érdemes beszerezünk. Egyébként a kiadás dátuma, és a borító dizájnya is lényeges, mivel többnyire a hetvenes évek terméséből mazzolászunk.

- Zenétek nyugodt, Ti magatok is azok vagytok, mi hoz ki benneteket a sodrotokból?

Paul: Két üveg vodka. (Nevetés...)

- Melyik a kedvenc rajzfilmfigurátok?

Paul: Bart Simpson apja, Homer.

- Jártatok már valami igazán különös helyen?

Ross: Sao Paulo volt a legfurcsább hely, ahol életbenem jártam.

-norbitam

Szigetelés 2001

Lovasi szösszenetek, avagy Kispál és a Borz koncert a Nagyszínpadon

Érkezésem napján, azaz csütörtökön számomra a legnagyobb attrakciót Kispálék nagyszínpadi produkciója jelentette. Bár a K's Choice megtekintésén is gondolkodtam, de a nagy meleg és az utazás fáradalmái (az Intercity-n nem működött a légkondí) a Sziget egyetlen hűsítőjének, a kicsike hideg vizes medencének a meglátogatására sarkallt. Kissé bele is feledkeztem a "hideglelésbe", így a koncerten elsőként felcsendülő Volume visszaöltözés közben, a sátramban ért, melyet jó érzéssel a popsátor mellett sikerült felállítani, így a Nagyszínpad is primán hallatszott.

Lovasi azzal indított, hogy bejelentette: az elején nosztalgikus számokat fognak játszani, amitől rossz előérzetem támadt, mert láttam már több ilyen nosztalgia jellegű koncertjüket, ami nekem igencsak nem jött be (és itt most nem az ún. csöndesülősekre gondolok). De aztán hozzátette, hogy csak a szövegek lesznek ilyenek. Mire a kezdőnótát befejezték, már sikerült bekeverednem a hangosítóállás jobb első sarkához, ami ki-sebbfajta tolakodás árán sikerült, hiszen az enyémen kívül még mintegy tizenöt-húsz ezer szalag izzasztotta gazdáját, a szigetelőt. (Erről jut eszembe, boltban ne vegyetek szigetelőszalagot, mert az hamisítvány! -)))

Szóval mire a színpadi megjelenést is megcsodálhattam, már következett is a Még egyszer a Velőrózsákról, majd a Kinn állok a ház előtt, mely Lovasi szerint a "modern idők

szerepeltetését" fogalmazza meg. Természetesen nem hiányozhattak a "latinus számok" sem, amelyekben Kispál megcsillogtathatta macsó gitárszólóit (Az emberek megértik, Jövőből jövő lövő). A Kicsi csillag, a Földtörténet és a Jelvény nélkül a kezdeteket idézték, és ekkor mellettem egy lány azt mondta: "de jó, hogy ilyeneket is játszanak!". Bizony jó volt, miként a hangulat is, és a kezdeti rossz előérzetemnek ekkor már nyoma sem volt, hiszen "remekül mentek a dolgok magukból kiindulva". (Ezt egy betű eltéréssel természetesen a Quimbytől idéztem, akiknek mellőzése miatt az itt eltöltött hat nap során mindvégig betöltetlen űr tátongott bennem). Aztán ismét egy velőrózsás blokk következett: a Vér és bél, a Kapcsolj le mindent - ez egyébként Lovasi elmondása alapján a "rosszul öltözött NDK turistáról és a rossz b***ásról szól" - illetve Az autóm és én, amiért Bandi kiosztotta magának az év basszusgitárosa címet. Majd következett a "családalapítás témája, a pozitív életérzés, ami a civil sátrakban megtalálható" a Legyen egy férfi... kezdetű dal tolmácsolásában (a pontos címe: ... ilyesmi).

Nem maradt el a tömegszórakoztatás más módja sem: Andrásunk kitalálta, hogy amikor ő azt kiabálja, hogy YEEEAHH, akkor senki ne örlödjön, mert ez lesz a média becsapása. Ám miután háromszori próbálkozása sem járt sikerrel - természetesen mindenki ordított, ahogy a torkán kifért - feladta és a következő kijelentéssel zárta a minishow-t: "még jó hogy nem mentem pedagógusnak". Ha valaki, akkor én igazán tudnék mesélni állítása helyességéről. A Zár az égbolt beiktatása után következtek a legnagyobb közönségkedvencek: Zsákmányállat, 0 óra 2 perc, Húsrágó hídvérő. Ezek a dalok még azokat is megmozgatták, akik eddig nyugodtabban szemlélték a dolgokat (azért olyan sok nem volt belőlük). A nagy tombolás után, hogy egy kis levegőhöz jussunk, Lovasi tovább folytatta az irodalmi estét és elmondta, hogy az övek egy "nagyszerű vokális zenekar - és "Kispál rendőr napszemüvegben valódi Axl Rose" - s ennek bizonyítására bele is fogtak a Fűtül a rigó / Seri seri lédi / Nem baj ha hull a hó / Csak vadász ne jöjjön szövegű szerzeménybe, amit szerintem sok magyar fiú- és lánycsapat megirigyelhetne.

Miután Kispál ezt előadta kretén szövegekben is, éppen belekezdtek volna a Tesis a világ című örökzöld vadhajtsaiba, amikor hatalmas csend támadt (pontban 20:40-kor). A mai napig sem tudom, hogy áramszünet volt-e, vagy túlterhelték a rendszert, minden-

Eagle-Eye Cherry az amerikai Európából

A többi sajtótájékoztatóhoz képest mintha kisebb lett volna az érdeklődés. Valószínűleg éppen a kevesebb résztvevő miatt a hangulat minden addiginál bensőségesebbre sikerült és a beszélgetésből a Sziget - általam vélt - legjobb sajtótájékoztatója kerekedett.

Milyen volt zenészcsaládban felnőni?

Eagle-Eye Cherry: Nagyjából olyan volt, mint most. Elég sokat utaztunk apámmal fesztiválokra, koncertekre. Éppen ezért a turnézás egyfajta hazatérést jelent számomra, mivel - miként ez a hely is - sokban emlékeztet gyerekkoromra, a mindennapos életünkre.

Hogyan befolyásolt téged édesapád zenéje?

Eagle-Eye: Természetesen neki köszönhetem a zene szeretetét, de a zenémre inkább csak közvetetten volt hatással. Sokszor beszélt a dalszerzés egyszerűségéről, gyakran mondogatta: "Ne legyen túl bonyolult, maradj az egyszerűségnél!". Ezt a receptet meg is tartottam, különösen az első lemeznél használtam. Egyszerre csak egy dalra koncentrálok, arra, hogy a szöveg és a dallam passzoljon. Minél többet zenélek, annál többször hallok apám hangját és egyre inkább rájövök, hogy mennyit is tanultam tőle.

Honnan származik a neved, Eagle-Eye (Sasszem)?

Eagle-Eye: (Nevet) Most elmondom mindenkinek, de remélem, nem kérdezik meg még egyszer. Apámtól kaptam ezt a nevet, aki éppen turnézott, amikor megszülettem és két nap múlva ért haza. Nézte ahogyan alszom, majd felkeltem, de csak az egyik szememet nyitottam ki, mire ő így szólt: "Eagle-Eye!".

Adódtak kellemetlenségeid a neveddel?

Eagle-Eye: Svédországban, ahol születtem, vannak bizonyos szabályok, de a szüleimnek valahogy sikerült bejegyeztetniük. Telefonos jegyrendeléssel azonban akadtak problémáim, mert azt hitték, viccelek. Úgy tizenkét éves lehettem, amikor elmentem egy könyvtárba New Yorkban. Kitértettem az űrlapokat, majd egyszer csak a könyvtáros nagyon mérgesen odahívott magához és elkezdett kiabálni velem: "Ez az Amerikai Egyesült Államok hivatalos dokumentuma! Ez nem vicc!". Szóval néha gondot okoz,

esetre pont a tetőpontján sikerült félbeszakítani a bulit, és emiatt gondolom, nemcsak bennem támadt hiányérzet. Bár András még próbálkozott a capella üzemmódban működni, de pár perc múlva ő is feladta, mivel az idő is egyre inkább kilenc felé járt. Azt azonban elmondhatom, hogy rég láttam már ilyen jó Kispál koncertet. Lovasival következő nap este is találkozhattam az ÉS sátorban, ahol Jancsó-est volt és őt a mester "legjobb magyar tanítványként" harangozták be, amit aztán Miki bácsi rögtön meg is cáfolt, mondván, hogy leginkább ő az, aki tanult az Andrástól. Ennek a beszélgetésnek az időpontja sajnálatos módon fedte a L'art pour l'art társulat műsorát, ezért arról le kellett mondanom. Hiába, Lovasi-mániában szenvedek. Ennek ellenére másnap, azaz szombaton, elég furcsán viselkedtem, mivel a csöndesülő koncertükről teljesen megfeledkeztem. Mire észbekaptam, már este nyolc volt. Pedig elég sok meglepetést beharangoztak.

Az ezt követő napokon azt tettem, amit minden szigetlakó (islander!), vagyis sorakoztam a sörért és a kajáért, flakont gyűjtöttem, hogy vízfocizzunk, de azért nekem jutott melegvíz is a zuhanyzóban és a sajtótájékoztatókon a "világstárokat" is megcsodálhattam testközelből. Számomra a legjobb koncert a Nagyszínpadon a Faithless volt, ami mögött kevéssel, de lemaradt a Morcheeba és az Ash, ugyanakkor a világszenei színpadon fellépő Värttinä szinte azonos élményt nyújtott, csak másképpen.

szabógé alias Sziget Elek

KIS ÉJI ZENE augusztus 5.

Mivel a legnagyobb nyári metal összefőnése, a Németország legészakibb zugába telepített Wacken fesztivál pont a Pepsi-Sziget hétvégéjére esik (a Sziget augusztus elejei átállását követően), így az elmúlt évek ezen időszakát inkább külföldön töltöttem. Az itthoni teríték zenei nivótanságát figyelembe véve ezt eddig nem is sajnáltam, ám idén végre - nem kis nyomásnak eleget téve - levérték az úgynevezett Metal Hammer sátor cölöpeit is, amely elsődlegesen a honi metalműfaj képviselőinek adott fellépési lehetőséget, megtoldva az aznapi banzójokat a rendszerint féltízkor érkező külföldi sztárvendégekkel. A program összeállításában a Metal Hammer újság kapott szabadkezet, és a lehetőségekhez képest elég ütős kis csapatot trombitált össze: az itthoni mezőnyből szinte mindenki ott volt, ami persze még semmit nem jelent, viszont a külföldi csapatok a most futó trendek legelőkelőbb mezőnyét képviselték.

Az inkább progresszív rock, mint metal besorolású **Anathema** vasárnap esti fellépését mindenképpen testközelből szerettem volna élvezni, ehhez pedig felül kellett kerekednem az előző napok Wacken-dömpingje okozta kialvatlanságon, meg a tízenyolc órás hazafele út fáradalmain. Na és a brit ötös sem a legpörgősebb műsorával érkezett (hanyagolva is az első két lemezt), ami persze nem zavarta a

mert nem mindenki tudja, hogy ez a valódi nevem, de ebben segít a híressé válás (nevet).

Amerikainak tartod magad, vagy európainak?

Eagle-Eye: Amikor az Egyesült Államokban vagyok, akkor európainak érzem magam, amikor Európában, akkor amerikainak. Minden téren ez a fele-fele arány igaz rám. Édesanyám svéd, édesapám amerikai; a dalaim szövegét tekintve érezhető az erős new yorki hatás, mivel a legtöbb valamilyen new yorki történetet dolgoz fel. Ugyanakkor van bennük egyfajta nyugodtság is, ami inkább az olyan helyeket tükrözi, mint Svédország.

Miért választottad Stockholmot lakhelyül?

Eagle-Eye: Szerettem New Yorkot, mert ha zenész vagy, vagy művész, nincs is számodra jobb hely. De végül azon vettem észre magam, hogy körbe-körbe rohangálok, mint a kutya, amikor a saját farkát kergeti. Szükségem volt egy nyugodtabb helyre és eleinte San Franciscora gondoltam, mert apám sokáig élt ott, de aztán találkoztam egy svéd lánnyal New Yorkban, akit egyre többször látogattam meg Stockholmban és rájöttem, hogy nagyon jó hely, mert bár kisebb város, de London után talán a második Európában, amely nagyon nyitott és leginkább követi, hogy mi is történik a zene, a film, vagy a divat világában. Úgy éreztem ez az a hely, ahol ha kisebb szinten is, de nyugodtan dolgozhatok.

Hogyan választod ki zenekarod tagjait?

Eagle-Eye: Vannak, akiket az első lemez készítése közben ismertem meg. Először is egy gitárosra volt szükségem, ő Matthias, az ütőhangszereken pedig egy régi barátom játszik, akivel még New Yorkban dolgoztam együtt és aki háttér vokálizik is. Két és fél évig ugyanaz a zenekarom volt, de most változások történtek: van egy új basszusgitárosom és billentyűsöm Nashville-ből, és egy dobos Dallasból, úgyhogy az összetételt tekintve eléggé amerikai a zenekar, de mivel a zeném is inkább olyan jellegű, ezért azt hiszem itt volt a megfelelő idő arra, hogy olyan zenészeket vonjak be, akik abban a zenei környezetben nőttek fel.

Milyen körülmények között született meg első lemezed a Desireless?

Eagle-Eye: Kb. öt éve hagytam el New Yorkot, mert nővéremem és barátaimon keresztül sokat láttam a "nagy üzletből" és úgy találtam, hogy az egyáltalán nem nekem való. Ezért mentem Stockholmba, ahol egy kis lemezcéghez szerződtem. Majd elkészült a Desireless című album, rajta a Save Tonight-tal, mely dal azt sugallta nekem: "Ezt most végigcsináljuk, kövess engem". Én pedig követtem az egész világon át. Az indulásnál azonban egy kisebb szintre volt szükségem, azért, hogy zeneileg is megtaláljam önmagam és ne kényszerüljek kompromisszumokra. Ugyanis ha már a "nagyfiúk" is benne vannak a játékokban, akkor ők kezdenek el diktálni és megmondják mit hogyan csinálj. Ha pedig nem vagy elég biztos magadban, akkor hajlamos vagy hallgatni rájuk, onnantól kezdve pedig már a lemez nem a tied, hanem a producereké.

Művészi megnyilvánulásnak tartod a videóklipet?

Eagle-Eye: Napjainkban ez egy egész folyamat velejárója. Ha nézed az MTV-t, talán húsból egy igazán jó klipet láthatsz de akkor az valóban művészi teljesítmény. A Save Tonight volt az egyetlen klip amikor igazán volt időm belefolyni a munkába. Nem volt rá sok pénzünk, leültünk a rendezővel, és sokat beszélgettünk. Én nem akartam olyan videóklipet, amiben sok vágás van, innen jött az egész koncepció. Számomra ez az egyetlen jó klip, amit eddig forgattunk, mivel volt idő arra, hogy valamit újra felvegyünk. Ma már kevesebb időm jut rá, mert sokat turnézik, így általában megkapom az ötleteket és a forgatókönyvet. De ami papíron jónak tűnik, az nem mindig valósul meg filmen, ezért munkámnak ezt a részét nem is szeretem annyira, sőt gyakran unalmasnak találom, ami furcsa, hiszen régebben színész voltam.

Nagyon fontos egy dalszerző számára az önbizalom, vagy elég ha mások hisznek a munkádban?

Eagle-Eye: Amikor egy dalon dolgozol, az a legfontosabb, hogy befejezd. Aztán a végén lehet, hogy majd úgy gondold, nem elég jó és nem használd. De nagyon fontos, hogy ha van egy ötleted, akkor azt csináld végig. A kételkedés nagyon sok jó ötletet megölhet, a nagy lemezkiadóknak ez az egyik veszélye. Mivel olyan sok pénz és félelem van a zeneiparban, mindenki azt lesi, vajon sláger lesz-e egy dalból. Ezt pedig nagyon utálok, éppen ezért próbálok elkerülni. Szerintem egy előadónak, vagy művésznek az a legfontosabb, hogy hagyják hadd tegye a dolgát, aztán majd kiderül, működik-e. Manapság kevesebb az olyan zenekar, akik csak a harmadik lemez után lettek ismertek. Az R.E.M. például kijött vagy hat lemezzel mire igazán sikeresek lettek. Mi lett volna, ha nem hagyják őket dolgozni? Ma már a zenei üzletben erre alig találunk példát, mert minden a slágerek és a rádiók körül forog. Ez pedig azonnal "kivégezhet" egy művészt.

A koncerten aztán Sasszem cowboyként vonult be a nagyszínpadra, amely előtt lelkes, de kis létszámú közönség gyűlt össze. Így fordulhatott elő, hogy én is az első sorokba keveredtem, gondoltam a zenekar tagjait is jobban szemügyre veszem. Az Eagle-Eye által említett új tagok közül leginkább a dobos tette rám a legjobb benyomást, aki igazán impresszív módon szinte szétverte a szerkót. Matthias is elég jól nyúzta a húrokat, ami pedig a dalokat illeti, az "új" lemez dalai mellett az összes nagy sláger felcsendült, ezeket a lelkes mag többnyire kívülről fújta. Amint az idő haladt előre, úgy lendült bele egyre inkább Cherry is, aki egyszer két dal között elmondta, hogy épp most érte csalódás, mármint "szerelmileg" ("Love sucks!"), ezzel gondolom még inkább megdöbbantotta számos lányrajongója szívét, akik már eddig is az ájulás határán voltak. A Save Tonight nagyszerű időzítéssel a ráadás végére maradt, ezzel még tovább fokozva az első sorok önkívületét, s bevallom ekkor már én sem maradtam rest. Egy kisebbfajta katarzis átélése közepette arra gondoltam, bár engem is Sasszemnek hívnának, de nekem marad a kaszaspók. Így kisbétével.

szabógé

Szigetelés 2001

dugig telt sátrát, hiszen a jó párezer beavatott ugyanúgy tudott egy hullámhosszra kerülni Vincent Cavanagh minden lélekrezdülésével, mint ahogy őrjögve tombolni a fokozatosan kibontakozó Fragile Dreams ütemesebb részeire. Csodálatos és megdöbbentő, ahogyan a mi közönségünk meg tud nyílni az Anathema előtt: ebben biztosan lepipáljuk Európát, és a világ legszerényebb embere, Sir Vincent Cavanagh ezen láthatóan többször is elérékenyült. Meg ugye nem hiába került fel pont a magyarok lelkesedését dokumentáló, ütött-pokott Riff-Röff-ös koncertfelvétel a "Resonance" című válogatásra. A nemsokára érkező hatodik nagylemezről több dal is eljátszásra került, amelyek alapján nem nehéz megjósolni, hogy a csapat legliraibb, legintimebb albumát vehetjük majd kézbe hamarosan. Az biztos, hogy az esti félhomályban szívet melengető érzés lesz majd hallgatni ezeket a nótákat.

Anathema

Egyébként a zenekar kiállása, zene iránti alázata is példamutató volt. Egyedül csupán a színpad legszélére húzódo, a zenekar soraiba nemrég felvételt nyert basszusgitárossal nem tudtam mit kezdeni, aki olyan tehetetlenül és lámpalázasan topogott, mint az első szavalóversenyére készülődő kisdíák. Akkor és ott abszolút nem tűnt az olajozottan működő gépezet részének, de bízunk benne, hogy ez a rutintalanság számlájára volt írható.

Az Anathema után megtettem rövid esti sétámat a Sziget környékén, és a

megannyi ember és még annál is több program csak megerősíteni tudta bennem azt, amiről már sokan, sok helyen megszólaltak: az esemény túlnötte magát. Évekkel előtte, mikor még élvezettel tettem meg az ilyen felderítő utakat, még el lehetett igazodni a programok között, a sziget nem mindenkié volt, legalábbis nem így lett kitalálva. Most viszont alig látni amolyan igazi ős-szigetes prototípusokat, akik vagy elbújtak a káosz elől, vagy ki se jöttek ide. Inkább nap és "szoláriumbarnított", rövid hajú fiatalok és jó testű, kikent csajok róják velem a köröket, akik bizonyosan nem a Wacken-i Napalm Death koncert, hanem a Balaton Beach-i hagni tapasztalatával érkeztek meg. És még valami. A Sziget nem csupán a legszűfoltabb bazár címen vonulhatna be a Rekordok könyvébe, hanem azzal is, hogy itt látni a legtöbb mobiltelefont, mert nem túlzás: ott lapult mindenki markájában. (Érdekes, hogy külföldön csak a szakmai részleg és a rendezőség él eme privilégiummal, bár ott a nézők a folyamatos zenehallgatás miatt amúgy sem tudnának nagyon "hallózni").

Visszaverekednem magam a metalsátorhoz sokkal nehezebb volt, mint onnan "szanaszét szélednem". Pláne úgy, hogy techno-guruk meg magyar rapperek szegélyezték utamat. Azért a Sear Bliss kezdését sikerült elcsípnem. A hazai fekete fém (gy.k. black metal) egyik legreményteljesebb képviselőjét utoljára évekkal ezelőtt láttam élőben, és mivel teljes vératömlesztésen estek át, így annak a focirajongónak a tanácsalanságával kellett szembesülnöm, aki kimegy kedvencei idén nyitó meccsére, és a kapuson meg a bal bekken kívül senkit sem ismer. Nálam adott volt a frontember/Nagy András, meg a dobos Schönberger Zoltán, ám a többi zenészt akkor láttam először. Egyet azonban megállapíthatunk: olyan enerváltak és hitetlenül nem szabad játszani, pláne ezt a változa-

tos zenét, ahogyan az András jobbán álló gitáros művelte. Nem hogy meg nem mozdult, hanem a rezzenéstelenség szobrárt lehetett volna róla megformázni. Az élő előadásnak megvan a varázsa, ám ez gyorsan el is illan, ha a néző unott arcokat lát a pódiumon. A Sear Bliss mindhárom albumáról plusz a demójáról válogatott, tehát a műsor színességére nem lehetett panasz. Teljes pompájában felvonult a banda sajátos hangszerparkja, így a színt meg is adta a muzsika ízét, amit végül az igazán ínyencek sótlannak ítéltettek, lévén a fúvósszekcióból semmi nem jött át. Bevallom, nem bírtam végigállni a koncertet, hiszen a tagjaimon egyre inkább elhatalmasodó fáradtság révén jártányi erőm sem maradt. Illetve annyi mégis, hogy kiközszálódjak a fedett arénából és elhaveredjek a szabadtéri mozi gyepén. A Sátánkát játszották, amiben Ozzy is szerepet kap, mint címeres denevéridomár.

Kis szunyja, aztán megint vissza a zúzó sátorhoz. Pontos érkezés, hiszen az est (hajnal?) záró bandája, a dunaújvárosi, és megint csak reményteljes **Testimony** kezd el zavart kelteni death metaljával. Viszont a szomszédpukkasztás nem jön össze, a cájg nagyon halk, ráadásul a zenekarnak előtte levő napokban lopták el a teljes motyóját, így kölcsön hangszereken játszanak. És ez még mindig nem elég, a sors egy bőgődefekt képében újabb csapást mér a bandára, akik mindent megtesznek a nézőtéri álommanó kiűzése és a műfaj győzelemre vitele érdekében. A programot illetően természetesen az egyébként erőtlő duzzadó, doom/death kategóriában nemzetközi megmérettetésre is alkalmas "Inhale The Sadness" adja a gerincet, de átdolgozásokat is bevetnek: először egy Hypocrisy téma csendül fel, majd a jól ismert Fönix Éjszakája a nagylemezről. Szóval így folyt le ez a Testimony önhibáján kívül kissé balul sikerült előadás. Az mindenesetre díjazandó, hogy a banda a cudar körülmények ellenére sem adta fel és megpróbálta maga mellé állítani a közönséget.

S.P.

augusztus 06. - Hammer színpad

Délután két óraker érkeztem meg a Hammer színpad melletti sörsátorhoz. A szigetlakók az utolsó előtti napon már nagyon fáradtnak tűntek. Pénzük és erejük is fogytán volt már, sokan élőhalottként ténferegtek a mindent elborító porban. Még a Hammer bombasztikus kazetta- és CD-akciói sem igazán tudta feldobni őket. Egyértelműen látszott, hogy a nyitó bandának nem lesz könnyű dolga.

Ezt a szerepet az ózdi **Remorse** vállalta magára. Hogy miért pont ők, számomra rejtély, hiszen az egyik legnagyobb múlttal rendelkező magyar zenekar volt azon a napon. Mindenesetre a honi szereplők közül egyértelműen ők nyújtották a legjobb produkciót. Erőteljes színpadi munkájuk, profin kivitelezett dallamorientált power (?) metaljuk azonban nem tudta felrázni a fásult közönséget. A 'Sötétség'-ről ismerős dalok mellett nyomtak a srácok két új dalt is, melyek még jobbák, előremutatóbbak, egy-két headbang be is csúszott. Produkciójuk mind gitárilag, mind ritmusilag tökéletesen a helyén volt, egy későbbi időpontban biztos, hogy sokkal nagyobb hangulatú bulit nyomtak volna. Oláh Zsolték azonban így is megtettek mindent, szűk egy óra és egy egyszerű koncert után vonultak le a színpadról.

Ezután a magyar progresszív vonulat két bandája következett, és nem igazán kápráztattak el. Először a **The Stone** lépett a deszkákra. Amin meglepődtem, az volt, hogy hiába a koncerttapasztalattal rendelkező Cross Borns tagok, a buli elég elkapkodottra sikerült. Elcsúszások, pontatlanságok fordultak elő majd minden nótában, a szintiből kicsúszó kábel esetére pedig végképp nem volt szükség. Ha valaki ilyen vehemensen és teátrálisan kezeli hangszerét, az legyen mindenre felkészülve. Egyébként zeneileg sem a legkiforrottabb a csapat, a dalok nem igazán állnak össze. A legjellemzőbb hiba, mint megannyi kezdő progresszív bandánál, az volt, hogy inkább tűntek a nóták egymásra pakolt téma arzenálnak, mint egységes daraboknak. Ez főleg azért volt zavaró, mert előtűntek igencsak ígéretes ötletek. Kicsit kidolgozatlanok tűnt számomra a The Stone, mind zeneileg, mind színpadi előadásmódot tekintve. Utánuk a **Da Capo** következett, akik minden téren profibb előadást nyújtottak. A dalok tényleg jól megírt szerzemények, a hangszeres tudás jóval megfelel az átlagot, a színpadi előadásmód is profibb volt, mint az őket megelőző csapaté. A Da Capo-val kapcsolatban viszont az szomorított el, hogy túlságosan is hajaznak egy bizonyos prog. nagyhatalomra. Nem volt olyan dal, amelyből ne köszönt volna vissza egy ismerős megoldás, téma, vagy riff. Ezzel nem csak én voltam így, egy zenész ismerősöm, akivel végig néztem a bulit néha már a fejét fogta egy-egy téma hallatán. A produktum magyar szinten profi volt, a dalok viszont nem mutattak elegendő mennyiségű önállóságot.

Az est meglepetését okozta a német **Tanzwut**. Zenéjük alapjaiban semmi különlegest nem tartalmazott. A gitár-basszus-színti-dob-német szövegmondás Rammstein-féle vonalát nyomták. Erőteljes egy riffes dalok a lehető legegyszerűbben előadva. Két fő tényező dobta fel a Tanzwut buliját. Egyrészt a pluszt képező két elementál kaliberű skót-dudás főszer, akik harci dallamokat nyomtak minden egyes riffhalmaz alá. Mozdulatlanul álltak a dob két oldalán, és játszották a vérpezsdítő dallamokat. A másik ilyen ténye-

Overkill

zó maga a színpadkép volt. Mindenki ó-germán páncélatba öltözve, kegyetlen arckifejezéssel, mint hadba vonuló harcosok játszották végig a koncertet. Az énekes pedig kifejtve, vörös ördögként rohangált, ugrált a színpadon. A koncert két csúcspontja Beethoven kilencedik szimfóniájának adaptációja, illetve az a dal jelentette, amikor egyszerre öt dуда szólt a színpadon. A Tanzwut végre felrázta, feldobta a közönséget.

Az est fénypontja, az **Overkill** húsz perces csúszással kezdett. Ekkorra már megtelt a sátor, a közönség a banda nevét kántálta. Blitzzék a lehető legnagyobb intenzitással csaptak a buliba. Az emberek nyolcvan százaléka értetlenül állt, a so-

Remorse

kak által már rég elfelejtett nyitónóta, a Deny The Cross előtt. Pedig ez a 'Taking Over' lemez nyitó dala is egyben. Ekkor még a hangzás is kicsit gyenge és kásás volt, de a keverős lány (!) hamar rendbe tette a soundot, és a szóló után már hihetetlen erővel puszított az Overkill. Nem akartak kilógni a sorból, és megtartották a fesztivál hangulatot. A régi nagy slágerekre, illetve az újabb lemezek egy-egy dalára korlátozódtott a buli. Nem kegyelmezték a srácok, másodikkal már gyilkolt is az E.vil N.ever D.ies, és innen nem volt megállás. Az egy óra tízenöt perces buli rövidnek, ám annál intenzívebbnek és gyilkosabbnak bizonyult. Egy más után röpködtek az ászok: Hello From The Gutter, Bastard Nation, Rotten To The Core, Hammer Head. Blitz tényleg, mint egy villám cikázott a színpadon. Ugyanazzal az energiával, haraggal, és gyűlölettel adta vissza a dalokat, ahogy azt lemezen megszoktuk tőle. D.D. Verni a magabiztosság, a pontosság és profizmus szobraként uralta a színpad közepét, az a basszus pedig úgy szólt, ahogy szólnia kellett. Az új gitáros srác (egy kígyúrt állat, eltűnt a gitár a kezei között) úgy nyomta a legrégebbi számokat is, mintha 1984 óta lenne a banda tagja. Tim Mallare dobost pedig leginkább Gene Hogland-hez tudnám hasonlítani, és nemcsak a termete miatt. Eszméletlen erővel és pontossággal ütötte ki a leggyorsabb kétlábúgépés témákat is. A buli közepe felé jötték az újkori lemezek középtempós zúzdái, a Battle, a Necroshine, illetve a Bleed Me az utolsó albumról. A hangfalak és dobhártyák majd szétszakadtak a Long Time Dying zakatolás-döngetős-Sabbath-os rifforgója alatt. A ráadás előtt az Elimination és az In Union We Stand alatt a közönség teljes extázisban tombolt, utóbbiban többperces tömegénekeltes folyt. Miután visszajöttek Blitz-ék a Fuck You, illetve a Sabbath War Pigs-ének keverékét nyomták, sokan sokáig nem akartuk elhinni, de utoljára. A buli sajnos véget ért. Igazi metal rajongónak egyszer az életben látnia kell az Overkillt élőben.

Greg

Egy hét történései távirati stílusban...

A Nagyszínpadon nem sok, a kicsiken annál több érdekes zenekarral találkozhatott, az idén kilencedszer megrendezésre került Szigeten az érdeklődő - röviden így lehetne leírni az egyhetes néppünnepelet.

Bejutásom után a **FreshFabrikot** csíptem el a sivatagi hőségben. Nehéz dolguk volt a zenészeknek: folyamatosan ásványvizet ittak, illetve hevesen törölköztek. A cucc gyengén szólt - ez általánosságban igaz volt minden fellépőre. Ez persze csak a rock-szakiró "szemét szúrta", hiszen a fiúk-lányok sokasága tombolt, együtt énekelte Pityesszel a dalokat.

A **H-Blockx** sajtótájékoztatóra menet az egyik pénzváltóegységnél kiszúrtam a Hammerfall kopasz gitárosát, majd töprengeni kezdtem azon, hogy egy olyan zenész, akinek öltözőjében kétheti étel-ital készletet halmoztak fel, mi többet akarhatott még?

A Honvéd-üdüelőben felállított sátorban a német csapatot a három, koszos lábú, strandpapucsos MC képviselte. Kiderült, hogy a szóke fiúcska nem rég került a kötelékbe, és már a dalszerzésbe is szerencsésen belefolyt. Javában készül az új lemez, a stúdiómunka kellős közepén tartanak. Ha minden a tervek szerint alakul, a jövő év elején meg is jelenik a korong, a BMG gondozásában. Nagy meglepetés lesz. - hívták fel figyelmünket. Egyébként a világon mindenhol ez a cég intézi ügyeiket, de a német kiadójuk és a menedzsment cseréje miatt húzódtak vissza. Szóba került a siker és a pénz. Hőseink elmondták, a legutóbbi anyaguk jó eladásai őket is meglepte. Nem a pénz a lényeg, de jól jön. - jelentették ki.

Este a **Tankcsapda** a rendezvény legjobb, leghangosabb koncertjét adta. A tenyerükből etették a minden megmozdulásukat hangos ovációval fogadó fiatalokat. Az 'Ez az a ház' riffje másnap is a fejemben kalimpált.

A negyedszer hazánkban megforduló H-Blockxnak ezúttal nem volt szerencséje. A két nyelven - angol, német - konferáló énekes Henning a harmadik nóta elhangzása után közölte, hogy probléma adódott a dobosuk kezével, nem tudják a koncertet folytatni. A zenészek ellillantak, a három MC a capella szórakoztatott bennünket, aztán megpróbálták maguk köré zenekart verbuválni - nem jött össze, és ők is eltűntek. Egy órán át, jegelték társuk "megfáradt" végtagjait, majd újra a húrok közé csaptak.

Én ezt már nem vártam meg, a Bahiával helyet cseréltem. Wanted sátorba igyekeztem, ahol a cseh **Sunshine** triója bombázott szakadt garázs-rockjával. Velük kapcsolatban gyakran emlegetik az amcsi At The Drive-In nevét. Van is alapja, hiszen kiadtak egy osztott - split - kislemezt, emellett a tengerentúlon akadnak efféle, félelmetes erejű csapások.

Nos, északi szomszédaink muzsikája kíméletlenebb, zajosabb a texas-i négyesnél. Egy méreten aluli póloban feszítő, torzonborz, örült égimeszelő gerjesztette a gitárt, és énekelte, visított, a basszus gépről jött, a dobokat egy vaskos fickó csépelte. A színtelen Sziget egyik kellemes órája volt ez.

Csütörtökön este a **Bankrupt** punkjának estem áldozatául. Itt volt már az ideje egyébként is, mivel a májusi Greenpop fesztiválon elmulasztottam az argentin Argies előtt csörömpölő bandát. Először láttam őket, és csak azt mondhatom: érdemes odafigyelni rájuk.

Utánuk az angol-cseh koprodukciónban létrejött, nyolctagú **The Chancers** következett. A hazánkban teljesen ismeretlen, sok fúvóssal operáló big

H-Blockx

Szigetelés 2001

MOOD

band tagjai elegánsan öltözöttek nyomták a színvonalas, dallamgazdag ska zenét, kár, hogy nem ismertek erre felé.

A **Rage**-ből az utolsó nótát levezető tust kaptam el. Igazán élvezték a koncertet, ez messziről látszott. Sokszor meghajoltak, megtapsolták a közönséget, büszkén dobálták a pengetőket, és a dobverőket.

A **Mood** sínylette meg leginkább az aznapi újpesti hangerőmérést. Erőtelnek voltak a gitárok, nem volt húzása, súlya, dinamikája a nótáknak. Ettől függetlenül a párszáz, húséges rajongójuk vígan léggitározott.

Az egykori Leukémia húrosai - Jancsics Dávid - basszusgitár, Oltyán Lacika - gitár - által létrehozott **Very Bad Things** komplex, összetett szerzeményei ébresztettek álmos unalmamból. Ez egy másik figyelmet érdemlő csapat volt ezen az éjszakán.

A **Bandanas** ugyanazt az old school hardcoret játszotta, mint tavaly ilyenkor, annyi különbséggel, hogy a lebegetedett Kiscecs helyét az Action perkása foglalta el.

Pénteken a sajtósátorban a kaliforniai, vidám **Ignite**-tal futottam össze. Egy hűs fa árnyékába telepedtünk, ahol Téglás Zoli beszélni kezdett, először az utolsó lemezükről:

"Kedvezően fogadták az emberek a Place Called Home-ot, több mint százezer példány talált gazdára belőle. Most nyáron a fesztiválok miatt vagyunk itt első sorban, aztán Dél-Amerika, Japán és Ausztrália következik. Ha egyszer hazaeérünk, nekilátunk az új lemezünknek. Zeneileg nem terveztünk váltást, ének terén azonban sokkal dallamosabbat, könnyebben emészthető dolgot szeretnék csinálni. Nem fogok ennyit ordítani. Tudod, korábban azt hittem, ez a jó, de már rájöttem, ez nem célravezető."

A Csitári hegyek alatt újrértelmezéséről: "Kölyökkori élményem hatására dolgoztuk fel ezt a népdalt. Büszke vagyok magyar származásomra, a hátamra fel van varrva a régi címer is. Az igaz, hogy ez nem a többiek műfaja, de könnyen elfogadták választásomat, hamar dűlőre jutottunk ez ügyben. Tetszett nekik a dal." Európáról: "Számunkra ez nagyon fontos terület, a legjobb koncertjeinket itt adjuk. Kétszer jövünk át egy évben. Lazább, emberközelibb a hely, a hozzáállás eltér az amerikaitól, sokkal pozitívabb." A **Zoli Bandról**: "Ebben a formációban nincs semmi vadság, düh, erő, csak érzelmek. Akusztikus, egy szál gitáros dalokból áll többnyire a repertoárunk, a lemezünkön vonósok is vannak." A nosztalgiazásról: "Én nem vagyok az a típus, aki előveszi a régi lemezeit és meghallgatja azokat. Elegendem van belőlük. Tudod, sokszor halottam a próbákon, a lemezfelvételek és a koncertek során, úgyhogy nem igazán vágyom rájuk. Én mindig a következő anyagon töröm a fejem." Brett Rassmussen is megszólalt: "Én két barátommal lakom együtt egy óriási házban, mindegyikünknek van Hi-Fi-je, és ők gyakran felteszik az Ignite korongo-

kat. Nekem pedig felelevenednek az emlékeim." A straight edgeről: "Tudjuk azt, hogy ez egy népszerű dolog mostanában, de mi nem vagyunk azok. Punk-rockereknek tartjuk magunkat. Azt csinálunk, amit akarunk."

A Nagyszínpadon **Ganxsta Zolee** és társai élő zenekari kísérettel adagolta a rapet. A rock iránti vonzódásukat a Black Sabbath Iron Man-jének fő riffjével fejezték ki, közben a "Ki a f***a gyereket?" skandálta.

Az egyenesen New Yorkból érkezett **Run DMC** olcsó, önjainrózásával becsapott mindenkit. A nemrég megjelent, az összes, éppen futó sztárt - Durcás Frédi, Kid Rock, Nas, Method Man - felvonultató Crown Royal-on mindenki kegyéért esedeznek, hiszen nyolc év után egy igazi gálát rendeztek a lemezen. A deszkákon viszont önmaguk szegényei, hülyére vettek minket. A show első húsz percében mintegy százszor elmondták, nyomatékosították, ki kicsoda - mintha nem tudnánk, a végén, köszönés nélkül, faragatlan módon faroltak el a deszkákról a korosodó, kimérten táncikáló, rozsdás legénykék.

Egy nyugodt, békés koncerttel ajándékozta meg a rajongókat a bristoli **Morcheeba** szombat este. A három évvel ezelőtti bécsi koncerthez hasonlóan fúvóssal, hegedűvel, basszusgitárossal, billentyűssel, dobossal kiegészült csapat elkápráztatta a nézőket. Skye az énekesnő vízisiklóként mozogta be kecsesen az emelvényt, Ross lazán kezelte hangszerét, míg a báty a "dídszépült" mögött bohóckodott. A program az első két nagy-lemez anyagából szemezgetett ízlésesen, de két vadonatúj nóta is elhangzott.

Az ötös **CszimáSKandúr** a kisszínpadok legjobb élő produkcióját nyújtotta. Jópofa szövegek, csípős humor, és máris bulihangulat uralkodott a háromnegyedig telt sátorban.

Ignite

Közel teltház előtt került villanyfénybe a tizenkét napos, nyugat-európai körútról hazatérő, győri **Auróra** triója. Nagyon lazán rázták ki a csuklójukból a fesztiválóokra összeállított programjukat. Minden a helyén volt, arányosan szóltak, megmutatták, húsz év elteltével, hogyan kell punk-rockot nyomni, magyar módra.

-norbitam

Műszaktól műszakig

A Noir Desir végére érkezni hullafáradtan, és megtudni, milyen jó volt, pár éve kiborított volna teljesen. Először **Habib Koite** és a **Bamada** koncertjébe és egy dobozos sörbe - nem tudtak csapolni - néztem bele és megállapíthatam, hogy nem ezt vártam (persze, mert nincs tőle zeném). Vibrált, finoman lüktetett a zene, befelé élték meg a zenészek is igazán amint a "Ma Ya"-t búvölték hosszasan. Csodálatos módon nem tűnt "egzotikusnak", de "éjjelothonkint" kell először belecsavarodni. Ha Mali és koncert,

akkor Salif Keita, Mory Kanté. Ha viszont varázs és hangulat, akkor Mali királyát Habib Koite-nak hívják... Az **Üllői Úti Fuck** nem tűnt valami ordas nagy dolognak már, a félig üres Wanted-sátorban. Mégis egy perc alatt izdadtam le bent, kb. ezért hanyagolom a teljes magyar mezőnyt '98 óta a Szigeten. Kint vártunk, hogy legyen Bocikám, Esküvő, lagovaré és indultunk belakni, Lovasit várni és Sancát találni. Vele

The Cancers

úgy van, hogy kétféle ember közt se tud úgy elvegyülni, hogy ne találják rá a Thököly úton vagy épp a Szigeten. Ivás jött persze, aztán a Zanzibár-nál feladtam a kommunikációt. Végleg eldőlt. Mondjuk a délután megmutatott sátrat már én sem találtam éjjel. A hajnali Mother Funker talált vízszintben a Siemens Mobile sátor melletti lakhelyen, nem

Morcheeba

is tudtam aludni. Azt se tudom, hogy néznek ki de az énekesük hangja néha kiköpött Révész volt. Reggel egy botor-káló szomszéd közölte, hogy a Mother Funker Isten. Másnap kellett volna csinálni valamit, de mivel a Honvéd-üdü-lőbe (a sajtótájékoztatók helyszíne) nem engedtek be napijegyes karszalaggal - stage pass és igazolvány ide vagy oda - inkább csak vízifoci volt. Egyébként hurrá, NEM KELL DOLGOZNI! Az első igazi feeling az volt, ahogy a

hanyatt eső kapus szétrúgta az államat. "Bosszúból" a második meccs kanadai listájának (3 gól, 2 gólpasz) az élén végeztem és 3:5-ről nyertünk 7:6-ra.

A Nagyszínpadi kavarásoknak köszönhetően az öttagú, francia Zenzile kollektívája nyitott ablakot a dub-ra. Szinte az összes francia zkr. felírhatná magára, hogy We Don't Give A Shit. Bivaly, ugrálás instrumentális zenét játszottak - néha ének nélküli vokállal - tipikusan esti beindulásra, amit másnap abszolvtáltak a Wanted-on is.

Aki "Propa-Gandhi" Nawaz-t és a **Fun-Da-Mental** nevet viselő csapatát néztem először végig. Az indiai és pakisztáni bevándorlók gyermekeként született Aki és Impi D. Nawaz tíz éve London-ban alakította meg zenekarát és a független Nation

CszimáSKAndur

Sziámi

Records kiadót, amely a Trans-Global Underground és Natacha Atlas, az Asian Dub Foundation és a Loop Guru világsikereinek is elindítója volt. Zenéjük különleges stílus-ötvet, melybe belefér a dub, ethno-techno, rap, tribal, reggae és a punk politikus energiája és dühe az Angliában élő ázsiaiak tradicionális alapú elektronikus, sampleres tánczenéje a "bhanga" mellett. Az első számok (pl. a "Dr. Murder") a Prodigy-t és a Judgment Night projectet leigázó energiával szólaltak meg. A politikus, globalizáció és kapitalizmus ellenes szövegek szerintem keveseket izgattak, viszont eszelős tombolás volt. Abszolút nem véletlen, hogy Németh Judit és Prieger Zsolt is ott pezsgett, vibrált az Animábul. A nyakam lassan a hajtogatási határra került míg az énekes, rapper Mush Khan és a két "állat" dhol-os ütős veszett body action-ökkel szórakoztattak. Mush Khan a számok közt ontotta az átkot a fasizmusra, kommunizmusra, minden elnyomó, rasszista hatalomra, egykori gyarmatosítóra és álszent rendszerre. Ha túlzásba vitte az élő emberi energiaforrás, a "fekete Rollins" akkor az egyre démonibb kinézetű, fehér leplek Aki állította le (Too Much War). A "Female Perspective"-től lett basszusgitáros is és pihe-nésképpen, az énekesnőre kihegyezett dalok. A közönség leállt és szabályosan elfordult az olyan produkcióktól, mint a sokkal több tradicionális, ázsiai ízt hozó - Dead Can Dance a maguk módján típusú - daloktól vagy az énekesnő és a tablás duójától. Aztán visszatértek az akcionista-aktivista durvulásokhoz. Mush a saját állán, mellén és fején verte szét a csörgőt amint lejött az elválasztó sávra igét osztani és feszíteni, míg a barbadosi

DJ Dave Watts és Aki sampleré húzták az ívet. A végefelé a kétfenekű dobosok fergeteges kettőse után Aki vezette fel az "Anarchy In The UK"-t azzal, hogy "mi nem egy zeneipari banda vagyunk, az mind szar, mi politikus zenekar vagyunk és most megmutatjuk mit értünk ezalatt". Szó se róla, megtették. Így még nem hallottam az Anarchy-t. A lemezeikről is szót ejtve én legszívesebben a '98-as "Erotic Terrorism"-mel vagy a "Why America Will Go To Hell"-lél kezdeném az ismerkedést, de koncerten nem szívesen hagynám ki őket a későbbiekben. Gyilkos előadás volt, szélsőségesen radikális "harcis zene" az elnyomás, kirekesztés ellen és kiállítás az Emberi Jogok mellett. Még a halottak (áldozatok) is táncoltak. A maguk módján.

A **Sziámi** úgy kezdődött, ahogy azt Müller Péter utóbbi években elkövetett nyilatkozatai és a zenekarával kapcsolatos történések alapján várni lehetett: a '90-ben elkészült, de a Bahia kiadásában csak '97-ben megjelent Sürgős reinkarnáció dalival. A Change Money nyitott erről a Müller Péter által igen fontosnak és időtállóknak tartott lemezről, harmadiknak pedig a Te is meghalsz instant klasszikusát játszották. A régebbi klubkoncertek üldözési mániás, de energiától duzzadó előadásaihoz képest - amikor ült minden szó - most szárnyaszegetnek tűnt a produkció. Pedig nagyon zenei volt, nekem túlzottan is. Ezt én nem így szerettem, de úgy tűnt ez egyéni szoc. problémám. A Száz bolhával kezdődő besztof-blokk sem tudott felhúzni. A koncert végén viszont jöttek az "olyan korai torzók, amelyek arra is emlékeztetnek ami most van", meg a Szavazz rám és kicsit így jobb lett. Nota bene (ezek valami latin focisták lehetnek...) a fegyver ezúttal is töltve volt, csak kissé félrehordott. "Boldognak lenni nem valódi érzés."

Fundaluka

Öregesen

Nem tudom, ki, hogy van vele, de úgy tűnik, egy bizonyos, korban érettebb korosztály végképp elmaradt a Hajógyári-szigetről. A magyarázat roppant egyszerű. Sört máshol is tud inni, az általa favorizált, veterán külföldi sztárok kiesésével pedig - még az egyetlen, a Blood Sweat and Tears is lemondta az idej bulit - teljesen érdektelenné válik a banzáj iránt. Féltreértés ne essék, nem az a baj, hogy nincsenek öregek, hanem hogy a legtöbb feltörekvő fiatalabb csapatból hiányzik a régiek egyénisége, karizmája. És ezzel elérkeztünk a Nagyszínpad egyik fő attrakciójához, a finn HIM produkciójához. Hogy áramkimaradás miatt egy órával később lépett a világot jelentő deszkákra, az legyen a szervezők (vagy a technika) szégyene. Azt viszont már nem tudják másra kenni, hogy az énekes főmufti, Dickens korabeli öltönyével, cilinderével felcicomázva sem tudott semmi különösöt nyújtani. Bizonyára lesz, aki nehezményezi az alábbi megállapítást, de lényegében egy David Bowie hanggal klónozott Alice Coopert láttunk. Dalaik nem túl változatosak, szinte mindegyik mindegyikkel kompatibilis, csereszabatos, szövegei sablonosak. Az éneklés tudományától messze áll a frontember, pláne koncerten. Ha danolni akar, azért nem árt, ha letesz valamit az asztalra. Roppant szomorú, hogy manapság ez a teljesítmény akár sztár rangot is jelenthet. Nem arról van szó, hogy a mázsán felüli, kopasz dobos nem verte szét a bőrköket, csakhogy ez kevés az örökkévalóság panteonjába történő bebocsátáshoz.

Szigetelés 2001

Egyébként kissé hasonló 'cipőben' járt aznap délután a **Republic** tagsága is. Tömegek vannak elájulva valamitől, ami csak egy karcolásnyira áll Lagzi Lajcsi Dáridójától. Persze van néhány jól elkapott daluk és refrénjük, de a többi valójában nem jelent színvonalat. És ezt ők is jól tudják, függetlenül népszerűségi indexük állásától. Színpadi showjuk itt nem volt, a szinte mozdulatlan beállítás unalmas, élettelen. Cipő ugyan időnként hadonászni kezd a karjaival, amit bőszen követ a nagydémű. Igazi színfoltot csak Szabó Andris (Gépfölkör)-szórványos hegedűjátéka jelentett, az viszont keményen ült. Ezzel a haragszereléssel valóban fel lehet dobni az egyszerűbb nótákat is, remélhetőleg a

jövőben ebbe az irányba fog elmozdulni a társaság.

Az igazi poént számomra a **PBOX** jelentette. A Cserhádi Pityi mellé felsorakozott fiatalok tehetségesek, lelkesek, jól eladják magukat a színpadon. Az énekes, Koroknai Árpád hihetetlenül profin hozta magát, kommunikált a publikummal, a jövő egyik reménye lehet idehaza. Megnyugtató érzés volt ismét éneklő énekest látni egy rockzenekarban. A társaság egyelőre a régi nótákat porolta le, amelyek egy az egyben történő lejátszása most még elfogadható, hiszen a zenekar az elmúlt 15 évben nem létezett, tehát senki nem unt rájuk. Ha azonban beindul a szekér, akkor a Purple-höz hasonlóan rendszeresen változtatniuk kellene a dalok megszólalásán, mert csak úgy őrizhető meg a frissesség. Elképzelhető, hogy a nagydémű az eredetijéhez fog ragaszkodni, de ahogyan a Purple is keresztül vitte és elfogadtatta saját akaratát, ugyanez a P.Boxnak is sikerülhet. A tudása megvan hozzá. A másik lehetőség, hogy fokozzák az új, saját nóták számát - a négyteteles maxiről kettőt nyomattak, és igen jól, de erről most még korai beszélni. Egyelőre tehát egy profin összehangolt nosztalgia csapatot láttunk, amely kiválóan megfelelt a nevéhez fűződő legendának. Az ilyen színvonalú produkciók talán meg hozzák a kedvét az ifjabb rock palántáknak is ahhoz, hogy a napról napra változó divatok helyett saját egyéniségük kialakítására helyezték a hangsúlyt.

Még egy gondolat erejéig visszatérve a sziget általános imázsához, amelyen egyre inkább a plázákban divatos, céltalan bölklászás figyelhető meg. Szereplői egyik söntéstől a másikig vonulva újabb és újabb alkoholos és üdítő palackokat megfizetve roják a kört, nem igazán érdekli őket semmi, oda vonulnak, ahová a tömeg, tisztelet a kivétel-

nek, de nem igazán a konkrét témák érdeklik őket, véletlenszerűen vetődnek egy-egy sátorba, hallgatják az előadókat. Egyre gyakoribb az a nem titkolt kijelentés, hogy számukra tők mindegy, ki játszik a pódiumon, nem azért jönnek a szigetre, amely egyébként napjainkra kinötte magát. Nyugaton egy ilyen méretű, egyhetes fesztivál, ahol naponta ötvenezer ember fordul meg, elképzelhetetlen a város szívében. Hogy lesz-e bátorsága valakinek meglépni az előbb-utóbb elkerülhetetlen váltást, nem tudható. Az viszont biztos, hogy ez az állapot, ez a modern városállam, nem tartható fenn ezen a helyen a végtelenségig.

Szaki

Coda & Zenész Klub

Vasárnap este tizenegyre harangozták be a **Coda** szigeti buliját a Blues sátorba. Ennek megtekintését már a gitáros csere is indokolta. Sípeki mester egyéb elfoglaltságai miatt került ki a csapatból, helyére a lehető legoptimálisabban választással Tornóczky Feri landold, akit egy ideig Bill kapitány mellett láthattunk, hallhattunk.

Az alig egy órára szabott programban most saját dalok nem fértek, csak Led Zeppelin és Deep Purple klasszikusok. Szerencsére erre az estére némileg hűlt a levegő, így végig lehetett élvezni a bulit, persze nem csak a légköri viszonyok miatt. A kb. háromnegyed sátornyi közönség csemegézni jött ide, méghozzá a hatvanas-hetvenes évek rock klasszikusainak legjobb magyar interpretálására. És nem is csodálhattak, hisz' a Coda neve az évek alatt garanciává érett a korrekt tolmácsolás tekintetében. Feri jelenlétével azonban mintha némileg újabb értelmezések kerültek volna felszínre a gitártémák átgondolásával. Míg elődei az eredeti, szinte hangról-hangra történő előadásra szakosodtak, addig ő egy saját szűrőjén átengedett verziót adott közre. Kvalitásai erre fel is jogosítják, modernebb szemlélete, gitározása ezen az estén kiütöközött. Meglátásom szerint a szólók legnagyobb része improvizáció volt, amelyek kellő színvonalat és zeneiséget igazoltak a nagymúltú számok tükrében is. A jó hangszeres háttér az egyik biztosíték a hibátlan előadásra, a másik a partiképes énekhang, és ezzel a Coda rendelkezik. Rudán nem hiába az egyik legfoglalkoztatottabb rockénekes itthon, ilyen elődök, mesterek számainak tolmácsolásához gatyá felkötésre van szükség, ezt Joe meg is tette, és biztosan boldogult a témákkal. Ráadásaként a Smoke On The Water-t nyomták a Purple-től a közönség nagy örömeire.

A Nagyszínpad melletti elkerített részben - "zenészbűt" - nap mint nap a **Zenész Klub** tevékenykedett az ATEC Magyarország Kft., az Instrument magazin és Balogh Zoli jóvoltából. Kiállítás, sztárinterjúk, játékok - nem elhanyagolható nyereséggel - volt a program. Sor került néhány média bemutatására is, Zoli jó házigazdának bizonyult.

paya

Antikvárium helyett BKV bérlet...

Rezzgett a lé, a próféta szakállára mondom, nagyon rezzgett a lé. Egész ideig azok táborába tartoztam, aki ha nem is fenntartások nélkül, de elfogadták a Szigetet olyannak amilyen, de ez a mostani kicsit elbizonytalanított. Fáj ezt nekem így leírni, de nagyon úgy néz ki, mintha kezdené megenni a fene, a „kell egy hét együttlét” szlogent. Amíg korábban a Sziget olyan volt, mint egy jó antikvárium - olcsón, kedvére böngészhetett az ember kincsek után, addigra ez a mostani leginkább egy road show-ra emlékeztetett, ami végzetesen sodródik a Balaton effektus felé - egyre inkább szükséges rosszá válik a tartalom és marad az olcsó szórakozás, illetve dehogy olcsó, elég csak a sörre gondolni, amiről úvidéki színész ismerősömnek egy Monty Python idézet jutott az eszébe mely szerint: "Olyan ez a sör, mint csónakban szeretkezni - Kib***tul közel van a vízhez! De úgy általában véve érvényes volt ez az egész idej Szigetre! Bármerről is közelítem meg, oda jutok, hogy valahol mintha homok került volna az eddig jól működő gépezetbe. Lehet, hogy a rekord összegnek számító 900 milliós költségvetés az oka, ami

túl nagy falat a szervezőgárdának ahhoz, hogy értelmes programokra költse? Vagy kezd beállni a nagy magyar rutin és megszokás? Morcheeba, Placebo, Run DMC, Fun-Da-Mental, Faithless és még néhány név, amiket ha sorba rakunk nem is tűnt az ideji program olyan rossznak, de ha ezt elosztjuk héttel az eredmény rögtön egy olyan üres-járat, mint az ideji Sziget első napja. Sziáminak és társainak komolyan el kéne gondolkodni, hogy nem ártana valamit változtatni a külföldi sztárok becserkészésének módján. Annál is inkább, mert majdnem illusztrisabbra sikerült azok névsora, akik időközben megmondolták magukat - Fun Lovin Criminals, 16 Horsepower, Wailers. Őszintén szólva, arra is kíváncsi vagyok, hányszor fogja még bekajálni a közönség a Guano Apes-t, a HIM-et, a Faithless-t vagy Frank Londont, akiknek lassan BKV bérletet is mellélkelhetnének a szerződésükhöz.

Azzal továbbra sincs semmi bajom, hogy a dolgok lassan a helyükre kerülnek: az underground a kisszínpadokra, az overground meg a nagyra, de könyörgöm, mit keres ott a Bon-Bon, a Pa DöDö, a Mambo Kurt, a Ganxsta Zolle meg a Leningrad Cowboys, vagy a The King!? Egyik másikat még messziről is borzasztó volt hallgatni. Konkrét adataim nincsenek, de a tiszteletdíjak együttes összegéből alaposan felturbózhatták volna a progresszívabb zenei törekvések felhozatalát, mondjuk néhány jól csengő európai névvel. Amíg a kisebb helyszínek egyike - másika továbbra is hozta a szokott formáját - a világzenei nagyszínpad, ahol a szemem láttára tarolt a Besh a droM vagy a Bahia, ahol kellems meglepetés volt a belgrádi Orkestar Irfana Muertesa az ő nosztalgikus, a néhai ex-Yü zenekarokat, a Sexa-t és a Let 3-t idéző post-punk zenéjükkel, és rögtön utánuk a Másfél - addig néhányan a Nagyszínpadon a korai kezdésnek és a tikkasztó melegnek köszönhetően, nagyon mellényúltak. Az egyik csapat, aki ebbe a csapdába esett. **Mr. Con** volt és a **Bioneers Brave New World Orchestra**, azaz Menyhárt Jenő és új zenekara. Az évek óta New Yorkban élő énekes-gitáros végre megjelentette új lemezét és itt szerette volna bemutatni a magyar közönségnek. Menyhárt Jenő helye és szerepe megkérdőjelezhetetlen a magyar zenében, azon belül is az Új Hullám honi térhódításában, de ahogyan a kortársai, úgy egészen idáig ő is adós volt a válasszal, hogy vajon van-e élet a rock'n'rollon túl. Eddig egyedül Hajnóczy Csabának és zenekarának a Kampec Doloresnek sikerült felvázolnia free- és folk zenei törekvéseikkel egy olyan alternatívát, ami előtt egyre többen fejet hajtanak itthon is, de inkább külföldön.

Az Európa Kiadó néhai vezetője úgy érezte, egy időre el kell távolodnia innen és az új kihívásokat, inspirációkat egy másik városban, a világ legnagyobb városában kezdte el keresni. A Szigeten való fellépése kapcsán tehát szó sem lehet visszatérésről, mivel új lemeze a String Reality, annak ellenére, hogy a Bahia jelentette meg és terjeszti itthon, elsősorban Amerika számára készült.

Hogy az új zenéje milyen és hogy hogyan boldogul, arról bővebben a következő számban olvashattok. Ami azonban számomra is meglepetést jelentett, az az, hogy milyen kitűnő zenészeket sikerült maga köré gyűjtenie, és érett produkciójuknak jól felépített dramaturgiája a nyelvi korlátok (Jenő végig angolul énekelt, ahogyan a lemezen is) ellenére is jól követhető volt. Az egészet talán Lou Reed; Magic and Loos vagy David Bowie; Outside albumaihoz tudnám hasonlítani, amik azért nem rossz viszonyítási alapok. Elsősorban azonban hangulatában fedezhetők fel hasonlóságok, mert zenéileg inkább valamilyen post-Európa Kiadó. A rockzenéből kiindulva a kvartett igyekezett oly módon eltávolodni a műfaj paneljeitől, hogy amikor az előadás végére ismét visszatértek az alapokhoz, már tisztán látszott a kérdésre a válasz, hogy tovább vihető-e valami azokból a törekvésekből, ami mellett az Új Hullám lánzdását tört. Elsősorban a hegedűs hölgy tételeinek köszönhetően vált a zenéjük izgalmassá, ami időnként ügyesen tompította, időnként meg egyszerűen maga alá gyűrte a gitár-dob-basszus alapot és a rocktól meglehetősen távol eső tájakra csalta el a hallgatót.

A másik zenekar, akire kíváncsi voltam és aki szintén beleszaladt a nagyszínpad csapdájába, a francia **Noir Desir** volt. Tulajdonképpen ők is lassan "hajazárnak" Magyarországra, mivel többször játszottak már Budapesten és több szálon kötődnek is ide. A zenekar tiszteletbeli tagja az a Franciaországban élő Szelevényi Ákos aki saját lemezein előszeretettel fonja össze a free jazz és a folk elemeket - Bertrand Cantat, ma Noir Desir énekesé viszont Ákos zenekarának az állandó vendége. De rajta kívül a francia csapat kötelékében megfordult már Lajkó Félix, a bácskai hegedűs fenegyerek és a Dj Palotai Zsolt is, aki ha minden igaz az új lemezők elkészítésénél is segédkezett. Erre vonatkozó utalásokat tett ugyanis Bertrand a koncert előtti sajtótájékoztatón, habár, hogy Zsoltnak mi volt a szerepe, nem árulta el, de az biztos, hogy az új album szeptemberben fog megjelenni és az egyik dalukban szerepel az a Manu Chao, aki Franciaország másik biztos export cikke. Manu felbukkanása egyébként a véletlennek köszönhető, mivel csak ott

mászált a stúdió körül - mondta Bertrand - és hallotta, hogy valami jó zene szól odabentről. De olyan jó hogy nem bírta ki, hogy be ne szálljon. Ez persze csak tréfa, de az igaz, hogy régi barátok és tényleg csak véletlenül nézett be hozzájuk. Az új albumról egyébként nagyon visszafogottan nyilatkoztak, sőt a koncerten sem nagyon játszottak róla. Elmondásuk szerint elsősorban a keresés jellemzi és a törekvés, hogy az eddigi zenéjüket hogyan tudnák kiszélesíteni és új hangzásokkal bővíteni. De várjuk meg a megjelenését - zárták le a témát - és inkább az új lemezről kimásolt első dalt tartalmazó cd-t ajánlották a figyelmembe. Ezt a számot később a színpadon is eljátszották és tényleg egy új Noir Desir szól a közönséghez. A vad gitárok és a punkos lendület helyett konga és ak. gitár meg egy rövid Szelevényi szaxofon szóló. Ami a koncert többi részét illeti, azt kaptuk, amire számítani lehetett. Lendület, erő, sok "nyers" gitártéma és feszes tempó vagy éppen szenvedély, na és persze kitűnő hangulat, amit az énekesnek olyannyira sikerült fokoznia, hogy a végére egész szép számú közönséget sikerült odavonzania. Egyik másik régebbi dalukat áthangszerelve, elsősorban lecsupaszítva adták elő. Ennek köszönhetően jutott némi hely a szaxofonnak is. Íme ismét egy út, hogy az amúgy is elég összetett, de punk-rock alapú zenét hogyan lehet tovább alakítani.

Valahogy ezen a Szigeten nekem azok a zenekarok jöttek be, aki valami újba kezdtek. Ez vonatkozik a **Sexepil** zenekarra is, akik a számomra érthetetlenül alulexponált első napon léptek fel a Wanted sátorban. Hogy tulajdonképpen mi is történt a Sexepillel az elmúlt öt évben, arra egyszerű a válasz, semmi! Szétszédtek vagy esetleg tetszalott állapotba került-e a formáció, tulajdonképpen mindegy már, mivel ismét, aktívak. Emlékezzünk csak milyen komoly célokat tűztek ki maguk elé hat-hét évvel ezelőtt és lássuk be, néhányat azért sikerült is elérniük.

Menyhárt Jenő

Amikor azonban a management kezdett kihátrálni alóluk az együttes lassan kikopott a köztudatból. Némi szenzációként is hathat tehát, hogy újra összeálltak, sőt mint kiderült többről is szó van itt, mint nosztalgizálás. Merthogy László Viktor és csapata újra belevág, méghozzá külföldön. Terveik szerint futnak néhány kört itthon -bemutatják az új tagokat, Deák Endre gitárost és Lőrincz Judit billentyűst, aki a jövőben Varga Gábor, az eddigi szintis és szampleres munkáját fogja majd segíteni, kiadnak egy box-set albumot az eddigi négy lemezükkel, valamint megtoldva egy eddig ki nem adott, és jövőre szeretnének egy vadi újjal is kijönni, de ahhoz még csak most keresik a kiadót - aztán pedig irány a nagyvilág. Nem voltam sohasem egy nagy Sexepil rajongó, de most mégis jó volt őket újra látni (lehet, hogy már én is megértem a nosztalgizásra?). A közönség nagy része kezdetben gyanakodva figyelte az együttest a színpadon, de a Take Me Home és a These Days Are Gone hallatán a végére egészen belelendültek, ahogyan a zenekar is, aki a fellépésüket természetesen a Jerusalem című dalukkal zárták, amely szám, akár hogyan is nézzük, még mindig jól szól és a magyar alter/rock egyik legszebb pillanata. Ezek után csak bátorítani tudom a zenekart, és sok szerencsét kívánni nekik, habár némi aggodalomra adott okot, a ráadás-ként előadott Varga Pici féle szinti törés, amiről nem sikerült eldöntennem, hogy hiszti-e vagy extázis, valamint hogy elhangzott néhány számomra ismeretlen szám is. Feltételezem, ezek a valamelyik új lemez egyikéről valók, és gyanúsán jól illeszkednek a korábbi dalaikhoz. Arról azért mégse kéne megfeledkezni, hogy a leállításuk óta eltelt már vagy négy-öt év és a világ nem ott tart már ahol anno. Ahogyan a Sziget sem.

Rakk

A Szigeten készült további interjúk a következő számunkban lesznek olvashatóak.

Leállás nélkül

- Az új lemez hírnökének is felfogható, zenetévékben tettenérhető Pretending című nótá mintha egy polirozottabb, finomabb oldalát mutatná a csapat zenéjének. Ez a fajta letisztulás az egész albumot jellemzi majd?

Valo: - Igen, megpróbáltunk könnyedebb hangot megütni. Ez annak a következménye, hogy elsősorban a hangulatra koncentráltunk, és csak másodlagosan a zenei megoldásokra. Most egy olyan súlyos érzést szeretnénk volna a zene köré vonni, ami akár a Slayer-ével is vetekszik. Persze lehet, hogy ez így nagyzásnak tűnik, de ezzel inkább csak a viszonyokat szerettem volna szemléltetni. Lehet, hogy a következő lemezen ismét változik a felállás, szóval ez a mostani állapot sem egy egész életre szól...

- És nem tartotok attól, hogy ezzel a finomodással azon rajongóitokat veszítitek majd el, akik pont a keményebb húzása miatt szerették meg a zenéteket?

Valo: - Régebben tépelődünk ezen rendszeren, most viszont már nem. Amikor a nóták születtek, csakis az elképzeléseinket vettük figyelembe. Nem gondoltunk arra, hogy ez majd kinek fog tetszeni, hanem hogy miként lehet az adott dalt minél kifejezőbben, hatásosabban megkomponálni és előadni. Ha akadnak is a friss korongon keményebb gitárok, azok nem azért lettek olyanok, hogy az ősrajongóknak is tetszen. A számolgatás, a számítás az üzletemberek kenyere. Mi zenészek vagyunk, és nem a bevételt hajszoló piaci kofák.

- A "Deep Shadows And Brilliant Highlights" lemez felvételi fázisaiban egy csúcsproducer, nevezetesen Kevin Shirley (Aerosmith, Journey) is segített benéteket. Ő miként került a képbe?

Valo: - Kevin-nel csak két nótát rögzítettünk, egyébként egy finn producer volt végig velünk, de ő is teljesen a háttérben maradv. A keverést még másik két-három emberrel végeztük, szóval eléggé összetett dolog volt. Egyébként Kevin akkor került a képbe, mikor a lemez nagy részével már megvoltunk, ám két nótánál úgy találtuk, hogy sokkal többet is ki lehetne belőlük hozni. Ehhez egy külsőre volt szükség, tehát felhívtuk őt. Szerencsére ráért és segített, ráadásul nagyon jó munkát végzett.

- A szövegek tekintetében van valami elmozdulás a korábbi két lemezhez képest?

Valo: - Az első és második anyagunk között mind zeneileg, mind pedig szövegileg mutatkoztak eltérések, és ez a megállapítás most is megállja a helyét. Ezúttal a dolgok értelmezésében van változás, hiszen belevittem a sorok közé egy kis gótikus szimbolizmust. Zeneileg és szövegileg egyaránt sokkal direktbbek, előremutatóbbak és hangsúlyosabbak vagyunk most. A változások okát elsősorban abban jelölném meg, hogy soha nem adjuk ki ugyanazt a lemezt kétszer. Hívhatjuk ezt természetes fejlődésnek is.

- Nem olyan régen hírtelen kikerült a csapat kötelékéből az egyetlen (valószínűsíthetően) magyar felmenővel rendelkező zenész, Plutó Zoltán billentyűs. Vele milyen gondok adódtak?

Valo: - Egyszerűen már nem találta kényelmesnek a zenekarosdit. Amikor elkezdtük írni az új dalokat, kijelentette, hogy nem érzi jól magát jelen körülmények között, és továbbállna. Szépen leültünk, értékeltük a helyzetet, és mivel más megoldást nem találtunk, csendben elváltunk.

- És mit kell tudnunk a helyetteséről?

Valo: - Már régóta ismerjük, a '96-os szezonban fel is lépett velünk néhány bulin. Egy régi iskolatárs, de egyébként nem kell róla nagyon sokat tudni. Mikor a poszt megüresedett, lejött a próbánkra, ennyi. Egyébként jobban idomul a HIM stílusához, érzelmebben és erőteljesebben játszik, mint Zoli.

Az abszolút villámkarriert befutott finn HIM zenekar az idén sem hagyja kétségek között népes táborát, már ami a lemez megjelenést illeti. A saját szóhasználatban "love metal"-ként aposztrofált, sötét, gótikus és rendkívül fülbe-mászó muzsikát nyomató ötös a napokban dobta piacra harmadik albumát, a "Deep Shadows And Brilliant Highlights"-ot. Történiük bármi is, ennek sikere szinte már előre borítékolható, ráadásul a hazai rajongók számára már csak hab volt a tortán, hogy nemrégiben a Szigeten tavalyhoz hasonlóan megint lemérhették a csapat élő potenciálját is. A szerepek leosztását illetően minden maradt a régiben, és a Rockinformnak a vonal túlsó végéről ismét a zenekar egyszemélyes zeneszerző-szövegírója, Ville Valo szállította a válaszokat.

- Szinte állandóan úton vagytok, hiszen rengeteget turnéztok. Kíváncsi lennék, hogy mindeközben mennyi idő jut a pihe-ésre és az aktuális anyag mennyi idő alatt állt össze?

Valo: - Nálam az új nóták szerzése egyenlő a pihe-essel. Így szoktam meg és ez is a legjobb megoldás. Az idő nem számít kérdésnek. A turné után volt pár szabad hetünk a stúdiózásra, úgyhogy első nekifutásra felrántottuk az anyagot. Nem szoktunk szarzkodni a dolgokon, mert ha ez így lenne, azt jelentené, hogy valami rosszul megy. Olyan témákban szeretünk dolgoz-

ni, mint annak idején a Led Zeppelin vagy a Black Sabbath: rövid idő alatt egy szívből jövő albumot készíteni. Vagy így, vagy sehogy.

- A HIM egyik specialitásának számítanak az átdolgozások, amiből az első lemezen több is akadt (Wicked Game, (Don't Fear)The Reaper), viszont a kettes lemezen elmaradtak. Ezekkel most mi a helyzet?

Valo: - Nincs különösebb jelentősége annak, hogy a lemezen szerepelnek-e ilyen dalok, hiszen a koncertre járók úgyis hallhatják azokat. Méghozzá többet is. Olyat is, amit még albumon nem adtunk ki. Noha mostanában valóban nem szerepeltetünk átíratokat a saját lemezeinken, azért időközben elvállalunk felkéréseket az úgymond tribute lemezekre, legutóbb a Led Zeppelin és a Black Sabbath tiszteletére szerkesztettek. Az imént említett bandáktól élőben is szoktunk szemezgetni. Különbözik meg, egy lemez nem attól lesz jó, hogy vannak rajta interpretációk. Nem vagyok az átíratok ellenére, csupán csak ez a véleményem.

- Nem kétséges, az utóbbi egy-két év leforgása alatt Európa egyik elit rock-csapatává nőttek ki magatokat. Az ebből kifolyólag hírtelen rátok nehezedő nyomást mennyire nehéz v. könnyű kezelni?

Valo: - Számunkra a hírtelen jött hírnév nem nyomasztó, inkább annak a magunk által támasztott, nem kis elvárásnak nehéz megfelelni, hogy az eddig készültektől is jobb nóták szülessenek a műhelyünkben. Tudom, én is hallom azokat a véleményeket, hogy mi vagyunk a skandináv rockzene újjhullámának a zászlóvivői. De nem igazán érdekel a dolog, ezért különösebb nyomás sincs sem szakmai, sem pedig rajongói oldalról. Mi csak játszunk a saját zenénket, és nem törődünk a külvilággal.

- Azért vannak olyan finn zenekarok, amelyeknek a fő ihletet a zenétek adta, és a kezdeti sikereiket a ti karriereteknek köszönhetik. Róluk hogyan vélekedsz?

Valo: - Ezt nem az én dolgom minősíteni. Egyébként a To/Die/For-t hallottam, és egész jónak találtam. Tetszik, amit csinálnak, és jók az elképzeléseik. Tehetséges banda, csak úgy mint az Entwine.

- Gondolom, már gőzerővel folynak a harmadik nagylemez turnéjának előkészületei. Egyedül mentek vagy társas útra készültök?

Valo: - A Mission lesz a vendég zenekar. Egy éve már összefutottunk egy fesztiválon, leültünk velük és jókat dumáltunk. A kapcsolatot azóta is folyamatosan ápoltuk. Szeptemberben hozzák majd ki a következő nagylemezüket, így felvetették azt, hogy együtt lehetne bonyolítani a turnét. Azonnal rábólintottunk az ötletre, hiszen jobb párosítást el sem tudnánk képzelni.

Greg - Simkó

Terjesztőink:

LEMEZBOLTOK

STEREO SHOP
1114 Bp., Bartók B. u. 59.
Tel./fax: 466-96-74, 385-63-43
E-mail: stereoperiferic@mail.datanet.hu

Folio CD Posta Katalógusáruhá
7100 Szekszárd, Ybl M. u. 3.
Tel.: 74/501-001, Fax: 74/501-005
http://www.folio.hu e-mail: folio@folio.hu

ROCKWORLD BT.
Bp. VII., Erzsébet krt. 17.
Postacím: 1399 Bp., Pf.: 701/1025
Tel./fax: 321-56-83 www.extra.hu/rockworld

ROGER'S
CD-AUDIO-VIDEO-DVD
4024 Debrecen, Bathányi u. 22. Tel.: 52/454-768
Száles választék, korlátozott árak, egyedül igények teljesítése.
Törzsvásárlói és viszonteladói kedvezmények!

HANGLÉMEZBOLT
9700 Szombathely, Fő tér 24.
Tel./Fax: +36/94-505-855

NEPHILIM LEMEZBOLT
9022 Győr, Újvilág u. 1.
9022 Győr, Újvilág u. 3.
Tel.: 96/326-291

#WTF? CD
ADÁS - VÉTELE
KÖZÖSSÉGI SZERZŐK
KÖZÖSSÉGI SZERZŐK
KÖZÖSSÉGI SZERZŐK

MUSIC BOX
Hanglezkereskedés
8600 Siófok, Hock János köz 2.
Tel./fax: 84/319-913

HANGLÉMEZBIZOMÁNYI
1956 Budapest, Bocsi ut. 61.
TEL: 357-2790
KÖZÖSSÉGI SZERZŐK
KÖZÖSSÉGI SZERZŐK
KÖZÖSSÉGI SZERZŐK

KÁOSZ Zenebolt
8000 Székesfehérvár, Budai u. 27.
Tel.: 22/339-363

OPEN
CD lemezek adás-vétele, cserelhetősége
Bp., Erzsébet krt. 50. Hétköznap: 13-18h
Szo.: 10-13h Tel.: 322-35-18

HAMMER ZENEVARLANG
1114 Bp., Villányi út 10.
Tel.: 361-49-64

HAMMER ZENEVÁR
3300 Eger, Csiky S. u. 5.
Tel.: 30/340-51-66

HAMMER ZENEBÁNYA
2800 Tatabánya, Sárberki ltp.
30 évesek parkja. Tel.: 34/319-775

Az alábbiakban közöljük azoknak az üzleteknek a listáját, ahol a Rockinform újság megvásárolható. Továbbá várjuk azon lemez- és hangszerboltok jelentkezését, akik ily módon bekapcsolódnának lapunk terjesztésébe. Info, bővebb felvilágosítás: 46/561-586, 561-587, 561-588, 20/966-52-05.

MUSIC DISCOVERY
1136 Budapest, Pozsonyi u. 22.
Új és használt CD, LP, MC

SomAudio
CD-LP Hi-Fi - High End - Házimozi
3700 Kazincbarcika, Jószerencsét út 10.
h-p.: 9-18 Tel./fax: 48/320-501, 20/9712-864

STEREOPHONICA
Hanglezmezbolt
Keszthely, Fejér Gy. u. 5.
Tel./fax: 83/313-691

TNS
Music Trade

VICTOR AUDIÓ Lemezbolt
CD-k és bakelit lemezek vétele-eladása!
Kecskemét, Vörösmarty u. 6. Tel.: 76/417-672
www.extra.hu/victoraudio
E-mail: victoraudio@freemail.hu

ROCK-TÉKA Lemezbolt
9200 Mosonmagyaróvár, Fő u. 16.
Tel.: 96/579-763

WAVE Lemezbolt
1065 Budapest, Révai köz 2.
Tel./fax: 06-1-269-42-31

RATMAN Lemezbolt
Bp., Rákóczi út 54.
Nyitvatartás: h-p: 10-18 h
szo: 10-13 h

ARENA
KÉZSZEKÉRT
MEGVEZÉSKÉRT
MINIMÁLIS ZENÉK CD-k, DVD-k
DAILY PRICE

HANGSZERBOLTOK

BUXA
HANGSZERKERESKEDÉS
9022 Győr, Széchenyi tér 7. (Lloyd)
Tel./fax: 96/328-930 Tel.: 96/316-642

CODA HANGSZERBOLT ÉS SZERVIZ
VIII. József krt. 30-32. Rákóczi téri bejárat
313-82-88, 210-34-01, 30/948-40-20, 20/947-08-35
Gitárok, erősítők, szintetizátorok, hangfalak, keverők, tartozékok,
hangosítási berendezések, eladás és javítás az üzletben.
Cseré és részletfizetési lehetőség, akciók!

Cornett Hangszercentrum
Üzlet és javítás
4026 Debrecen, Honvéd u. 45.
Tel./fax: 52/343-774

ELDORÁDÓ
HANGSZERKERESKEDÉS
Már két helyen!
1092 Budapest, Ferenc krt. 28.
Tel.: 217-56-13, h-p.: 10-18h szo.: 10-13

1067 Budapest
Westend City, Fsz. 13.
Tel.: 238-71-43
h-szo.: 10-21hvas.: 10-18

ARATÓ ZENEDE KFT.
1066 Bp., Zichy J. u. 21.
Tel./fax: 332-65-89, 332-89-20, 301-00-74
Elektronikus, akusztikus hangszerek, orgonák, szintik, gitárok,
tartozékok, hangosítók forgalmazása és szervize
"Hűrfonoda" hűrzem. vonás, pengés és egyéb hangszerekhez
hűrgyártás

GitárODU
HANGSZERBOLT
1065 Budapest, Révai köz 2.
Tel./fax: 06-1-269-42-31

TAJTI MUSIC
Hangszeráruhá
1075 Bp., Károly krt. 13-15. Tel: 268-08-20
MONITOR Kkt./ Pellérd Tel.: 72/373-115

MUSIK WORLD Hangszerbolt
4400 Nyíregyháza, Bercsényi u. 4.
Tel.: 42/414-368, 20/988-12-45,
20/952-48-43 Fax: 42/310-519

VINTAGE '52 Hangszervíz
Budapest XIII. Tátra u. 23/b Tel.: 329-92-41, 20/944-37-70
E-mail: vintage@mail.matav.hu
Gitárok, erősítők javítása, készítése. Bizományos hangszerek
értékesítése! Nyitva: h-p.: 10-18h

SOLTVADKERTI
Hangszerbolt:
6230 Soltvadkert, Bocskai u. 11.
Tel.: 78/481-347

Javítószervíz
Csöves erősítők javítása
1078 István út 32.
Tel.: 322-82-02,

MUSIC SHOP-RON Hangszerüzlet
IV. László kir. u. 31. Tel.: 0630/9467-136 Fax:
99/312-281 e-mail: musicshop@freemail.c3.hu
musicshop@fullnet.hu,
www.musicshopron.homestead.com

OPUS
HANGSZER & ZENEMŰ
4400 Nyíregyháza, Szabolcs u. 16. Tel./fax: 42/314-188

MUSIC CITY Hangszerüzlet
7621 Pécs, Citrom u. 5. Tel.: 72/333-375
Új és használt hangszerek adás-vétele!

S.K. MUSIC
HANGSZERBOLT
Új és használt hangszerek adás-vétele. Hangszerek
és hangtechnikai eszközök javítása. Hangtechnikai
rendszerek telepítése. Kedvező áruváltási hitel.
ZENENKÉPZÉS ISKOLÁZOTT, ELISMERT ZENÉSZEK
VEZETÉSÉVEL!
Miskolc, Andrássy út 15. (Bartók Béla Műv. Ház)
Tel.: 46/370-360, 30/987-45-07

HEVESI Hangszerbolt
5600 Békéscsaba, Jókai út 10-12.
Tel./fax: 66/326-742

ÉS A KÖVETKEZŐ?

EREDMÉNYHIRDETÉS

A Rockinform 2001. június - 1/2 júliusi számában megjelent **after@all** rejtvény megfejtése a következő volt:

1. Most megjelenő albumuk címe: A.C.I.D.
2. A lemez a Periferic Records-nál jelenik meg.
3. Az együttes szimbóluma a "kukac" - @.

A zenekar által felajánlott Chameleon c. maxi CD-t a következő helyes megfejtők nyertek: Kakasy Bernadett - Paks, Máté Klaudia - Mosonmagyaróvár, Szabó Illés - Tiszafüred.

A nyerteseknek gratulálunk, a nyereményeket postázzuk!

ROCKINFORM A NETEN: www.rockinform.hu

Wayne

Villogó dollárjelek

David Wayne. A fém templom papja, volt kokainista, a Reverend megalapítója, botrányhős, mocskos szájú "huligán", a világ egyik legjobb power metal énekeese és hivatásos elmebeteg. Egyszer az igaz rocker mintapéldánya. Hol fel, hol eltűnik, de minden egyes megjelenésekor valami emlékezetes dolgot hagy maga mögött. Legutóbb azért, hogy nyíltan szapult a saját, eredeti bandáját (gy.k.: Metal Church) a nagy beharangozással ellentétben igencsak gyengécskére sikeredt visszatérő lemez miatt. Most pedig, hogy rúgjon még egyet az amúgy is döglődő oroszlánon, kiad egy olyan bivaly power metal bombát (állítom ezt promo hiányában, egyetlen nótát ismerve), ami végleg félresöpri a nagymúltú kultuszcsapatot útjából. Nem egy könnyű eset a fickó, ez egyértelműen kiviláglik eme tényekből is, viszont odaadással rajong a metal zenéért, és mindent megtesz a stílus felvirágoztatásáért, érdekében. Telefonbeszélgetésünk ezer százalékgig biztosíthat minden kételkedőt...

Rockinform: Dave, rengeteg hírt hallani rólad és a Metal Church-ról, de még a Net-en is egymást érik a különböző információk, melyek cáfolják az előzőt. Kiléptél ismételten a Church-ból, vagy nem?

David Wayne: Áááááá, nem. Vagy lehet. Nem is tudom. Senki nem tudja. De nem is igazán érdekel. Tudod a "főnök", Kurt Vanderhof elég érdekes figura. Soha nem tudja, hogy éppen mit tegyen. Egyszer folytatni akarja a bandát, másszor meg nem. Egyszer ápolni akarja a hagyományokat, másszor modernizálni akarja a Church-öt. Egy-

szer egy kiállhatatlan részeges disznó vagyok, és takarodnom kell a bandából, következő nap pedig a világ legnagyobb metal énekesének tart, és ragaszkodik hozzám. Most éppen megy a turné, de lehet, hogy holnap lefújja az egészet. Ha ő nem tudja hogyan tovább, akkor én honnan tudjam? Elkezdttem én is tanácsalankodni, értetlenkedni, pedig egyáltalán nem vagyok ez a típus. Elhiszed, hogy tele lett az "életvíz" tartályom? Elmegy ő a sunyiba. Felvettem a Wayne nevet, és azt teszem, amit kell. Szétzúzok minden agyat.

R.I.: Úgy másfél, két éve kinek az ötlete volt a Metal Church reunió?
D.W.: Úgy emlékszem Craig Wells-é. Éppen régi, és eddig kiadatlan Metal Church nótákat próbált valamilyen szinten helyrehozni, amikor hirtelen kipattant a fejéből az ötlet, és felhívta Kurt-öt, aki anyagi, hangsúlyozom, és ez az én véleményem, pusztán mocskos anyagi okokból azonnal igent mondott. Ekkor ez sajnos még nem volt számomra nyilvánvaló, úgy-hogy rábólintottam én is. Ennyi az egész. Ha valami szívbemarkoló, csodás történetre számítotál, mint más bandák esetében, akkor ki kell, hogy ábrándítsalak.

R.I.: Mi volt a baj, a 'Masterpeace'-szel? Miért bukkot el a lemez?

D.W.: Mert volt egy frankó producere, ha-ha. Kurt akart mindent intézni, ülni a keverőpult mögött, intézni a tárgyalásokat, a reklámokat, a promóciót, stb. Hiába mondtam, hogy ő csak egy lecsúszott heavy metal gitáros, és nem producer, vagy zeneipari szakember, szart a fejemre. Könyörgöm, hát, hogy szól az a lemez? Ő akart lenni a producerek gyöngye, mi több, a világ legjobb producere. Ezt meg is alapozta lét fingadozó gitárral. Erről ennyit. A másik pedig az volt, hogy akármennyire is játszott a "Businessman"-t, a lemeztársaság akkor befolyásolta, és szó szerint zsarolta, amikor csak akarta. Persze a kapcsolódás, meg az irányított munka szintén a lemez rovására ment. Nem is beszélve arról a kancsó feldolgozásról. Hagyjuk...

R.I.: De a hangod, és énekstílusod sem a megszokott erővel és intenzitással köszönt vissza a lemeztől...

D.W.: Hagyd már ezt a 'Masterpeace' dolgot. Mondtam már, hogy Kurt Vanderhof volt a producer, azért kellett úgy énekelnem, mert "ez a stílus illett a zenéhez", idéztem. Hajítsd el azt a lemezt. Hallgasd meg a Wayne anyagát, aztán dönts! Tényleg, hogy teszik?

R.I.: Nos, ez az én nagy problémám. Még csak egy nótát hallottam a Nuclear Blast válogatásról.

D.W.: Miiiiii! Nincs lemezed? Na várj csak, tartsd egy kicsit! (Félrerakja a telefonkagylót, csak szűrten, és halkán hallom, amit a túldoldalon ordítanak.) Hans, vagy, hogy hívnak hol a fenében vagy? Greg-nek kell egy promó! Mi a "bűdös francot" csináltok ti? Az újságok nem kapnak promót időben!... Na, itt vagyok, elintéztém. Mit akarsz még tudni?

R.I.: Mondanál egy-két szót a lemeztől? Amennyit ismersz, ez az eddigi legtöményebb lemezed.

D.W.: Ez így van, nagyon brutális lett,

de így szeretem. Amúgy igaz történeteket elevenítenek meg a nóták, az életem során tapasztalt élményeim szóttem bele a szövegbe. Az alapok, a riffek olyan durvára sikerültek, hogy csak az első két lemezhez lehetett hasonlítani, úgyhogy a gitárokból a régi Church hangzás modernebb verzióját akartam elővarázsolni, nem kevés sikerrel. Most megint nagy a pofám, nem lenne szabad, de ha egyszer így van. A hangomat is kiengedtem, ahogy azt szeretem, és nem tehettem meg a 'Masterpeace'-en, mert volt egy "főnök". Most mindent egy lapra tettem föl, és nyílt, frontális támadást indítottam, bízva a meglepetés elsőprő erejében.

R.I.: Ezzel a lemezzel akartad felidézni a régi Metal Church hangulatát?

D.W.: Hogy teljesen őszinte legyek, igen is meg nem is. A hangzásban valami hasonlót akartam, ahogy azt már mondtam is neked az előbb. A másik dolog pedig az, hogy a saját szórakoztatásomat is előtérbe helyeztem. Úgy gondolom, ha a zene van a dolgok fókuszában, és az ember a saját, és a saját szórakoztatására készít számokat, akkor minden rendben. Ha nem a zene, hanem a pénz a központi témája egy vadiúj, esetleg visszatérő lemeznek, ha-ha, akkor az hallható. Hallható a zenén, a nótákban, és kihallatszik a zenélés iránti odaadás, és rajongás hiánya is. Mikor az emberek meghallgatnak egy ilyen, utóbbi kategóriába tartozó albumot, nem a zenét hallják ki belőle, és nem kezdenek headbangelni a szoba közepén, hanem megdelejezve, és undorral bámulják a CD játszó kijelzőjén villogó dollárjeleket. A véleményük pedig meglesz a dologról... Azért készítettem csendben, titokban ezt a lemezt, mert nem akartam sem beharangozni, sem pedig bejelenteni, hogy épp most készítem a 'The Dark' második részét. Írtó bűdös lett volna.

Nem ennek kellett volna a visszatérő Metal Church lemeznek lennie?

D.W.: Ha-ha-ha, ez tetszik. Teljesen igazad van, de ez már így alakult. Nem mindegy, hogy mi van ráírva? Fogd fel úgy, mintha az lenne. Egyébként nem véletlenül lett a címe 'Metal Church'. Persze a borítót sem árt jobban megvizsgálni, akadhat rajta egy-két ismerős motívum.

R.I.: De ha sikerül ilyen lemezt összehozni, akkor még mindig nem teljesen tiszta a 'Masterpeace'-es dolog...

D.W.: Hogy értessem meg veled, hogy Kurt Vanderhof máshogy gondolkodik, mint én. Ő azt szereti, ha a dollárjelek villognak, én azt, ha headbangelnek a srácok. Ennyi, zárjuk ezt le.

R.I.: Jó, hagyjuk. Mesélj valamit a dalírásról, meg a felvételekről...

D.W.: A felvételekről nem mesélek. A dalírásról viszont szeretek, úgyhogy csak erre a felére válaszolok a kérdésnek. Jimmy Bell a vezérgitárosom, és szerzőtársam. Ő New Yorkban él, én Seattle-ben, úgyhogy a küldözgetős módszert alkalmaztuk. Megírta az alapokat, a riffeket, egyszóval a zenei részt. Elküldte nekem, én meg hozzáírtam a dallamokat, kórusokat, szövegeket. A lényeg az egészben az volt, és azért érdemel szót a dolog, hogy sok év után végre Jimmy az, aki tudja, hogy hogyan kell vele, esetlegesen a kezem alá dolgoznia úgy, hogy mind a ketten elégedettek legyünk a végén, és egyikünk se hatalmasodjon a másik fölé. Az új anyagon egyaránt fontos a bivaly zenei rész, és az én tökéletes, mindent elsőprő hangorkánom is. Ha-ha. Dave, Dave, egyszer a nagy pofád tesz a sírba... Jimmy tudja, hogy mit szeretek, mire vagyok képes, és mit akarok csinálni. Így nem volt nehéz lemezt írni.

R.I.: Korábban nem hasonló okokból szálltál ki a Metal Church-ból - a második lemez után -, mert nem értették meg a többiek a zenei elképzeléseidet?

D.W.: Erről akkor még szó sem volt. Túl sokat kokóztam, az volt a baj. Azért kellett kiszállnom, hogy távol kerüljek a kísértés forrásától. Tudod

ez a rockzenész életmód velejárója. Turnézás, ilyesmi... Nem csoda, hogy az ember előbb-utóbb a nagy "kokodémon" hatalma alá kerül. Az összes agyamat még nem durrantottam szét, amikor kiszálltam. Még pont időben tettem ezt.

R.I.: Most, hogy fogod összehangolni a két banda programját?

D.W.: A fene se tudja, majd lesz valahogy. Lehet, hogy Metal Church már nincs is. Egyébként te most melyik két bandára gondolsz? A Wayne-re és a Metal Church-re, vagy a Wayne-re és a Reverend-re?

R.I.: Van Reverend is?

D.W.: Persze, csak, hogy érdekesebb legyen a dolog. Mondtam, hogy Jimmy-vel küldözgettük a kazettákat, és amíg épp nem volt mit csinálnom próbáltam, és nótákat írtam a Reverend-del. Turnéra is velük megyek majd augusztus környékén. Egyébként te ismered a Reverend-et?

R.I.: Persze, hogy ismerem. Itt mindenki ismeri, sajnálom is, hogy olyan nehéz beszerezni őket CD-n, főleg a 'Play God'-ot.

D.W.: Beszarás, ti itt Európában olyan tökök srákok vagytok. Küldhetnétek az EU-n keresztül egy felszólítást az amerikai hülyegyerekeknek, hogy ideje lenne megint metal-t hallgatni, Beszarok, ismerik a Reverend-et.

Tel.: 06-70-310 3339, 06-70-220 2527
Tel./Fax: 06-1-280 5525
e-mail: fibenare@hotmail.com
Internet: www.fibenare.hu

A használt dobok üzlete!!!

CORD-ON STÚDIÓ

Nagyon olcsón kínálunk:
dobszereléseket, cintányérokat,
egyres részeket stb. ...

Készpénzért vásárolunk!!!

Nézz be hozzánk, vagy telefonálj: 31-29-549

Cord-On Stúdió

1067 Budapest, Szondi u. 15. Nyitva: 10.30-17.00-ig

E-mail: cordonstudio@hdsnet.hu

Tizenöt év...

HANGTECHNIKA!

– keverő

(MR142, MTR321, MTR424)

– végerősítők

(DS150, ..300, ..600, ..1200, ..2400)

– hangfalak

(DL200, DL400, DL600SUB)

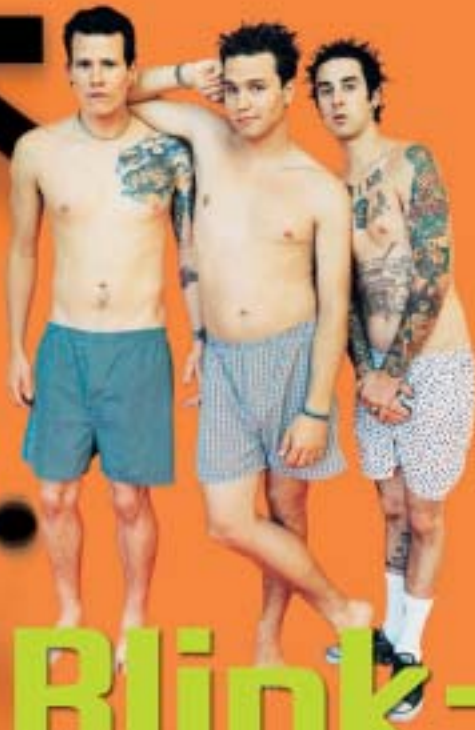
ágota
technic

1144 Budapest,
Csertő park 14.
Tel./fax: 221-5780

Rec. Exp.

Köztér. Blink-182

► Egyes kritikusok kifejezésével élve, "erősen dallamos thrash rockjukkal" a késő '90-es évek egyik leginkább körülheggett sztárzenekarává nőttek ki magukat. Helyénvaló a megállapítás, mert legelőször a rövid életű El Cuatro and the Cajones vállalkozásba fogtak, mellyel esküvőkön, születésnap partikon és - állítólagos - rituális körülményeken léptek fel. Megadták a módját... Nyomták spanyolos, 'vendéglátós' muzsikájukat, ám hamar eldobták sombreróikat, s úgy döntöttek, hogy pozitív sugallatú, de leginkább WC-kbe illő humorukat rászabadítják a nagyvilágra. A Blink 1992-es alapítása tehát Mark Hoppus (született: 1972. március 15.) basszusgitáros/énekes nevéhez fűződött, aki eredetileg tanulás céljából költözött San Diego-ba (Mark: "Ha nem lenne a banda, most valószínűleg tanár lennék. Mielőtt otthagytam a főiskolát a csapat kedvéért, angolt tanultam, hogy középiskolás angoltanár lehessenek. Egyébként meg egy Richcrest nevű kisvá-

Ugyan a kaliforniai San Diego-ban székelő Blink-182 már közel egy évtizede működik, a közönség szélesebb rétege csak 1999-es harmadik albumáról, az "Enema Of The State"-ről vett először tudomást. És akkor még szerényen fogalmaztunk, hiszen az előszeretettel meztelenkedő, gyerekes viselkedésű triót a milliomos világsztár státuszba repítették. Ez a sors jutott ennek a poénos szövegvilágú, Green Day-szerű, dalamos pop-punk csapatnak, akik azt vallják, miszerint "A tinédzserek dolgaival foglalkozunk, de más módon. Nem a dühöt és az erőszakot reklámozzuk, hanem csak a szexet népszerűsítjük."

rbsból származom, ami a semmi közepén van Kaliforniában, mindennemű zenei élet nélkül.) Hoppus amúgy egy táborozás alkalmával ismerkedett össze az UFO hívó Tom DeLonge (1975. december 13.) gitáros/énekeskel, s miután kiderült, hogy azonos a zenei ízlésük, a tábortúznél komoly elhatározásra jutottak: közösen alakítanak egy zenekart. Kettőjüköz csatlakozott még Scott Raynor dobos, és hamarosan nekiláttak nonstop koncertezni a helyi punk klubokban. "Mindig is az egyéniségről szóltunk - emlékezett vissza DeLonge. Amikor először találkoztam Markkal, meztelenül rohagáltunk, és vad dolgokat csináltunk. Kora reggelig gördeszkáztunk, kötekedtünk a biztonsági őrökkel, és megállás nélkül szórakoztunk. Aztán, ahogy elindítottuk a bandát, ugyanezt folytattuk. Állandóan azt akartuk, hogy a srácok számára jobban megközelíthetőek legyünk, úgy ismerjétek minket, mint embereket. A videóinkban, a koncertjeinken, a fotóinkon, bármiben, amit teszünk, csak önmagunkat adjuk."

► A saját erejükből kiadott "Flyswatter" minialbum 1993-ban látott napvilágot, ezt követte a csak kazettán hozzáférhető "Buddha" demó, amit a Filter Records gondozott, és kevesebb, mint ezer példány jött ki belőle (a dalok három évvel később újra kijöttek más formátumban a Kung Fu Recordsnál). A demókazettáról azután több szám is felkerült a Blink első albumára, a "Cheshire Cat"-re, melyet a független Grilled Cheese lemez cég jelentetett meg 1994-ben, maximális csend közepette.

► Röviddel ezután a triónak módosítania kellett nevén (így lettek Blink-182), mivel egy ír techno társulat már készített felvételeket Blink név alatt. "Ma már nem léteznék! Feloszlottak - gúnyolódott Mark. Azzal fenyegetőztek, hogy beperelnek minket, ha nem változtatjuk meg a nevünket. Erre megtettük, és vártuk, hogy mi fog történni. Az ijesztgetésük kib.szottul elmaradt." Azt pontosan csak a tagok tudják megmondani, hogy miért pont ezt a számot választották tordaléklul, de rengeteg feltevés kering a világban ezzel kapcsolatban. "A Blink két dolgot jelent: először is a szomszédunk kuttyájának a neve, valamint a Boys Lusting Incredibly Nude (magyarul, kissé nyakatekertten: A fiúk erős készletése a hihetetlen meztelenkedésre) rövidítése... A 182-t illetően, ha összeadod a számokat, az egy, a nyolc és a kettő összesen tizenegy... Na de az egész titok, és nem szávesen áruljuk el a srácoknak, mert király látni, hogy milyen feltételezéseket agyalnak ki ezzel kapcsolatban - utasította el a segítségnyújtást Tom. Minden egyes alkalommal hallunk egy jó sztorit, ám a mi okfejtésünk nem publikus." Ennek az apró titoknak az ellenére népszerűségük egyre csak nőtt, több vezető punk társulat (pld. No FX, Pennywise) előtt megleghettek be, hol Kanadában, hol Japánban, hol Ausztráliában. Ezenkívül igyekeztek megalapozni hírnevüket a koncertjeik alatti vetkőzéseikkel is. "Van egy saját receptem - terelte a beszélgetés fonalát kedvenc témája felé a gitáros. Íratlan szabály, hogy ha lányokról szólnak a dalaid, akkor a csajok lesznek többségben a koncertjeiden. Ebből kifolyólag egy csomó nótát írunk a lányokról. Ami pedig a punkkal kapcsolatos felfogásunkat illeti, tényleg csak móka az egész. Lényegében azt csináljuk, amit akarunk. Önmagunknak zenélünk, és azoknak, akik fogékonyak erre a fajta muzsikára. Ez egy életstílus. Ha nem kedveled, nem kell hallgatnod."

Diszkográfia:

► Albumok:

Cheshire Cat (1995)
Dude Ranch (1997)
Enema Of The State (1999)
Maximum Blink '82
(nem hivatalos válogatás)(2000)
The Mark, Tom, And Travis Show
(The Enema Strikes Back!)(koncert)
(2000)
Take Off Your Pants And Jacket
(2001)

► Demók:

Flyswatter (EP)(1993)
Buddha (1994, újra kiadva 1998-ban)

► Kislemezek:

Dick Lips (1997)
Dammit (1997)
I Won't Be Home For Christmas
(1997)
Josie (1998)
All The Small Things (2000)
Adam's Song (2000)
The Rock Show (2001)

► Válogatások:

Santa's Swingin' Sack ("I Won't Be Home For Christmas")
Slamm 4 ("Josie")
The Sno-Core Compilation
("Josie")
Magic Bananas ("Wrecked Him")
Punk: It's All About The Orchis
Factor ("Enthused")
Before You Were Punk ("Dancing With Myself")
Out Of The Bin ("M&M's")
Keep The Beat ("Wrecked Him")
Music For Our Mother Ocean
("Waggy")
Cinema Beer Goggles ("M&M's")
Punk Sucks ("M&M's")

► Filmzenealbumok:

American Pie ("Mutt")
Can't Hardly Wait ("Dammit")
The Show ("Mutt")
Godmoney ("Voyeur")

► Videók:

The Urethra Chronicles (1999)

Kommersz áttörésüket az 1997-es "Dude Ranch" lemezük hozta meg, amellyel pillanatok alatt kedvelt amerikai pop-punk bandává váltak. Az album legnagyobb sikerévé a "Dammit (Growing Up)" című slágerük lépett elő, amelyet a rádiók is szívesen játszottak (olyanok felvételei mellett, mint a The Offspring, a Green Day, vagy a Smash Mouth), és több mint ötven rádióállomás listavezetője lett az alternatív Top 5-ban, míg a Billboard Modern Rock listáján egészen a Top 40-ig jutott. Hogy a "Dude Ranch" mégis miben különbözött a korábbi kiadványaiktól? Mark készen állt a válaszadásra: "Azt hiszem a "Dude Ranch" a következő lépcsőfok számunkra. A számok továbbra is gyorsak, mulatóságosak, meg poposak, színtén a lányokról, az életéről, valamint a kapcsolatokról szólnak. Azonban a dalszerzői, illetve a zenészi képességeink sokat fejlődtek, nem jók, de jobbak lettünk." A "Dude Ranch"-ból összességében százezer felett fogyott csak az Államokban, persze a világ más tájain is aratot: bearanyozódott Kanadában és platina lett Ausztráliában. Mindennek következtében a Blink-182 ideje nagy részét turnézással töltötte, úton létük extrém méreteket öltött, s 1997 nyarától 1998 Karácsonyáig meghalni sem volt idejük (például 1996-98 között háromszor vettek részt az amerikai Warped Touron).

A "Dude Ranch" kiadását követően, '98 nyarán a főiskolai tanulmányait folytatni kívánó Raynor helyére az ex-Aquabats-os és ex-Feeble-ös Travis Barker (1975. november 14.) került. A "Dude Ranch" albumunk turnéjának a végén elérkezett az idő, hogy új dobos után nézzünk - fogalmazott komolyan tűnően Tom. Amikor már megöregednek, kirúgjuk az embereket." Mark valamivel komolyabban vette a választadát: "Travis egy Aquabats nevű csapatban zenélt, akikkel már turnéztunk korábban. A régi dobosunknak, Scottnak egyszer csak haza kellett mennie egy váratlan vészhelyzet miatt, és Travis segített ki minket. A barátunk volt, és ismerte a legtöbb dalunkat, így amikor szükségünk volt egy új dobosra, természetes volt részünkről, hogy Travist hívjuk fel." Blinkék beiktattak egy kis szünetet a turnézásba '98 Karácsonya után, s elkezdték az "Enema Of The State" album előmunkálatait. Ezen anyagukat 1999 januárja és márciusa között rögzítették a trió szülővárosában, San Diego-ban, ott is a Signature Sound Stúdióban. A produceri irányítást arra a Jerry Finne bízta, aki előzőleg dolgozott már a Green Day-jel, a Ranciddel, illetve a Pennywise-szal. Szintén ezen az - első nagykiadás - kiadványukon mutatkozott be először Barker, s bár nem ennek következményeként, de az "Enema Of The State" az amerikai Top 10-be 1999 júniusában került fel, és két hónap alatt elfogyott belőle egymillió példány, majd meg sem állt a három és fél milliós eladá sokig. Az albumnak mindebben két fogós sláger is segített: a "What's My Name Again?", valamint az "All The Small Things" - ezeket előszeretettel állították párhuzamba a kaliforniai skate/szörf királyok, a Green Day irományaival. Mark szerint a kettőjük közötti különbségek jelentősek: "Nekünk kevesebb pénzünk van. Tényleg nagyon tisztelen a Green Day-t, bámulatra méltó egy zenekar, már csak azért is, mert ők ennek a műfajnak az úttörői." Tom: "Mi másabbak vagyunk, próbáljuk a saját dolgunkat csinálni, anélkül, hogy bárkihez is hasonlítanánk." Erről tanúskodtak olyan további slágereik is, mint a "Peter Pan Complex", vagy a "Going To College", viszont mélyebb irányítású darabok is felderíthetőek voltak, így az "Ada's Song", amely új ajtókat nyitott meg a Blink-182 számára. A siker azonban korántsem változtatta meg az életüket. "Mindig is arrogáns dolognak tartottam, hogy egy testőrrel járkáljak - vállolta be Hoppus. Teljesen normális, mindennapi emberek vagyunk. Ez az egész teljesen új a számunkra, például, mikor az emberek felismernek minket, ha elmegyünk valahova. Mindig hülyén érzem magam, amikor egy testőr van velem." Attól pedig megint nem tartottak, hogy egy platina lemez miatt a rajongók majd elfordulnak tőlük. "Ugyanazt a dolgot csináljuk, mint az elején, és sohasem akartuk, hogy kis együttes maradjunk - ismerte el Mark. Vagyis azt szeretnénk, hogy a zenekarunk olyan nagy legyen, amennyire csak lehetséges. Abba nem halok bele, ha pár srác azt állítja egy-egy koncertünkön, hogy eladtuk magunkat. Az sem okoz problémát a számomra, hogy az MTV-ben vagy a rádióban szerepelek, sőt még szeretem is. És bárki, aki árulónak tart bennünket, csak irigykedik. Remélhetőleg mindennek az lesz a vége, hogy ezek a srácok, ha meghallják bizonyos dalainkat a rádióban vagy bárhol, megveszik a lemezt és meghallgatják. Aztán eljönnek a bulinkra, és rájönnek, miről is szól ez a csapat, s jobban fognak szeretni bennünket, mint egyetlen szerzeményünket."

Persze az élet nemcsak fenéig tejfel, hiszen a hírnévvel együtt jártak a negatív élmények is. Először is egy tizenhat éves fiúnak az esete, akire egy Blink-182 koncert után találtak rá eszméletlenül a nézőtéren. Washington D.C. rendőrsége a mai napig nem tudott fényt deríteni az esetre, de feltételezhető, hogy a hatalmas tumultusban eszméletét vesztő srácot egyszerűen eltaposták társai. Az illetőt kómában egy vancouveri speciális kórházba szállították, ahol azóta is küzdenek az életéért. Azonkívül a Columbine Középiskolában elkövetett mészárlás kapcsán is bemártották hármasunkat, mondván: az egyik elkövető az öngyilkosságok az "Adam's Song"-ot hallgatta. "Éppen vásároltam, amikor a menedzserem felhívott, és elmesélte, hogy mi történt - idézte fel a keserű emlékeket Hoppus -, mire én, 'De hát ez egy öngyilkosság-ellenes dal!'. Szörnyen éreztem magam. Nagyon elszomorító, amin ez a srác átment az élete során, és az is nagyon depresszív volt, ahogy véget vetett az életének. Azonban az "Adam's Song" az életed egy nehéz időszakáról szól, amikor depressziós vagy, és egy nehéz perióduson mész át, de aztán megleled az erőt, amivel egy jobb helyet találhatsz, a korábbiaknak az ellenkezőjét."

Szinte ezekkel a történetekkel egyidejűleg Tom DeLonge és Mark Hoppus közös erőfeszítéseinek eredményeként ismét elkészítették egy komédia filmes forgatókönyvét. Zenészeinknek sikerült úgy alakítaniuk az események folyását, hogy - akárcsak az "American Pie"-ban -, az új filmben is játszhasanak. Persze nemcsak forgatókönyvíróként bábáskodtak a mű létrehozásában, hanem mindketten közreműködtek producereként is. Ter-

mészetesnek tűnt, hogy a mű témája jó adag empátiával bemutatva: zenekarok életbenmaradási kísérletei voltak, ahol a bonyodalmat egy lemezkiadó cég okozta, ami egy még meg sem született csapatot próbált likvidálni. Újdonságnak számított ezzel kapcsolatban még, hogy mindhárom Blink tag szerepet kapott benne, tehát ezúttal a dobos, Travis Barker is együtt ökörködhetett a többiekkel, s nem maradt ki, mint az "Amerikai Pité"-ből. Utóbbiról Mark: "Azt a bandát alakítottuk, amelyik az Interneten keresztül nézi a csajszai maszturbálását, nekem annyit kellett mondanom, 'Szent szar', mire Tom: 'Ó, nem, megyünk vissza...'. És ennyi volt a szerepe. Tom nem lehetett ott a vágószobában. Tudod, miért nem? Mert nem sz.pta le a rendező f.rkát."

Bár turnék során nem születtek új számaik (Mark: "Mióta az előző lemezünket felvettük, nem írtunk új dalt. Nincs túl sok idő a turnézás közben, így az utolsó dolog, amit csinálni akarsz a színpadon, hogy felveszed a gitárod, és elkezded játszani egy új témát."), következő albumuk, a "Take Off Your Pants And Jacket", június 12-én mégis csak piacra került. Hoppusék elárulták, hogy úgy érzik, a siker óriási volt az "Enema..." után, de kicsit féltek is a beskatulyázástól. "Egáltalán nem voltunk elragadtatva attól, ahogyan kezeltek bennünket. Mikor megláttam az utcai kirakatokban az olyan szarságokat, mint például Blink-182 toll, ceruza, jegyzetfüzök, akkor arra gondoltam: 'Ó Istenem, mi a franc folyik itt?' Olyan volt az egész, akár egy ébresztőóra. Most úgy érzem, elérkezett az idő, hogy mindenki meglássa, ki is valójában a Blink-182." Egyébként az anyagon szerepel pár kifejezetten megbotránkozásra okot adó nóta, ilyen például okáért a "When You Fucked Grandpa", a "Mother's Day", vagy a "Hump A Dog". "Ezek mind elég mocskosak - ismeri el Hoppus -, de minket ez egyáltalán nem érdekel. A lényeg, hogy a srácok meghallgassák és élvezzék a muzsikánkat. Nem aggódom amiatt, hogy egyesek dühbe gurulnak, mert esetleg káromkodunk a CD-n. Néhány poén miatt még nem hullik szét a világ." A "Take Off Your Pants And Jacket" a basszeros szerint mind szövetségben, mind dalszerzői tekintetben erősebb (Mintha olvastuk volna már ezt valahol...). A beteges történetek pedig megmaradtak a családi vitákról, a különféle kapcsolatokról, a felnőtté válás általános zavarodottságairól, vagy arról, hogy a nagypapa miként piszkolta be a nadrágját - a célközönséget tehát újra a tinédzserek testesítik meg. Vagy visszafeljődünk, vagy színlelünk, más megoldás nem kínálkozik.

TUDÓSOK A SZUPERGIÁRBAN

Interjú a főTudóssal, drMáriással a Tudósok zenekar vezetőjével

Mi vagy te, zenész, költő, képzőművész vagy valami más?

- Mindezek egyszerre, de igazából ilyen besorolásokon nem sokat szoktam gondolkodni. Többek közt ezért is választottam a Tudósok nevet, miszerint az ember elsősorban az öntudományával foglalkozzon és azt valósítsa meg ami éppen előjön a hátsójából, az elsőjéből, a felsőjéből vagy éppen a szívéből. Rendszeresen fók (most jelent meg az új verseskötete Ūrboksz Madrigálok címen a szlovákiai Kalligrama kiadónál) zenélek és mindkettő ugyanolyan fontos az életemben és remélem másokéban is. Nekem tehát az összes dolog, amivel eddig foglalkoztam és foglalkozom egyaránt fontos.

Ezek szerint hiszel a modern reneszánsz embertípusban?

- Oly értelemben hiszek, hogy én így érzem jól magam.

Maradjunk a zenénél. Az út, amin a Tudósok járnak, gyakran keresztezi a néhai Bizottság zenekar volt tagjainak az útjait. Úgy tudom, régről ismeritek egymást.

- Igen ez így van. Ennek a barátságának az előzményeiről annyit, hogy az úgynevezett rockzene előtt én évekig a belgrádi zeneakadémián tanultam és a mellett elsősorban jazz és különböző kísérleti zenékkel foglalkoztam. Egy idő után azonban szükségét éreztem annak, hogy közvetlenebb kapcsolatot alakítsak ki a közönséggel és ez vitt el a rockzene irányába, ami szerintem a legközvetlenebb, legelőbb zene.

A 80-as évek végén, miután a Tudósok már többször jártak Magyarországon, ismerkedtünk meg Lugossy Lacával, Zambóval, Wahornnal és a többiekkel, akikkel aztán több közös fellépésünk is volt. Sőt, Wahorn András még filmet is készített rólunk, de szerepeltünk Antal István filmjeiben is, melyek közül nem egynek a zenéjét is én szereztem. Nem szeretném összehasonlítani a Tudósokat és a Bizottságot, de úgy érzem a két társaság művészeti megnyilvánulásaiiban sok a közös elem. Persze számosak az eltérések is.

Milyen hatással volt rátok a Bizottság zenéje?

- Valamilyen hatással biztosan, de én inkább ezt rokonságnak nevezném. Mi más közegből indultunk és máshonnan gyökerezik a zenénk. Amíg a Bizottság tagok a külföldről becsmepészett lemezekről tudták meg, hogy mi történik a nagyvilágban, addig mi majdnem első kézből ismerhettük a Can, Nick Cave, Frank Zappa zenéjét vagy említhetném a Residents-t és a nagyon markáns Jugoszlávia új hullámos zenekarokat.

'91-ben jelent meg bemutatkozó albumotok Atom-atom az a harcom címen, ami majdnem olyan ellentmondásos fogadtatásban részesült, mint hajdanán épp a Bizottság bemutatkozó albuma. A Tudósokat akkortájt még csak Bada Dada és te alkottátok. Azóta azonban eltelt tíz év, Bada nincs már a zenekarban és a kiválása óta bizonyos eltulodások tapasztalhatók a zenekar munkáiban. Markánsabbá vált a zenétek és a szövegeitek közel sem olyan öncélúak. Ezt mivel magyarázod?

- Szerintem ezt az egész Tudósok jelenséget nagymértékben meghatározták azok a dolgok, amiket átélünk. A háborús évek és az azzal járó feszültségek biztosan hatással voltak ránk és ez kihatott a művészetünkre is. Ez aztán egy idő után leülepedett és újra változott a zenénk is, ami szerintem természetes. A Tudósok még a 80-as években úgy

Újabb állomáshoz érkezett a honi zeneipar és a költészet kereszteződésének egyik legellentmondásosabb csoportosulása, a Tudósok néven ismertté vált szabadcsapat. A drMáriás által vezetett, tudományos kultúrmisszió immár hetedik albumát jelentette meg, aminek apropóján a zenekar vezetője Rakk Lászlóval beszélgetett múltról, jelenről és más szigorúan tudományos dolgokról.

alakult, mint ad hoc csoport. Nem volt tehát konkrét felállásunk. Felléptünk kettesben a Badaival, de volt olyan is, hogy a Boris Kovac is velünk volt, vagy éppen Wahorn András és a Koko. Tehát egy elég képlekeny dolognak indult az egész, ami túlnyomórészt Bada szövegeire épült. Ez a koncepció azonban egy idő után kezdett elfáradni. Valahogy kimerültünk, talán attól, hogy mindig ugyanazokat a számokat játszottuk. Bada aztán 1997-ben visszaköltözött Jugoszláviába és két évig ott élt. Mi viszont új dalok megírásába kezdtünk és folytattuk a zenélést. Ennek azonban az lett az eredménye, hogy Bada megsértődött, mert úgy érezte nélkülöz ez nem folytatható. Sőt, ma már az egész eddigi tevékenységét is tagadja, amivel hozzájárult a Tudósok működéséhez. Ez szerintem hülyeség, mert a Tudósok elég fontos szerepet töltek be már akkor is a magyar és a vajdasági kulturális életben.

Hogyan magyarázod azt, hogy néhány számotok, különösen a koraiak közül, bizonyos élménybeli hasonlóságot mutatnak a néhai nagyon markáns Jugoszláv új hullámmal. Akik ismerik például a belgrádi Sarlo Akrobata vagy a Disciplina Kicme zenekarok tizenöt-húsz évvel ezelőtti lemezeit, azok konkrét áthallásokat is felfedezhetnek?

- Szándékosság biztosan nem volt a dologban. Mi olyan tudatos előadást, mint az általam említett Disciplina Kicme, sohasem csináltunk. Mi inkább a költészet irányából közelítettük meg a dolgokat, még ha ezek nem ritkán elég öngyilkos megnyilvánulásoknak is tünnek. Vannak azonban bizonyos, ilyen általam is említett; élménybeli hasonlóságok. Ez arra vezethető vissza, amiben a mi világunk különbözik a Bizottság világától, a Jugoszláv új hullámos hagyományokra. De én azt hiszem, hogy a mi zenénk azért sokkal durvább, mint a Disciplina Kicme zenéje, akiknek én egyébként a mai napig nagy tisztelője vagyok.

A zenei tanulmányok mennyire tükröződnek a zenétekben?

- A belgrádi zeneakadémia abszolvensé voltam, amikor a háború miatt Magyarországra kellett költözni. Ezt a tudást azonban sohasem használtam, inkább az ösztöneimet követtem és az alapján zenéltem. Ez egyébként jellemző a többiekre is. Kovács Benedek, a gitárosunk is a jazz akadémiaira járt, de az ott szerzett tudást csak minimálisan használja és ő is inkább ösztönösen játszik.

Hogyan tekintesz vissza Jugoszláviára és az utóbbi időben ott történetekre?

- Az aki születésétől huszonegy évig élt országban, egy vidéken, biztos, hogy az alapvető tulajdonságait onnan származtatja. Most már tíz éve Budapesten élek és ez idő alatt is sokat változtam. Nekem természetesen voltak fenntartásaim a régi Jugoszláv rendszerrel szemben, mert én nem vagyok az a típus, aki tapsolna bármelyik politikusnak, de az a kulturális sokszínűség, ami ott létezett és pulzált, nagyon hatott rám. A különböző kultúrák kézzelfoghatósága megadta azt a lehetőséget, hogy megismerjem, összehasonlíthassam őket és megtanultam értékelni is őket. Ez egyfajta gazdagságot jelentett. Az azonban, ami Jugoszláviában az elmúlt tíz évben történt, egyszerűen tragédia. Ez különösen vonatkozik a vajdasági magyarságra, akik az egyik legártatlanabb elsenvedői voltak annak az egésznek.

Én most már azt a közeget is és ezt is, ahol élek a sajátomnak tekintem. Budapesten élek és dolgozom, de fontosnak tartom, hogy ha csak lehet, ott is fellépjek és részt vegyek kiállításokon.

Az új lemezetekről mondanál valamit?

- Ez, ha úgy tetszik a Bada utáni korszak negyedik állomása. A zenekar 97-től sok mindent csinált. Az első a Tisztátsz lemezünk volt, amit Jugoszláviában tettünk fel a háború alatt. Elég keményre és ösztönösre sikerült, ahol ha úgy tetszik, a magunk módján leszámoltunk a háborúval. Ezután Szlovéniába hívtak meg bennünket Marko Brecej,

aki a néhai Jugoszlávia egyik legérdekesebb zenekarának, az ottani Bizottságnak a vezetője volt, hogy nála vegyük fel a következő albumunkat. Ez elég kemény ki-rándulásnak bizonyult, mert hét nap alatt rögzítettük úgy, hogy közben még kilenc koncertet is adtunk. Talán ezért sikeredett ez az anyagunk is elég keményre, de ebben azért több volt már a költői indíttatás. Ezután elég sokat koncerteztünk külföldön, elsősorban Szlovéniában, Németországban, Hollandiában, Ausztriában majd pedig Amerikában is. Ezen fellépések során rögzítettük a Nice Plain avagy Szép A Pusztá című koncertlemezünkön hallható felvételeket, amikre így utólag visszatekintve azt kell, hogy mondjam, meglehetősen kísérletező jellegűek.

Az új albumunk viszont sokkal inkább hallgatásra lett szánva. Hasonlóan lett szerkesztve, mint a Ne Add Az Agyad, tehát itt is több történet szerepel. Ami a felvételeket illeti, ezúttal is elég puritán körülmények közt dolgoztunk. Egy számítógéppel és néhány kölcsönkért mikrofonnal vettük fel Kovács Bence Nyaralójában. Újdonság viszont az, hogy van már egy saját basszusgitárosunk; Endrei Dávid és szerepel a lemezen néhány vendég is.

Mint például Rátgéber László?

- Igen, Rátgéber László, a pécsi női kosárcsapat és a magyar női kosárlabda válogatott edzője, aki nekem régi barátom. Együtt jártunk iskolába Újvidéken, de egy idő után elszakadtunk egymástól. Ő Pécsen volt éveig iszonyúan befogva, én Pesten, de most ismét időt tudunk szakítani egymásra és ebből született egy dal az új lemezre, ahol Rátgéber mint Jackie Jackie Jackson szerepel. Rajta kívül van még egy vajdasági, Dezső Tóni bariton saxofonos és itt van még a néhai Moby Dick do-

bosa Rozsonits Tamás.

Van-e esetleg olyan szál, ami segíthet a hallgatóknak, hogy könnyebben eligazodjanak az új lemezen?

- Ez a lemezünk most nem annyira avantgárd, mint inkább cinikus és ironikus hangvételű. Már a címe is azt sugallja, hogy dalgyártásba fogtak a Tudósok. Fantasztikus világban élünk, a termelés és a fogyasztás világában és ebből mi sem akarunk kimaradni. Mi is a Szupergyárban dolgozunk, mint bárki más. Ezzel indítjuk a lemezt, majd pedig megpróbáljuk elkalauzolni a hallgatókat, utat mutatni nekik a megismerés felé, a semmi felé. Erről szól ez a lemez.

Megmaradt-e az a közvetlenség, ami mindig is jellemelte a zenekart?

- Eleve által, hogy a mai napig elég sok a rögtönzés a zenénkben, ez a közvetlenség megmaradt. Bárhol, ahol eddig játszottunk, mindig az volt a célunk, hogy valamit át tudjunk adni a szellemiségünkben. Még akkor is, amikor Hollandiában felpakoltak bennünket egy kamionra és ott kellett játszsanunk, úgy, hogy közben körbejártuk a várost - a sqat-ot, ahol eredetileg játszsanunk kellett volna be akarták zárni és erre az ottaniak szerveztek egy tüntetést.

Hol a helye a Tudósoknak a mai magyar zenében?

- Először is azt kéne megnézni, hogy milyen kategóriák léteznek Magyarországon. A Tudósok zenéje talán az undergroundhoz és az art rockhoz áll a legközelebb. De csak azért ezekhez, mert ezeknek van valamilyen hagyománya Magyarországon. Ugyanakkor azonban avval is szembe kell nézni, hogy a Tudósokat nem szívesen említik együtt más zenekarokkal. Lehet azért, még mindig túl bizarrnak tartanak bennünket!

Ez az interjú adósság az elmúlt évről. Az abádszalóki tehetségkutató verseny díja, így, természetben, amelyet akkor - rajtunk kívül álló okok miatt - nem sikerült leróni. Egy év múlva, a szolnoki Denevér Stúdió által szervezett hasonló rendezvényen, az előzményektől függetlenül izgultam rá a színpadon nagyon élő, hangulatos, vidám zenére. Rögvest kiderült a restanciánk. Később az is, hogy az abádszalóki győzelem a fúvósokkal kibővült formációnak sorrendben a második (!) fellépése volt. Hát, így kell ezt csinálni! Azóta - a saját nóták mellett - egy Szécsi Pál-szám ska-punk feldolgozásával igyekeznek javítani a hazai közizlés akadozó gépezetén. A zenekar két tagját lakóhelyükön, Szolnokon kerestem fel.

- Mit gondoltok, tavaly Abádszalókon mivel vontátok magatokra a Rockinform figyelmét?

Csóke József: - Nagyon metálos volt az a fesztivál! Mi meg persze, nem olyanok vagyunk, és kijött a különbség.

Németh Sándor: - A stíluson kívül a zenei minőség is más volt, szerintem. Talán jobb egy kicsit.

- Honnan jöhet egy olyan ötlet, hogy pont ilyen felállású zenekart csináljatok?

Cs.J.: - Az N.C.W. zenekar pont tíz éve létezik. Háromtagú pop-punk banda voltunk sokáig. A basszusgitárosunk, Gelért Laci hosszú ideig betegeskedett. Később sajnos, meg is halt. Ezért két évig gitárt sem fogtam a kezembe. Egyszer aztán, bementem Pesten egy lemezboltba. Nagyon jó zene szólt: egy fúvós ska zenekar, a Red Big Fish. Megvettem a CD-t, és másnap elkezdtem újjászervezni a zenekart. Sanyiók persze, közben mondták, hogy csináljuk, fel kéne éleszteni az N.C.W.-t, meg minden. A Red Big Fish adta meg hozzá a lökést, mert azelőtt nem is hallottam ilyen ska-punk zenekart. Tudtam, hogy a fúvósokkal nagyon királyok leszünk! Tavaly februárban alakultunk újra.

- Mennyire vagytok képzetek zeneileg?

Cs.J.: - Elég! A harsonás, Szabó Lóránd most végzett, karmester. A trombitás, Hajmann Péter szintén profi zenesz. Én sokáig tanultam dzsessz-gitározni. Kozi (Cozomboliz Leonidasz Péter) gyerekkora óta basszusgitározik, Németh Sanyi meg legalább tizenöt éve dobol. A zenénkben ez nem hallatszik annyira, de azt hiszem, megvan a hátterünk!

- A zenétek tipikusan punk, a szövegek felől nézve azonban úgy fest, hogy ezt nem vállaljátok fel. Miért?

Cs.J.: - Nem vagyunk elvetemült punk-gyerekek, az kétségtelen. Nincs tarajunk sem, de ezeket a zenéket hallgatjuk! A szövegek, meg csak jönnek maguktól.

- A számokat te írod. Milyen a további munkamegosztás a zenekaron belül?

Cs.J.: - Tulajdonképp én hozom az akkordkíséretet, az éneket, meg a szövegeket, és mindenki hozzáteszi a saját dolgait a saját hangszerén. Odateszi magát, ahogyan kell!

- Van-e köze a zenekar nevének a stílusotokhoz? Mit takar ez a titokzatos rövidítés?

Cs.J.: - Semmit az égvilágon! Az egyik jópofa barátunk találta ki tizenegy évvel ezelőtt. Mindenki megkérdezi, hogy mit jelent, és mindenkinek azt mondjuk, hogy semmit! Ez a lényege az egésznek!

- Tavaly Abádszalókon fordultatok elő amatőr zenekarok versenyén, az idén pedig Szolnokon találkoztunk hasonló rendezvényen. Mit lehet profitálni egy-egy ilyen versenyből? Mire lesz elég, például a Denevér Stúdiótól kapott nyeremény?

Cs.J.: - Ez a nyeremény jól jön ahhoz, hogy megcsináljuk a nagylemezünket, mert így a felvétel költsége egynegyedének megvan az anyagi fedezete.

- Segíthetnek-e ezek a versenyek eljutni kiadóig?

Cs.J.: - Nem! A kiadók nem figyelik, hogy ki milyen versenyen szerepelt jól. A nagyok pedig főleg nem. Őket más érdek mozgatja.

- Az abádszalóki verseny után eltűntetek a kedvenc főszerkesztő szem elől. Mi volt az oka?

Cs.J.: - Egy olyan időszak jött, hogy a nyereményből felvettük a négy számos demó anyagot, és utána tavaszig szinte teljes csőd volt körülöttünk. Mindenki nagyon belevetette magát a munkába a civil életben. Kicsit pihentünk is, és tavasszal kezdtünk el újra beindulni.

N.S.: - Közben azért próbáltunk. Itt, Szolnokon fellépéseink is voltak.

- Hol voltak, illetve lesznek nagyobb koncertjeitek mostanában?

Cs.J.: - Mezőtúr után közvetlenül Horvátországba megyünk. Olyan fesztiválra, mint amilyen nálunk a Sziget! Minden fajta protekciónélkül jutottunk el oda is, mint a Szigetre, csak a CD alapján. Ráadásul elég komoly pénz is fizetnek, úgyhogy nagyon boldogok vagyunk! A Sziget után szeptembertől pedig szeretnénk újra klubozni!

- Intelligens, rádióbarát zenét játszatok. A rádió vajon, mennyire barátokoz veletek?

Cs.J.: - Szeretik, és játszzák a felvételeinket! A kis vidéki, és a kisebb pesti rádiókban rendszeresen mennek a dalaink. A nagyobb rádiókba viszont még nem sikerült bejutnunk.

- Mi a zenekar legfőbb célja, és mekkora a realitása, hogy elérjétek?

Cs.J.: - A közeli cél: a nagylemez! Augusztusban vesszük föl. Az Auróra Records szeretné kiadni. Valószínűleg klip is lesz hozzá!

N.S.: - Szeretnénk bekerülni a pesti koncertéletbe, klubokba, hogy jobban megismerjenek bennünket!

Cs.J.: - Nagyon távoli terveink nincsenek, hogy Viva Tv meg illyenek. Reálisan látjuk a helyzetünket. Hiába játszunk eléggé populáris zenét, az underground szintről nehéz feltörni. (N.C.W.-kontakt: Csóke József 5000 Szolnok, Rét út 3. Telefon: 30/9504038)

olasz

Két évvel a "Sziget" fellépést követően, 2001. július 4-én, az Amerikai Függetlenség Napján jutott el hazánkba ismét az angol AsianDubFoundation legénysége. A koncertet megelőzően beszélgettünk a banda alapító áldszájával, Pandit G-vel sa

Budapest
Petöfi Csarnok

AsianDubFoundation a Függetlenség Napján

Community Musicről:

Pandit G: "Úgy érzem, a lemezzel kapcsolatban minden a várakozásaink, előzetes terveink szerint sült el. Ez a korong volt az első, a világ valamennyi pontján megjelent anyagunk. Az előzőekhez képest hangszer és színdúsabbak, valamint keményebbek, dühösebbek a számok. Rengeteg jó kritikát kaptunk, szeretik az emberek a Community Music-ot. A nagy kiadónak köszönhetően olyan emberekhez is eljutott, akik ez idáig még nem hallottak rólunk. És ez a továbbiakban is így lesz remélhetőleg, hiszen folyamatos fejlődésen megyünk keresztül. Kutyaljuk a stílusokat, mi mindig változunk, formálódunk, ékes bizonyíték a két új MC-nk, és Rocky Singh, az ütősünk. Irogatjuk az új dalokat is nagyban, hat már teljesen kész van, és ha minden simán megy, a jövő év elején meg is jelenik a következő anyagunk."

A turnézásról:

Pandit G: "Ez a dolog nevelő hatással van ránk nézve. Tudod, több héten át össze vagyunk zárva, együtt kell élnünk, tolerálnunk kell a másik szokásait, kerülni kell a felesleges feszültséget stb. De ez így van rendjén. Egyébként nagyon sokat utaztunk az elmúlt néhány évben, játszottunk a Beastie Boys-szal, a Primal Scream-mel, a Primus-szal és a Rage Against The Machine-nel. Mindig tanulunk: zenészekről, kluboktól, menedzserektől, szervezőktől."

A régi lemezeikről:

Pandit G: "A nosztalgia és a hangzásfejlesztés kedvéért is hallgatom a korábbi anyagaimkat. Tudod, hogy szemmel tartsam a zenekarom "növekedését". Másrészt elég érdekes dolog visszahallgatni a saját lemezeimet. Dr. Das nemrég előkötötte a Facts & Fictions-t, és azt mondta, hogy az egy mérges korong, mi akkor ezen jól neveltünk. Később mi is meghallgattuk, és rájöttünk, igaza van. Minden lemezünkkel elégedett vagyok, kivétel az itt meg nem jelent Conscious kislemez, ahol a dírdzsekedés mellett egy nőtában, a Witness-ben rappelek is. Ez nem a legjobbban sült el. Tudod, nem vagyok jó frontember. Ez az, amit nem kell senkinek hallania. (Nevet...) Hajlékonyak, könnyen kezelhetőek a számok, élünk a mai, modern technika lehetőségeivel, és ez üdév teszi a muzsikánkat. A lemezekről eltérően több drum 'n' bass és jungle alappal lépünk deszkákra. Egyébiránt ez ma nagyon népszerű dolog, sokan csinálják ezt, pl. Roni Size is."

A Rage Against The Machine párhuzamáról:

Pandit G: "Ezt valóban sokan emlegetik fel nekünk. Elég érdekes dolog rapet rockkal keverni, de ez a műfaj nagyon elkommercedett, kiégett. Számomra nem túl izgalmas a manapság megjelenő lemezek legjobbjá. Nudli az egész. A mai együttéseknek nincs mondanivalójuk, üresek a szövegeik, zeneileg is mind egy kaptafára készülnek. Zakk távozása után a Rage Against The Machine rajongóknak nem kell aggodniuk, mivel van egy rakás követőjük."

Angliáról:

Pandit G: "A tengerentúlon mindig azt halljuk, hogy London a zenei kánaán, tele van érdekes zenésszel, holott ez közel sincs így.

Anglia zeneileg, és minden egyéb szempontból nagyon konzervatív hely, nehezen fogadnak el új előadókat. El kell, mondjam, mi csak Európában találkoztunk értékelhető művészekkel, mint például itt '96-ban a programokat, dobgépeket alkalmazó roma csoport vagy az Anima Sound System, akikkel együtt adtunk egy hihetetlen koncertet. Ha jól emlékszem, a nézőtéren mindenki táncolt. Az azóta eltelt öt évben nem hallottam felőlük, remélem, meglepnek bennünket egy-két bakelittel. Szenvedélyes lemezgyűjtők vagyunk, és imádjuk a korongokat."

Az alapítványi iskoláról:

Pandit G: "Mivel mi mindig látunk fejlődőképes zenekarokat, zenészeket, pár évvel ezelőtől megalapítottuk az Ázsiai Dub Alapítvány nevelési részlegét, ahol fiatalokat tanítunk különböző zenei technikák, technológiai újdonságok alkalmazására, komponálásra és dalszöveg írásra. Alapjában véve a fiatalabb generációra fókuszálunk, de nyitott a kapu minden érdeklődő számára. Tudod, bármerre járunk a világban, Finnországtól Lengyelorszáig, sokan kérik segítségünket, nekünk pedig tennünk kellett valamit. Franciaországban, Toulusban él a algériai emigráció nagy része, zenéjük nagyban hasonlít az Angliában élő ázsiaiakéhoz, ezért hoztunk ott is létre egy iskolát. A tehetséges ifjakra a legjobb példa Manu Chao, aki bármennyire is népszerű a világban, Angliában a BBC csak hajnal négykor nyomja a rádióban... Pedig egy nagyon jó poplemezt csinált."

Az interjú végeztével bepillantottunk a hangpróbába, és távozunk. Ezután a PeCsát körülvevő padokon hajléktalankodtam egy darabig, majd feltűnt a szombathelyi Anima Sound System tagsága, aztán már a két csapat a közös szerzeményt faragta a rögtönzött stúdióban.

Szerda este nehéz becsalogatni az embereket, ötezer forintos jegyárral meg pláne. Így történetesen, hogy bő harmadház, mintegy hatszáz ember jelenlétében lépett a világot jelentő deszkákra az Anima Sound System gárdája, negyedtízkor. Az egyórás szettükben megszólalt valamennyi nagy slágerünk - Mariguana, 68, Hajnal volt, Mariguana cha-cha-cha -, a zenészek tökéletes összhangban voltak a gépekkel. Ennek ellenére a nem telt a terem. Hálátlán sors az előzenekaré - mint köztudott.

Félórás várakozást követően elsötétült minden, és színpadra kerültek az angolok. Élükön egy nagydarab, széles vállú, fekete hajú, karizmatikus fickóval, a kétfenekű dobát klopfoló Pritpal Rajputtal. A háttérben megbűjt izmos Rocky kemény ütemeivel feszes alapot teremtett Dr. Das pattogó basszusa mellé. A két BMX-re méretezett MC, Aktarvata és Spex valamennyi bemozogható területet, igénybe vette, de a gitáros Chandrasonic is örült módjára rohangu. Hihetetlenül hömpölygött az utolsó két nagylemez tételeire, valamint a négy új nőtára épülő programjuk. Olyanok voltak, mint a Bad Brains XXI. századi kiadásában. Persze a végére hagyták a három legismertebb szerzeményüket - Assassin, Buzzin', Fee Satpal Ram -, amit a két ütős hosszan elnyúló szólója, egyvelege zárt.

-szlóngyula-

Kisköre

2001. július 21.

Az elmúlt években Abádszalókon megrendezett tehetségkutató - programátfedés miatt - idén át lett telepítve Kiskörére, ideiglenesen. Ez különösebben nem zavarta meg az események menetét, talán csak a közönség gyér jelenlétében látszott meg, hogy nem a megszokott bázisán zajlik a rendezvény. Jóformán az induló zenekarok nézték csak egymás produkcióit, meg természetesen a zsűri. A hattagú bizottságot Jenei Szilveszter (zeneszerző, zenész) igazgatta mint elnök. A további tagok: Német Gábor (Skorpió, Ős-Bikini stb.), Margit József (Kormorán), Orosz Győző (O.Gy. Band), Percze Miklós (Néplap) és e sorok írója. Az összesen nyolc induló csapatból hármat díjazott a zsűri, ezek már valóban színpadképes, "vállalható" produkciót nyújtottak. Nevesítve: harmadik lett a Brigantthy, második a Puppet Show (ők egyik díjként egy bemutatkozási lehetőséget nyertek a Rockinformban, ami lentebb olvasható), első helyezett pedig a Moonsisters lett. A rendezvény második részében az elmúlt évek győztesei, illetve néhány nevesebb társulat lépett színpadra, köztük a zsűri egy részét is magába foglaló Orosz Győző és Barátai is.

Puppet Show

Tehát amit itt olvastok, az maga a nyereség. Csik Gábor (ütős & védekező hangszerek - saját megfogalmazása szerint) a rendezvény után néhány héttel állta a kérdéseket.

- Mivel legtöbbször még nem ismerik a zkr. történetét, ezért légy szíves tárd a nagy nyilvánosság elé az eddigi fontosabb momentumokat!

Csik G.: '95-től működik a csapat - az első időszakban még négy fővel -, több tagcsere után realizálódott a

IX. Nemzetközi Rockpódium

mostani felállás, kb. egy éve. '97-ben jelent meg első kazzánk, a Dízruhában, tavaly szeptemberben készítettük a második demónkat - The Best Thing -, ami már a mostani gárdával készült. Már csak egy alapító tag zenél a Puppet Show-ban, de a jelenlegi embereknek már jobb a hozzáállása, mint az elődöké volt. A második anyagunk egyébként angol és magyar verzióban is elkészült, bár az utóbbi gyengébb lett, mivel nem volt pénzünk arra, hogy normálisan befejezzük. Ezzel az ötöt számmal támadtuk a magyar és a külföldi médiát, valamint koncertszervezőket stb. Berlinből kaptunk konkrét ajánlatot is, ez néhány héten belül realizálódhat. Egy turnén kell előzenekarként fellépniük, de kint stúdiólehetőséget is kapunk feltehetően.

- Kiadóknak nem küldtetek anyagot?

Csik G.: - Nem - nincs sok értelme -, egyelőre fellépési lehetőségeket próbáltunk találni, illetve tehetségkutatókon igyekeztünk összemérni magunkat a konkurenciával. Ez úgy tűnik, hogy elég sikeresen működik, hisz'

Kiskörén másodikak lettünk, Mezőtúron pedig elsők. Most zajlott egy jászberényi megmérettetés, ott húsz zenekar volt, mi harmadikok lettünk.

Az összes számunknak megvan az angol és magyar nyelvű verziója is, ezeket helyszíntől függően váltogatva játszunk, van egy lassú számunk, az magyarul jobban szól. Egyébként másfél órányi műsorunk van, feldolgozások is bekerültek a programba, Limp Bizkit, RATM, Cure. Próbáljuk eredetiben visszaadni ezeket a számokat.

- A zenekar felállítását elmondanád?

Csik G.: - Munkácsi Péter gitár és vokál, Tompa Dávid ének, Roca Róbert basszusgitár, Csöke István billentyűs és jómagam a dobos. Elégé szét vagyunk szóródva az országban, az énekes szombathelyi, a billentyűs törökszentmiklósi, hárman pedig szolnokiak vagyunk. Ennek ellenére heti három-négy próbánk van. Sajnos a koncertszervezéssel nekem kell foglalkoznom, pedig jól jönne egy ember, aki ezt veszi a vállamról. Volt né-

hány próbálkozás, de nem igazán működött...

- A zenéteket meg tudnád határozni?

Csik G.: - Rockzene, közelebbit nem tudok mondani. Van néhány közös kedvencünk, de elég eltérő a favorítok névsora. Ebből adódóan sok csatározás szokott lenni a számok készítése közben. Arra külön ügyelünk, hogy ne nagyon lehessen hasonlítani a zenénket semmilyen más zenekaréhoz. A zúzó témáktól kezdve a funkyn át a rapig van minden. Ez lehet, hogy problémát jelent a befogadhatóság tekintetében, de ami nekünk tetszik, az marad. Teljesen közösen írjuk a zenét, a szövegekbe is gyakran beleszól mindenki. A billentyűs bekerülésével változott a koncepció, a korábbi számokon is változtattunk. A második demón István (a billentyűs) még csak besegített, de annyira bevált, hogy itt ragadt. Még jó lenne egy második gitár is...

Kontakt: Csik Gábor 20/923-74-24

Paya

Flower Kings koncert

Leeds, UK,
New Roscoe,
2001.
augusztus. 5.

Éltem egyik legjobb koncertje volt! - mondogattam magamnak még sokáig hazafelé menet. A Flower Kings mindenképpen színpadra teremtett együttes. Ha valaki ismeri a lemezeit, gondolom találkozott már azzal a nehézséggel, hogy hova is sorolja a Flower Kings-et. A legegyszerűbb azt mondani, hogy prog. rock-on belül van, valahol. Maga a helyszín egy kis klub volt, - szegeedik!, a hajdani Regőstre hasonlított -, ami egyértelművé tette, hogy ez a koncert nem tömegeknek fog szólni. A koncert előtt elbeszélgettem egy kicsit az együttes tagjaival és új, magyar származású dobosukkal, Zolival, akik mind nagyon barátságosak és közvetlenek voltak, sőt Jonas már tud is egy kicsit magyarul! (Igen, a magyar világnyelv.) (Interjú a következő számban! - a szerk.)

Az előzenekart a furcsa nevű Parallel or 90° Degrees jelentette. Még soha nem hallottam rólu, de nagyon jó prog. rock-ot játszanak. Sokáig nem húzták az időt, átadták a színpadot a Flower Kings-nek. Aztán elkezdődött a csoda! Már az elején látszott, hogy jó kedvük van, s ez egyre csak fokozódott. Mindig is szerettem, ha egy szám nem ér véget öt perc után, na itt megkaptam. Átlag 20 perc/shám! Az új albummal

nyitottak, amit egyébként volt szerencsém hallani a koncert - és megjelenés - előtt, s mondhatom, szerintem eddig ez a legjobb! Aztán szépen sorban jöttek a "slágerek" a Flower Power-ről, s a többi lemezről, minden alaposan "megturbósítva". Jonas személyében az egyik legjobb basszusgitáros tiszteletét, Zoli, az új dobos meg olyat művelt, amiről csak a legmélyebb tisztelet hangján lehet írni, hozzáátve, két hónapja van a bandában, s ez volt kb. a negyedik közös koncertjük.

Tomas jókedvében, újból és újból elkezdett valami ökörködést, ami ezen a szinten feldolgozásokat jelent. Előkerült a No Quarter á la Led Zeppelin, a Whiter Shade Of Pale, s a végén kaptunk némi angol himnuszt és Internacionálét!!! Roine maga, csendesen a háttérbe húzódnva "tekerte" a gitárt, biztonságát adva, mekkora zenész is ő!

Koncert után fanclub jelleggel, a zenészek ott lődörögtek a közönség között autogramokat osztogatva, s Zoli nem győzte fogadni a gratulációkat. Igen jól esett akkor magyarnak lenni, s magyarul (is) beszélni! Sok-sok kilométerre Magyarországtól egy honfitársunk ismét tett egy lépést a hírnév felé.

Minden prog. rock rajongónak ajánlom az InsideOut kiadó honlapját: www.insideout.de

Vikec

Hangszer adás-vétel

USA Fender Stratocaster Red, Silver, Blue Lace Sensor pick-up-okkal, Fender '78-as Tele Lane VC 30 full csöves gitárcombo eladó. Tel: 06 30/99-57-140

Eladó vadonatúj **Aria-Pro II hathúros basszusgitár**, Steve Bailey modell. Érd.: 30/905-04-33

EL 84-es végfok csövek korrekt áron eladók. Tel.: 20/966-52-05

Eladó egy pár (2 db) **Best Off 2x350W teljesítményű hangfal** 160.000 Ft-os áron, illetve egy mindössze fél éves Yamaha 4x170 W-os erősítő 50.000 Ft-os iránárón. Érd.: 30/239-67-74, ill. 30/254-50-80.

Balkezes Levin szólógitáromat, kitűnő állapotban eladom. Ára: 40.000 Ft + ajándék: Marshall mikroerősítő. Tel.: 420-71-02 v. 30/321-88-28, Ferencz László.

Dobosok figyelem! Gumilapos gyakorló dob felszerelés kedvező áron. Hangtalan gyakorlás akár éjjelkor is! Tel.: 28/430-935, 20/92-55-977

Eladó **Marshall VS 100W-os combo**, egy Marshall 140 W-os láda és egy Epiphone Les Paul gitár. Érd.: 30/249-79-62

Amati dob felszerelés eladó. Paiste, Sabian cinekkal, Ironcobra lábgéppel. Komplet + tok. Öreg dobot beszámítok. 58.000 Ft. Érd: Ricsi, 30/286-18-84

Roland E18 szintetizátor eladó. Midizhető. Ugyanitt eladó Floyd Rose-os szólógitár, vagy cserélhető. Érd: 20/352-82-22

Ibanez és Melody basszusgitár eladó, jóval az ár alatt! Érdeklődni lehet: 30/342-84-70 Norbi.

Eladó egy **aransyárga Amati dob felszerelés** pergő nélkül. Mindössze 15.000 Ft-ért Békéscsabán. Tel.: 30/301-73-24

Zenész kerestetik

Retro - Scate rock csapathoz **basszusgitárost** keresünk Győr környékéről. Érd.: 20/463-01-22

Alternatív zenekarhoz keresek dobost (nem kezdőt), felszereléssel, valamint cselistát, csellóval. Tel.: 57/414-895

A bonyhádi Station X (instrumentális progresszív rock) zenekar komoly hozzáállású, kreatív (nem kezdő!) **dobost keres**. Tel.: 30/310-68-04

Budapesti rockzenekar **énekest** keres. Tel.: 20/396-25-83, 20/355-10-65

Veszprémi rockbanda **gitárost és dobost** keres! Lehetőleg cuccal együtt. Jelentkezni: 8200 Veszprém, Haszková u. 12/B.

Egyéb

Eladó **62 db Rockinform**, 1db Rockhard, 2 db Shock!, 2 db Dzsungel, 3 db Hard Life, 7 db különböző fanzine és 5 db Metal Mirror,

csak egyben 5.000 Ft-ért. Keresek Guitar School és Guitar World újságokat, csere is lehetséges. Érd.: Márkó Zoltán, 7090 Tamási, Bartók B. u. 10. Tel.: 74/472-503 v. 30/378-12-00

Eladó jó állapotú CD-k: Hit Connection - pop-rock válogatás (1.500,-); Pop-rock '86 Collection (dupla, 2.400,-); High Tension - Masters Of Madness (kicsit karcos, hard rockos metal, 1.200,-); Candy Dulfer - Sax-A-Go-Go (3.400,-). Eladó bakelitok: Johnny Guitar Watson - Real Mother (3.000,-); Tel.: 46/353-269, egész nap.

Nagyon olcsón eladom fekete színű "M"-es méretű, rövid (derékig érő) sokzsebes és cipzáras, sok jó koncertet "látott", de azért jó állapotban lévő női **"rockerdzseki"**-met, potom 5 ezerért. Érd.: 303-63-60 telefonon, vagy mail: hajosm@ahrt.hu

Dalszövegek eredeti nyelven eladók! Kérj bármit! Válaszborítékot küldjétek! Ugyanitt Smashing Pumpkins - Machina II dupla CD (interneten keresztül terjesztett utolsó album) 2500 Ft-ért eladó. Cím: Szmla Péter, 8400 Ajka, Nefelejcs u. 52/10. Tel: 88/213-668, 20/917-53-62.

Minden anyagot a **FreshFabrikról** hozzám szolgáltatásokat fiatalok! Bármit. Könyörgök. Cím: Dolejsi Szilvia, Bp., Mohai út 51/B. Tel.: 70/241-93-67

Keresem a Perfect Name albumait (kivéve: Száz év magány) átvételre v. megvételre. Csányi Veronika, 1101 Bp., Szalonka köz 38/5. Tel.: 262-72-11

Olcsón eladók: Thin Lizzy, UFO, Deep Purple, Pundys, Illés, Rainbow LP-k, továbbá D. Bowie, Amon Düül, Keef Hartley Band, U.K. Subs, Clash, Damned, Nazareth, Beatles, Uriah Heep CD-k. Felbélyegzett válaszborítékért listát küldök. Cím: 5601 Békéscsaba, Pf.: 149.

Keresem az AC/DC Szóljon a rock! c. zenés mozi filmjét, élvezhető jó minőségben videókezzeltán. Ajánlatokat: Ács József, 8060 Mór, Dózsa Gy. u. 3/a. címre kérem! Csere anyag van!

Punk, skatepunk, HC, SKA CD-k eladók 1200 Ft/db áron. Több mint 600 lemez, csomó ritkaság, csere, mp3 is megoldható. Bélyeg + válaszborítékot küldj a listáért. Szili Miklós, 6000 Kecskemét, Akadémia krt. 67.

Eladó CD-k: Trouble - Manic Frustration, A perfect Circle - Mer De Noms, Spiral Architect - A Sceptic's Universe, Navy In Black II. Ár: 1.000 Ft/db + pkg. Cím: Medgyesi László, 5920 Csorvás, Dobó u. 46.

FreshFabrik rajongókkal leveleznék, ezen kívül keresek róluik bármit! Cím: Szaák Móni, 1142 Bp., Írottktő u. 14.

Keresek bármilyen fotót, képet, felvételt a tavalyi **Dream Theater koncertéről** Tel.: 30/366-74-67, minyuka@freemail.hu

17 éves újdonsült HIM rajongó, fan-társait keresi, fanclubokhoz csatlakozna, esetleg alapítana komoly HIM hívőkkel. (Villeg legyen veletek...!!!) Cím: László Melinda, 8000 Székesfehérvár, Sarló u. 16. III/21.

Kották (oktató könyvek, gitár, dob, basszus), valamint CD-k eladók. Érd.: 20/985-92-16

Eladó jó állapotú MK-k: Aerosmith - Walkin' The Dog (300 Ft); The Music Of The Beatles (300,-); Blood, Sweet, And Tears - Nuclear Blues (400,-); Richard Clayderman - Karácsony (200,-); Phil Collins - Another Day In Paradise (200,-) Alice Cooper - Billion Dollar Babies, - Muscle Of Love (300 Ft/db); Deep Purple - No.1. Best Of (300,-), - No.2. Best Of (300,-), - Slaves And Masters (200,-); Def Leppard - Adrenalize (200,-) + 200 Ft pkg. Cím: Ivánkovits Imre, 9023 Győr, Ifjúság krt. 34. VII/37. Tel.: 30/265-47-81

Próbahely kiadó Csepelen, teljes felszerelést biztosítunk! Laney, Marshall, Kustom erősítők. Tama Imperialstar dobcsucc, Paiste, Sabian tányérok. Új zenekaroknak kedvezmény! Tel.: 20/957-44-00 v. 20/346-55-45

A progresszív rock klasszikusai CD-n, LP-n, MC-n. Ritkaságokat is tartalmazó árlistát felbélyegzett válaszboríték ellenében megküldöm. Kerékgyártó István, 3530 Miskolc, Szent István u.35.

Dr. Rhythm intenzív doboktatás Budapesten a belvárosban, kezdőknek és haladókknak audiovizuális segédeszközökkel. Tel.: 30/922-47-86

A rockzene minden területéről keresek főként külföldi újságokból származó képeket, de érdekelnének magyar Bravóból, PopCornból származó képek is. Ezen kívül felvásárolnám külföldi rockmagazinjaidat is! Tel.: 48/420-054 vagy 20/9669-278, Bánfalvidőta.

Progressive rock, jazz-rock, blues, psychedelic korszak legnagyobbjai CD-n eladók! Több mint 2000 db-os listával floopy-n látok el minden érdeklődőt (válaszboríték ellenében)! Tel.: 76/417-672 v. 76/485-955, e-mail: duvid@freemail.hu

Eladó bakelit lemezek a '80-as évek hard'n heavy, AOR stílusában közel 300 db-os gyűjteménye, néhány előadó a választékból: Anvil, Twisted S., ELP, TNT, W.A.S.P., Heart, Kansas, Reo Speedwagon, Styx, Rainbow, Triumph, U2. CD-k: W.A.S.P., Manowar, Judas stb. Továbbá videó Hi-Fi sztereó, megkímélt állapotban: Kiss, Deep P., Ozzy, Kiss, Slade, Marillion stb. Felbélyegzett válaszboríték levélre állapot-, ármegejelölés listát küldök. Cím: Kőrös Tamás, 6000 Kecskemét, Bocskai u.18. Tel.: 76/418-374 (20 óra után) v. 20/430-22-35.

Inyenes a Börze!

Játékszabályok: Továbbra is ingyenesek a Börzében az apróhirdetések 20 szóig. Ez alól természetesen kivételt képeznek a keretes, valamint kereskedelmi-gazdasági jellegű hirdetések. Ezek ára: 20 szóig 2.000 Ft, e fölött pedig szavanként plusz 50 Ft.

Tehát szabad a pálya, várjuk nyílt (!) postai levelezőlapjaitokat postacímünk-re: Rockinform 3523 Miskolc 23. Pf.: 58

A következő számhoz az apróhirdetések beküldési határideje: 2001. szeptember 21. A beérkezett hirdetések néhány napon belül honlapunk (www.rockinform.hu) Bőrze rovatába is bekerülnek!

MEGJELENT

kollégánk
Tolnay Ferenc
verseskötete:
„Dalok a lélekből”
címmel.

Megrendelhető:
Tolnay Ferenc, 3530 Miskolc, Soltész Nagy Kálmán u. 13. Tel.: 46/353-269

HIM

Deep Shadows and
Brilliant Highlights

HIM

DEEP SHADOWS and BRILLIANT HIGHLIGHTS

Rajta az első
nagy siker, a
Pretending

Megjelent CD-n és kazettán!

DREAM THEATER

Live Scenes From New York

A tavalyi fergeteges new yorki koncert felvételei

Duplát fizet, triplát kap! tripla CD-n.

Recorded Live at the Roseland Ballroom New York City, August 30th 2000

CD-N ÉS KAZETTÁN

Judas Priest

DEMOLITION

CD: 72422-4

**RECORD
EXPRESS**

"A zenekar egyik legmeghatározóbb alkotása, aminek minden magára valamit is adó metálosnak a polcán kötelező jelleggel ott kell lennie."

NEW YORK TIMES

MC: 72422-4

SPV

BLACKMORE'S NIGHT

Az új évezredben úgy tűnik, hogy a reneszánsz muzsika semmit sem veszített a varázsából, hiszen egy újabb Blackmore's Night albumot tarthatunk a kezünkben. A Fires At Midnight egyedi keveréke a rock és népzenenek, a 16. századi melódiáknak, mondhatni az új időkre reflektálva tiszteleg a reneszánsz muzsika és életérzés előtt.

FIRES AT MIDNIGHT

CD/MC

